

Ліягона

**Влада священства
міцно встановлена
в сім'ях, с. 28**

**Центри для дорослої молоді:
місце збирання, навчання і
дружби, с. 42**

Чи знаю я достатньо? с. 48

**Мелані була справжньою
подругою, с. 60**

© 2011 ДЖЕЙМС С. КРИСТЕНСЕН, УСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНО. ЛІЦЕНЗІЯ НАЛЕЖИТЬ THE GREENWICH WORKSHOP, INC.

Чеснота, художник Джеймс Крістенсен

“Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно; тоді зміцніє твоя впевненість в присутності Бога; і... Святий Дух буде твоїм постійним супутником” (УЗ 121:45–46).

Президент Томас С. Монсон сказав про чесноту: *“Велика сміливість буде вимагатися, щоб вам залишатися скромними й цнотливими посеред усього, що прийнято думати в цей час” (“Нехай у вас буде сміливість”, Ліагона, трав. 2009, с. 125).*

Ліягона, червень 2012 р.

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Покликані Богом і підтримані людьми
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** Послання візитного вчителювання: Візитне вчителювання—священне доручення

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: фотоілюстрація Крейга Дімонда. Четверта сторінка обкладинки: *Відновлення Мелхиседекового священства*, художник Уолтер Рейн © IRI.

СТАТТІ

- 13** Радість від дотримання Суботнього дня
Старійшина Маркос А. Айдукайтіс
Через те, що ми ніколи не пропускали відвідування Церкви під час відпустки, трапилось щось дивовижне.
- 20** Діяти за спонуканнями
Чи ви відчуваєте вплив Духа у своєму житті?
- 28** Обов'язки та порядок священства
Президент Бойд К. Пекер
Апостол навчає і свідчить про святе священство.

РУБРИКИ

- 8** Через мале і просте
- 10** У що ми віримо: Піст зміцнює нас духовно і фізично

- 12** Служіння в Церкві: Потенціал служіння, скерованого молоддю
Норман С. Хілл
- 16** Класика євангелії: Свобода волі й натхнення
Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі
- 24** Наші домівки, наші сім'ї: Як радитися у шлюбі
Ренді Кейсс
- 38** Голоси святих останніх днів
- 74** Церковні новини
- 79** Ідеї для домашнього сімейного вечора
- 80** До нових зустрічей: Голос грому, голос тиші
Крістін Бойсі

42

42 Збиратися в єдності вірі

Стефані Дж. Бернс

Центри для дорослої молоді стали місцем збирання—там спілкуються, відчують єдність, навчаються євангелії та діляться нею.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: щоб знайти її, треба старанно попрацювати.

56

34 Твої обов'язки в Аароновому священстві

Пол Ванденберге

Якими є обов'язки дияконів, учителів та священників?

46 Запитання і відповіді

Часом я приголомшений, коли думаю про все, що необхідно робити, аби жити за євангелією. З чого почати?

48 Ви знаєте достатньо

Старійшина Ніл Л. Андерсен

Якщо вам здається, що ваше духовне знання обмежене, можливо, ви знаєте більше, ніж думаєте.

50 Тайм-аут для місії

Еліс Александрія Холмс

У 18 років Вільяму Хопоате запропонували контракт, щоб грати в регбі професійно. Йому треба було прийняти рішення.

53 На місіонерській ниві: Диво духовного зцілення

Елізабет Стітт

54 Плакат: смиренно стати на коліна

55 Рядок за рядком: Учення і Завіти 135:3

56 Куди мій вибір мене приведе?

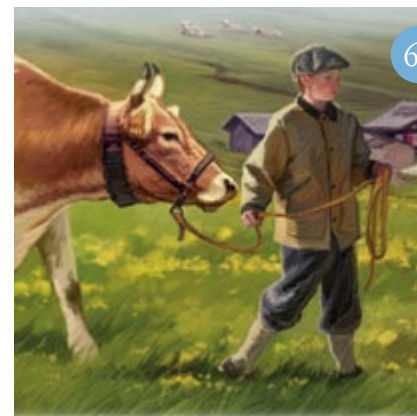
Адам С. Олсон

Через рішення, прийняті в минулому, вона зійшла з дороги. Однак нові рішення допомогли Каріні повернутися.

58 Кращий приклад

Шанін Клоуворд

Болісний досвід навчив мене уважніше дослухатися до своїх церковних провідників.

63

60 Справжня подруга

Сара Чоу

Справжні друзі допомагають одне одному дотримуватися заповідей.

62 Наша сторінка

63 Благословення старанної праці

Старійшина Пер Г. Малм

Чесна фізична праця—це один зі способів робити те, що правильно.

64 Початкове товариство вдома: Я вибираю правду, живучи за євангельськими принципами

66 Гральний майданчик для Карлі

Чед Е. Фарес

Оскільки Карлі так гарно допомагає іншим, дехто з її друзів також вирішив допомагати їй.

68 Урок Малої ліги

Ліндсі Стівенс

Ліндсі навчилася вболівати за свого молодшого брата.

70 Для молодших дітей

81 Фігурки персонажів з Книги Мормона

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер

Консультанти: Кейт Р. Едвардз, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний редактор: Девід Л. Фрішкнехт

Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер
Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступники редактора: Сюзен Берретт, Раян Карп

Редколегія: Бріттани Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Керрі Кастен,
Дженніфер Медді, Ліа Мак-Кланган, Мелісса Меррілл,
Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оудкерк, Джошуа Дж. Перкі,
Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Пол Ванденберге, Марісса
А. Віддісон, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Конні
Боутроп Брідж, Говард Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Брайан
В. Двіджі, Кетлін Говард, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон,
Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
Liahona.lds.org; **поштою до Liahona, Rm. 2420, 50 E.**
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
або електронною поштою на адресу: [Liahona@](mailto:Liahona@ldschurch.org)
ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуано,
словенською, тагальською, тайянською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською,
фінською, французькою, хорватською, чеською,
шведською та японською мовами. (Періодичність видання
різна в залежності від мови).

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2012 Vol. 15 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must*
be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

ДЛЯ МОЛОДІ

Якщо вам сподобалася стаття Ніла Л. Андерсена на с. 48, ви можете послухати весь виступ на **conference.lds.org**. Знайдіть жовтневу генеральну конференцію 2008 року.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Читайте про Карлі (с. 66) і подивіться, як вона грається на новому гральному майданчику, зайшовши на **liahona.lds.org**.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Благословення, 70, 72

Візитне вчителювання, 7

Віра, 48, 70

Десятина, 64, 73

Дружба, 60, 66

Єдність, 42

Книга Мормона, 81

Любов, 66, 68

Місіонерська робота, 40, 50, 53

Молитва, 54

Молодь, 12

Натхнення, 16, 20, 38, 39, 41

Підтримка, 4

Піст, 10

Покаяння, 56

Послух, 13, 56, 58, 60

Праця, 63

Пріоритети, 46, 50, 56

Ради, 24

Свідчення, 48

Свобода волі, 16, 56

Святий Дух, 16, 20, 80

Священство, 28, 34, 70

Сім'я, 68

Слово мудрості, 60

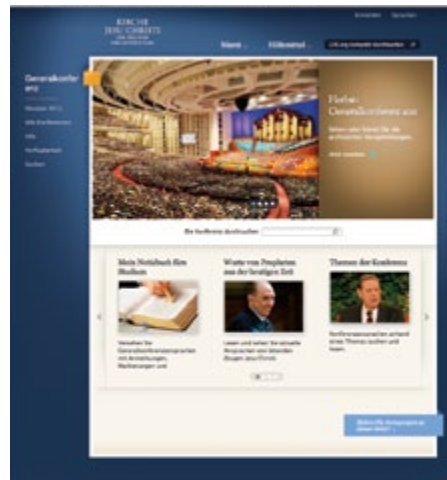
Служіння, 12, 66

Сміт, Джозеф, 54, 55

Субота, 13

Церковні провідники, 4, 28, 58

Шлюб, 24

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті **languages.lds.org**.

Президент
Генрі Б. Айрінг
 Перший радник у Першому
 Президентстві

Покликані Богом

І ПІДТРИМАНІ ЛЮДЬМИ

Нас, членів Церкви, просять підтримувати людей у їхніх покликаннях. Багато років тому 18-річний студент показав мені, що означає підтримувати Господніх служителів. Мене й досі благословляє його смиренний приклад.

Той юнак щойно розпочав навчання у коледжі. Він охрестився менше ніж за рік до того, як залишити дім і розпочати навчання у великому університеті. Там я служив єпископом.

Як тільки почався навчальний рік, я мав з ним коротку співбесіду в офісі єпископа. Я мало що пам'ятаю з тієї першої розмови. Лише пам'ятаю, що він розповідав, як йому нелегко на новому місці. Однак я ніколи не забуду нашу другу розмову.

Той юнак попросив про зустріч у моєму офісі. Я був здивований, коли він сказав: “Чи можемо ми помолитися разом? І чи можу я промовити молитву?”. Я хотів було сказати, що вже молився і він, імовірно, також. Натомість я погодився.

Він розпочав молитву свідченням про те, що знає: єпископ покликається Богом. Хлопець попросив Бога сказати мені, що йому слід робити в ситуації, яка мала важливі наслідки для його духовного благополуччя. Юнак сказав Богові, що впевнений у тому, що єпископ знає його потреби і отримає пораду, яку йому необхідно почути.

Поки він говорив, я подумки побачив конкретну небезпеку, яка йому загрожувала. Порада була простою, але дуже чіткою: завжди молися, виконуй заповіді й не бійся.

Таким чином, юнак, який був членом Церкви менше року, виклав мені урок стосовно того, що Бог може робити для провідника, коли його підтримано вірою і молитвами тих людей, яким його покликано служити. Той юнак продемонстрував силу закону загальної згоди у Церкві (див. УЗ 26:2). Незважаючи на те, що Господь покликає Своїх служителів через одкровення, вони можуть діяти лише після того, як їх підтримають ті, кому їх покликано служити.

Своїм голосом підтримки ми даємо урочисті обіцяння. Ми обіцяємо молитися за Господніх служителів і за те, щоб Він вів та зміцнював їх (див. УЗ 93:51). Ми даємо обіцяння, що будемо прагнути і сподіватися відчутти натхнення Бога в їхніх порадах та в усіх їхніх діях у рамках покликання (див. УЗ 1:38).

Ми часто маємо поновлювати те обіцяння у своїх серцях. Ваш учитель недільної школи буде намагатися навчати через Духа, але так само, як і ви, він може припускатися помилок перед усім класом. Однак ви можете прийняти рішення дослухатися й спостерігати за моментами, коли ви відчуваєте прихід натхнення. З часом ви помічатимете менше помилок і все частіше отримуватимете доказ того, що Бог підтримує вашого вчителя.

Коли ми піднімаємо руку, щоб підтримати людину, то беремо зобов'язання працювати заради тієї Господньої мети, виконувати яку було покликано ту особу. Коли наші діти були маленькі, мою дружину покликали навчати малих дітей у нашому приході. Я не лише підняв руку, щоб підтримати її, а також молився за неї і просив дозволу допомагати їй. Я навчився бути

вдячним за те, що роблять жінки, і за Господню любов до Його дітей. Це знання й досі благословляє мою сім'ю і моє життя.

Нещодавно я розмовляв з тим юнаком, який підтримав свого єпископа багато років тому. Я дізнався, що Господь і люди підтримували його у покликанні місіонера, президента колу і батька. Під кінець нашої розмови він сказав: "Я й досі молюся за вас щодня".

Ми можемо прийняти рішення щодня молитися за особу, яку Бог покликав служити нам. Ми можемо дякувати людині, яка благословила нас своїм служінням. Ми можемо зробити крок вперед, коли особа, яку ми підтримали, попросить нас про допомогу¹.

Тих, хто підтримує Господніх служителів у Його царстві, буде підтримано Його незрівнянною силою. Нам усім потрібне таке благословення. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт*, (1999), сс. 211–212.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Після того, як ви поділитесь цим посланням, можна зачитати наступну цитату: "Господь зробить вас інструментом у Своїх руках, якщо ви смиренні, вірні і старанні. ...Ви одержите додаткову силу, коли вас буде підтримано присутніми на зборах, а потім рукопокладено" (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 20). Нехай сім'я сяде навколо якогось важкого предмета і попросить одного з присутніх підняти цей предмет. Одного за одним просить інших членів сім'ї допомогти підняти цей предмет. Обговоріть, що відбувається, коли кожен допомагає. Ви можете наголосити на пораді президента Айрінга щодо практичної допомоги, яку ми можемо надавати людям у їхніх покликаннях.

Дякую моїй учительці недільної школи

Ім'я не вказується

Мій клас не завжди поводить себе благоговійно під час Недільної школи. Я люблю слухати щотижневі уроки, але іноді здається, що іншим учням не дуже це подобається. Часто вони розмовляють одне з одним або грають в ігри на електронних пристроях в той час, як учителька викладає нам урок. На жаль, я також іноді створюю проблеми.

Одного тижня ми поводитися гірше, ніж завжди, і в кінці уроку наша вчителька розплакалася, бо ніхто не слухав її урок. Коли ми виходили з класу, мені так було шкода її.

Наступної неділі наша вчителька сказала, що багато молилася впродовж тижня, шукаючи рішення, і їй спало на думку, що слід показати нам один церковний фільм. Вона ввікнула фільм, де йшлося про життя Ісуса Христа і чудеса, які Він творив.

Коли я думала про фільм того вечора, то відчула щось особливе. Раптом я зрозуміла, що відчувала Духа сильніше, ніж будь-коли. Я відразу ж вирішила, що хочу змінитися і бути більш схожою на Спасителя. Я також зрозуміла, що те, що відбувалося на Недільній школі того дня, значно зміцнило моє свідчення. Я така вдячна за мою вчительку недільної школи і за все, що вона робить для нашого класу кожного тижня. ■

Підтримувати—це допомагати

Президент Айрінг сказав, що піднімаючи руку, щоб підтримати людей, ми обіцяємо допомагати їм у тому, до чого їх покликано.

Хто з дітей на малюнку вгорі підтримує провідника або вчителя?

- Ось деякі з тих, кого ми підтримуємо: про-
- рок, єпископат або президентство філії, про-
- відник місіонерської роботи приходу або філії,
- вчитель Початкового товариства, провідники
- Початкового товариства.

• Напиши або поговори з батьками про те, що

• ти можеш робити, щоб підтримати цих людей.

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Візитне вчителювання— священне доручення

Ми, візитні вчительки, виконуємо важливу духовну місію. “Єпископ якого висвячено бути пастирем приходу, не може одночасно дбати про всіх Господніх овець. Він покладається на допомогу сповнених натхнення візитних учителів”¹. Дуже важливо шукати й отримувати одкровення стосовно того, кого слід призначити піклуватися про кожну з сестер.

Натхнення приходить тоді, коли члени президентства Товариства допомоги з молитвою обговорюють потреби окремих людей і сімей. Потім, зі схвалення єпископа, президентство Товариства допомоги дає доручення таким чином, що це допомагає сестрам зрозуміти, яким важливим духовним обов’язком є візитне вчителювання².

Візитні вчительки знайомляться з кожною сестрою і щиро люблять її, допомагають їй зміцнюватися у вірі і, за потребою, служать їй. Вони прагнуть особистого натхнення, аби знати, як відповісти на духовні й матеріальні потреби кожної сестри, яку вони призначені відвідувати³.

“Візитне вчителювання стає Господньою роботою, коли ми зосереджуємо свою увагу на людях, а не на звітності. В дійсності, візитне вчителювання ніколи не закінчується. Це більше стиль життя, аніж завдання”⁴.

З Писань

Матвій 22:36–40; Іван 13:34–35; Алма 37:6–7

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Джулі Б. Бек, “Товариство допомоги— це священна робота”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 114.
2. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), підрозділ 9.5; пункт 9.5.2.
3. Див. *Довідник 2*, пункт 9.5.1.
4. Джулі Б. Бек, *Ліягона*, лист. 2009, с. 114.
5. Елайза Р. Сноу, у *Дочки в Моєму царстві: історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 118.
6. Елайза Р. Сноу, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 50.

Що я можу зробити?

1. Як я можу покращити свою здатність виконувати свій важливий обов’язок візитної вчительки?
2. Як я, візитна вчителька, можу допомагати іншим сестрам виконувати свої обов’язки візитних учительок?

Віра, сім’я,
допомога

З нашої історії

Елайза Р. Сноу, другий генеральний президент Товариства допомоги, навчала: “Я вважаю покликання вчителя високим і священним обов’язком”. Вона радила візитним учителькам “бути сповнен[ими] Духом Божим, мудрістю, смиренням, любов’ю” перш ніж вони підуть у домівку, щоб спромогтися зрозуміти і задовольнити духовні потреби так само, як і земні. Вона казала: “[Ви можете] звернутися зі словами миру і віхи. А якщо ви побачите сестру, якій не вистачає душевного тепла, пригорніть її до серця, як ви пригорнули б до своїх грудей дитину, і зігрійте [її]”⁵.

Коли ми з вірою йдемо вперед, так само як і перші сестри Товариства допомоги, то будемо мати поруч Святого Духа, відчувати натхнення і знати, як допомагати сестрам, яких відвідуємо. “[Давайте] шука[ти] мудрість, а не силу, і [ми] матим[емо] всю цю силу, щоб виявляти мудрість”⁶.

Через мале і просте

“Через мале і просте відбувається велике” (Алма 37:6).

Найцікавіше про Мормонський хор Скинії

Мільйони людей по всьому світу знайомі з музикою Мормонського хору Скинії або завдяки виступам під час генеральних конференцій, або завдяки щотижневій програмі *Музика і слово проповіді*, яка транслюється вже 83 роки поспіль. Однак менше відомо про щоденне життя цього колективу співаків.

У Мормонському хорі скинії співає 360 співаків-волонтерів віком від 25 до 60 років. Упродовж років хор побував у 28 країнах і виступав у 37 штатах та у Вашингтоні, округ Колумбія. Як правило, вони летять всім складом співаків до тієї місцевості, в якій будуть виступати. Там вони сідають в 11 туристичних автобусів, за якими їде ще 4 автобуси з багажем і 4 напівпричепи

з обладнанням. Потім хор їде до різних міст, шлях іноді займає від 6 до 10 годин.

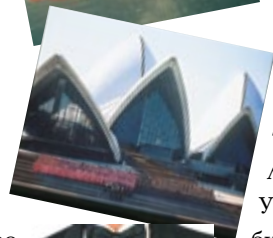
Під час подорожі кожен учасник хору має блакитну табличку із надрукованим логотипом хору і своїм іменем. Усі учасники хору й оркестру були рукопокладені як “музичні місіонери”. Куди б вони не поїхали, вони представляють Церкву.

Якщо учасники хору не подорожують, їх звичайний тиждень складається з хоча б однієї щотижневої репетиції та виступу під час передачі *Музика і слово проповіді*. Ця програма транслюється по радіо й телебаченню в міжнародному масштабі кожного недільного ранку.

Члени Церкви, яких приймають до хору, вважають це своїм

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ХОР

- Сукні, в яких виступають жінки, розроблені і пошиті костюмерним комітетом.
- Є близько 20 подружніх пар у хорі й Оркестрі Храмової площі.
- Хор був удостоєний двох платинових і п'яти золотих альбомів.
- Хор виступав на церемонії інавгурації п'яти президентів Сполучених Штатів.

ЯК ВИБИРАТИ МУЗИКУ ДЛЯ ЦЕРКОВНИХ ЗБОРІВ

- Задовго до початку зборів переконайтеся, що головуючий керівник схвалює вибрану музику.
- За кілька днів до зборів зв'яжіться з акомпаніатором, щоб він чи вона знали, які гімни повторювати для зборів.
- Готуючись до причасних зборів, подумайте, який дух принесе кожен з гімнів. Вступні гімни на причасних зборах є виразом хвали і вдячності за Бога та за Відновлення євангелії. Причасні гімни є розмірковуванням про причастя або про жертву Спасителя. Заключні гімни можуть надихати зібрання більш запевзятю жити за поновленими завітами і можуть свідчити про євангельські принципи, засвоєні членами Церкви.
- Підбираючи гімн для зборів Товариства допомоги чи священства, порадьтеся з учителем. Він може запропонувати гімн, пов'язаний з уроком. Якщо вчитель не віддає переваги якомусь гімну, провідники можуть запропонувати такий гімн, який доповнить тему уроку.

Див. Гімни, сс. 380--381; Довідник 2: Керування Церквою (2010), 14.4; 14.6.

Чи знаєте ви жінок у Писаннях?

Перевірте, чи можете ви підібрати до кожного імені жінки відповідне описання з Писань. Зверніться до посилань на Писання, якщо вам потрібна допомога.

А. Марія,
мати Господа

Б. Сарія

В. Анна

Г. Єва

Д. Авіш

Е. Сара

Є. Естер

Ж. Марія,
сестра Марти

З. Емма Сміт

И. Рут

1. Мій чоловік втішав мене, коли я горювала через моїх синів, які вирушили в небезпечну подорож (див. 1 Нефій 5:1, 6).
2. Я була служницею в домі царя Ламонія і була навірнена до Господа за багато років до того, як було навірнено царя (див. Алма 19:16).
3. Коли мій чоловік помер, я “пригорнула” до своєї свекрухи і сказала, що її народ стане моїм народом, а її Бог— моїм Богом (див. Рут 1:14, 16).
4. Моє ім'я згадується як у Новому Завіті, так і у Книзі Мормона. Про мене сказано, що я “неперевершено прекрасна й пречиста” та “дорогоцін[а] і обран[а] посудин[а]” (див. 1 Нефій 11:13; Алма 7:10).
5. Я “обрала найкращу частку”, слухаючи слова Ісуса Христа, коли Він відвідав мою сім'ю у Віфанії (див. Лука 10:42).
6. Мій народ постився за мене, коли я, ризикуючи своїм життям, благала царя зберегти його (див. Естер 4:16).
7. Моє ім'я означає “мати всього живого” (див. Буття 3:20).
8. Мене було названо в Ученні і Завітах “вибраною пані” і я уклала “збірку священних гімнів” (див. УЗ 25:3, 11).
9. Я була вдовою майже 84 роки, коли я привітала немовля-Ісуса у храмі (див. Лука 2:36–38).
10. Коли Господь змінив ім'я мого чоловіка, Він змінив також і моє, і воно стало означати “княжна” (див. Буття 17:15).

Відповіді: 1. Б; 2. А; 3. И; 4. А; 5. Ж; 6. Є; 7. Г; 8. З; 9. В; 10. Е

Піст

ЗМІЦНЮЄ НАС ДУХОВНО І ФІЗИЧНО

Піст був складовою евангелії Ісуса Христа ще зі старозавітних часів (див. наприклад, Даниїл 9:3; Йоїл 2:12). Піст зміцнює людей духовно і робить їхні молитви дієвішими (див. Ісаїя 58:6–11). У наш час члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів постяться і дають гроші, які вони витратили б на їжу, до Церкви для допомоги бідним і нужденним.

“Церква призначає одну неділю кожного місяця, зазвичай першу неділю, як день посту. При правильному дотриманні пісної неділі ми утримуємося від їжі й пиття протягом двох послідовних прийомів їжі [протягом 24 годин], відвідуємо збори свідчень і віддаємо пожертвування від посту, щоб допомогти нужденним.

Ваші пожертвування від посту повинні дорівнювати щонайменше грошовому еквіваленту двох прийомів їжі, яку ви могли б спожити. Якщо можливо, будьте щедрими і давайте набагато більше за цю суму.

Крім дотримання днів посту, встановлених провідниками Церкви, ви можете поститися в будь-який інший день, відповідно до ваших потреб і потреб інших людей. Однак ви не повинні поститися

дуже часто або занадто довго”¹. Ті люди, стан здоров'я яких може погіршитися внаслідок посту, повинні виявляти мудрість і видозмінювати свій підхід до посту.

Члени Церкви постяться з різних причин. Наприклад, ми можемо поститися і молитися за членів сім'ї, які хворіють. Ми можемо поститися, щоб висловити вдячність Богові, щоб стати більш смиренними, подолати слабкість

або гріх, отримати натхнення для виконання своїх церковних обов'язків тощо. Піст допомагає нам бути співчутливими до тих людей, які час від часу голодують. Піст також допомагає нашому духу домінувати над тілом. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Стійкі у вірі* (2005), с. 100.

Додаткову інформацію стосовно цієї теми, див. у Матвії 6:16–18; Алма 5:46; 6:6.

Піст означає добровільну відмову від їжі й пиття заради того, щоб наблизитися до Господа і просити Його благословень.

Нас заохочують бути щедрими у сплаті пожертвувань від посту: Церква використовує гроші для того, щоб допомагати бідним і нужденним.

Під час пісної неділі на причасних зборах присутні складають свідчення.

Піст є більш ефективним, коли він супроводжується молитвою.

Істинні віруючі в усі часи постилися. Наприклад, у давнину юдеї постилися за Естер, щоб вона могла попросити царя захистити її народ (див. Естер 4:16).

“[Закон посту] простий і досконалий; його основа є резонною й розумною: завдяки цьому законіві не лише вирішується питання забезпечення бідних, але він також благословляє тих, хто дотримується його. Цей закон... підкоряє тіло духові, а це підсилює зв’язок зі Святим Духом і надає духовну міць і силу, яких так потребують народи світу. Завдяки тому, що пощення має завжди супроводжуватися молитвою, цей закон наближає людей до Бога”.

Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918), Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (1999), с. 197.

ПОТЕНЦІАЛ СЛУЖІННЯ, СКЕРОВАНОВОГО МОЛОДДЮ

Норман С. Хілл

Нігерійці люблять казати, що вони живуть під “шаленим африканським сонцем”.

Температура поблизу екватора лише трохи змінюється зі зміною пори року. Тож коли ми проводили Всеафриканський проект служіння у серпні, то почали о 7 ранку, щоб якомога більше зробити в прохолодніші ранкові години.

Ми взялися до роботи з лопатами, граблями і мачете, розчищаючи від трави й звільняючи від сміття пустир поблизу будівлі приходу Яба в Лагоському Нігерійському колі. За три години роботи ми розчистили приблизно 1,2 га з 1,6 га всієї ділянки.

“Може, ми зараз закінчимо цю невеличку частину і призначимо інший день, щоб розчистити всю ділянку до кінця?”—запитав єпископ.

Почувши слова єпископа, Емануель, президент кворуму вчителів, висловив розчарування.

“Якщо ми не закінчимо всю роботу, то у хлопців буде таке відчуття, ніби вони мало зробили сьогодні,—сказав він.—Будь ласка, дозвольте нам закінчити”.

Оскільки трава була висотою під два метри майже на всій ділянці, вона закривала краєвид і було важко зрозуміти, скільки ж залишилося.

“Брате Хілл, давайте подивимось, скільки нам з вами знадобиться часу,

щоб прорубати вузький прохід, може шириною в півметра,—сказав Емануель.—Якщо ми зможемо швидко це зробити, інші побачать, що є можливість закінчити цю роботу швидше, ніж вони думають”.

Юнаки, розділившись на дві групи, весь день працювали на протилежних кінцях ділянки. Ніхто не пройшов через лабіринт трави до протилежної сторони. Відчуваючи біль у спині, я став на коліна, щоб трохи відпочити, одночасно розсікаючи траву за допомогою мачете. Дехто з юнаків занепокоївся і підійшов до мене, щоб дізнатися, чи можуть чимось допомогти, а потім ще більше налягли на роботу, коли побачили, що ми з Емануелем ідемо один одному назустріч. За кілька хвилин ми зустрілися і вигукнули від радості. Побачивши прохід, інші також почали працювати парами в такий же спосіб.

Менш ніж за годину ми закінчили роботу. Сяючи від задоволення, ми вітали один одного—особливо Емануеля, який у буквальному розумінні показав іншим шлях для наслідування.

Ми з єпископом, з огляду на наш вік і мудрість, думали, що знаємо, на що здатні ці юнаки. Ми бачили лише спітнілих втомлених хлопців,

ДАВАЙТЕ МОЛОДІ МОЖЛИВІСТЬ СЛУЖИТИ

“Скільки президентств дяків та вчителів

обмежені в своїх покликаннях лише можливістю запропонувати комусь помолитися чи рознести причастя? Брати, ці духи дійсно є особливими, і вони можуть виконувати важливі завдання, якщо лише їм дадуть таку можливість!”

Старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Unto the Rising Generation,” *Ensign*, Apr. 1985, 11.

але Емануель побачив, як надати своїм друзям можливість зміцнити їхню гідність і впевненість. Він знав, що якщо вони докладуть ще трохи зусиль, то отримають більше задоволення, ніж якщо відкладуть роботу на потім. Він нагадав нам про силу молоді Церкви і яку користь всі ми зможемо мати, коли вони роблять свій вклад у справу й керують нею.

Я зрозумів, що нам не потрібно чекати, поки наша молодь підросте—вони можуть змінювати світ вже *зараз*, якщо ми їм дамо можливість. ■

Старійшина
Маркос А. Айдукайтис
Сімдесятник

Радість

ВІД ДОТРИМАННЯ СУБОТНЬОГО ДНЯ

У дитинстві мені дуже подобалося бути святим останніх днів, бо я зростав у місцевості, де мешкало не багато членів Церкви. Найкраще я пам'ятаю, як разом із сім'єю та друзями ми збиралися на днях народження, святах, для гри в футбол та час від часу на сімейних *чарраско* (барбекю). Іншим моїм улюбленим спогадом є відвідування сім'єю церкви у неділю.

Зберігати святість Суботнього дня і поклонятися нашому Батькові на Небесах та Його Сину Ісусу Христу було звичайною й природною справою для нашої сім'ї. Будучи молодим членом Церкви, я завжди з нетерпінням чекав не лише на гру у футбол по вечорах у вівторок, але також і на причасні збори, урок недільної школи та збори священства у неділю. Нам було так приємно знаходитися у присутності наших братів та сестер у євангелії, що ми не квапилися повертатися додому після зборів.

Я не міг повною мірою оцінити, яким гарним прикладом для мене в юні роки були мої батьки, доки не одружився сам і не створив власну сім'ю. Як батько у сім'ї, я краще зрозумів, як важливо “ходи[ти] в дім молитви і піднос[ити] свої священнодійства в [Господній] святій день” (УЗ 59:9). Я почав краще розуміти благословення, які Він пообіцяв тим, хто дотримується цієї заповіді.

Я добре пам'ятаю, яку радість ми з друзями відчували в юності, коли могли сказати одне одному, що протягом року не пропустили жодних церковних зборів. Можливо ми не до кінця усвідомлювали те, що з нами відбувалося завдяки відданому відвідуванню зборів, та ми зберігали себе незаплямованими від світу. Крім того, наше серця були задоволені, наше обличчя були життєрадісні, а наша радість була дійсно повною (див. УЗ 59:9, 13–15).

Традиція Суботнього дня

Протягом багатьох років ми з дружиною й дітьми мали традицію проводити літню відпустку на невеликому пляжі неподалік місцевості, де ми жили в південній Бразилії. Інколи ми переїжджали через зміну місця роботи, але незалежно від того, як далеко ми жили від того маленького пляжу, ми завжди здійснювали щорічну подорож туди з великими сподіваннями й радістю. Як і ми, наші родичі й друзі також долали великі відстані, щоб раз на рік мати можливість провести час усім разом. Усі приїздили якомога раніше і залишалися якнайдовше.

На тому маленькому пляжі наша сім'я мала багато чудових можливостей для духовного зростання й навчання євангелії. Більшість наших родичів не були членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Я свідчу, що радість і благословення—у тому числі й ті, яких ми зараз не можемо бачити,—приходять завдяки поклонінню Богу в Його святій день.

Порушення Суботнього дня було легко виправдати в той час, коли ми проводили наші щорічні відпустки на пляжі, але ми ніколи не пропустили можливості бути в церкві у неділю.

і не поділяли наших релігійних вірувань. Господній день для них був лише ще одним днем для ігор і веселощів. Оскільки на вихідні на пляж приїжджало більше членів нашої родини, ніж їх було в інші дні тижня, наша присутність і участь у недільних заходах не лише очікувалася, але й настійливо вимагалася, у тому числі й нашими дітьми.

Наші діти були маленькими і тільки починали навчатися жити за істинами євангелії. У неділю у них була велика спокуса долучитися до заходів з їхніми двоюрідними братами, сестрами й друзями. Проведення часу із сім'єю є важливою частиною євангелії, і порушення Суботнього дня було б легко виправдати. Зрештою, найближчий приход Церкви на той час знаходився за більш як 96 км від пляжу. Наші друзі й сусіди з рідного приходу були далеко і жоден з них ніколи не дізнався б, якби ми залишилися на пляжі, замість того, щоб їхати у дім зборів і відвідувати наші збори в неділю. Ми ходили до церкви

цілий рік, а зі своїми родичами могли побути разом лише кілька тижнів на рік.

Попри це, ми ніколи не пропустили можливості бути в церкві у неділю—жодного разу! Ми пам'ятаємо вчення Господа: "І щоб ти міг повніше утримувати себе незаплямованим від світу, ходи в дім молитви і піднось свої священнодійства в Мій святий день;

Бо істинно це є день, призначений тобі, щоб відпочивати від своїх трудів і виявляти свою відданість Всевишньому; . . .

Але пам'ятай, що в цей, Господній день, ти маеш нести свої жертвування і свої священнодійства до Всевишнього. . . .

І в цей день не роби нічого іншого, тільки нехай їжа готується з єдиноспрямованістю серця, щоб твій піст міг бути досконалим, або, іншими словами, щоб твоя радість могла бути повною" (УЗ 59:9-13).

Ми вирішили дотримуватися цієї заповіді і навчали своїх дітей тому, що вони повинні також дотримуватися її. Невдовзі вони зрозуміли, що більш важливим було

поклонитися Богові в Його святий день, ніж догоджати сім'ї й друзям чи задовольняти свої власні бажання.

Благословення за слухняність

Перебуваючи на узбережжі, щонеділі ми рано вставали, вдягали недільний одяг і їхали машиною до найближчої каплиці. Під час подорожі і протягом усього дня ми насолоджувалися миром і радістю, обіцяними Господом тим, хто дотримується Його заповідей. Ми пізнали, що це відчуття миру й радості приходить не від світу.

Кілька років ми суворо дотримувалися цього правила і потім сталося щось дивовижне. Наші діти перестали піддавати сумнівам важливість поклоніння Богові в Його святий день, і кілька двоюрідних братів та сестер наших дітей почали запитувати, чи могли б вони поїхати з нами до церкви! Ми й не здогадувалися, що ті почуття миру й радості, які ми відчували, також передавалися нашим племінницям і племінникам, коли ми поверталися з наших зборів. Результатом було велике благословення. Коли деякі з цих дітей вже були підлітками, двоє з них з однієї сім'ї сказали своїм батькам: "Ми хочемо стати святими останніх днів". Незабаром охристілася вся сім'я. Недавно один з дітей, зараз колишній місіонер, одружився у храмі.

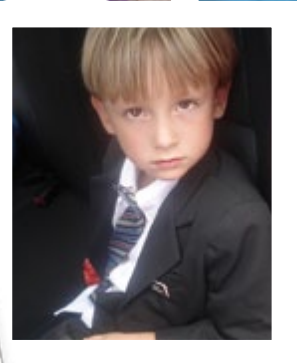
Ми все ще їздимо на той пляж щороку, але всі вже знають, що у неділю наша

сім'я не залишиться там, щоб розважатися. Натомість ми поїдемо до церкви і поклонитимемося Богові разом із родичами, які приєднуються до нас,—і ця група з кожним роком стає все більшою й більшою!

Озираючись на ті роки і міркуючи про зроблений нами вибір, ми дякуємо Богові за те, що Він допоміг нам мати мужність виконувати те, що є вірним, і навчати наших дітей чинити так само. Ми й найменшою мірою не сумніваємося, що те рішення зміцнило і наших дітей, і наших родичів. Воно принесло нам обіцяний Господом мир, зіграло важливу роль у наверненні членів сім'ї і благословило нас радістю, яку неможливо отримати, займаючись іншими справами у неділю, які не сповнюють душу.

Я свідчу, що радість і благословення—у тому числі й ті, яких ми зараз не можемо бачити—приходять завдяки поклонінню Богу в Його святий день. І я свідчу про те, що "блаженний народ, що Господь—йому Бог!" (Псалми 143:15). ■

Ми все ще їздимо на пляж щороку, але всі вже знають, що у неділю наша сім'я не залишиться там, щоб розважатися. Натомість ми поїдемо до Церкви і поклонитимемося Богові разом із родичами, які приєднуються до нас.

Свобода волі й натхнення

**Старійшина
Брюс Р. Мак-Конкі
(1915–1985)**
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Брюс Р. Мак-Конкі народився 29 липня 1915 року в шт. Мічиган, США. У 1946 році його було підтримано у Першу раду сімдесятників і висвячено на апостола в 1972 році. Старійшина Мак-Конкі помер 19 квітня 1985 року. Він звернувся з цим виступом 27 лютого 1973 року в Університеті Бригама Янга.

Ми повинні зробити все, що в наших силах, а потім просити Господа дати відповідь, знак на підтвердження того, що ми дійшли правильного висновку.

Коли ми жили в присутності Бога, нашого Небесного Батька, нам було даровано свободу волі. Це дало можливість, навіть привілей, вибирати, що робити—тобто здійснювати вільний, ніким не обмежений вибір. ... Очікувалося, що ми будемо застосовувати свої дари, таланти й здібності, здоровий глузд, розсудливість і свободу волі, якими нас було наділено.

Але з іншого боку, нам заповідано шукати Господа, прагнути Його Духа, щоб отримати дух одкровення і натхнення у нашому житті. Ми приходимо до Церкви і уповноважений носій священства кладе руки нам на голову й промовляє: “Прийми Святого Духа”. Так ми отримуємо дар

Святого Духа, тобто право на постійний супровід члена Божества, якщо ми вірні.

Отже, перед нами дві можливості. Перша—ми маємо керуватися духом натхнення, духом одкровення. Друга—ми тут [на землі] маємо використовувати свою свободу волі, самостійно визначаючи, що робити; і нам потрібно шукати чітку рівновагу між цими двома можливостями. ...

Отже, я б хотів навести три ілюстрації, за допомогою яких я сподіваюся, ми зможемо дійти реалістичних і ґрунтовних висновків стосовно того, як нам слід жити. Ці приклади я наведу з одкровень, отриманих від Господа.

“Ти не зрозумів”

Ілюстрація номер 1: був собі чоловік на ім'я Олівер Каудері. ... Він записував слова, які пророк диктував під впливом Духа, здійснюючи переклад (перекладалася Книга Мормона). У той час брат Каудері був до певної міри духовно незрілим, і він дуже хотів і бажав робити те, що перевищувало його духовні можливості. Він сам хотів перекладати. Отже, він [попросив] пророка, пророк звернувся із питанням до Господа, і вони отримали одкровення. Господь сказав: “Олівере Каудері, істинно, істинно, Я кажу тобі, що так певно, як живе Господь, Який є твоїм Богом і Викупителем, саме так певно

отримаєш ти знання про будь-які речі, про які питатимеш ти у вірі, з чесним серцем, віруючи в те, що ти отримаєш”. А потім серед того, що він може отримати, вказується: “знання стосовно вигравіювань старих літописів, які є давніми, які містять ті частини Мого писання, про які було сказано проявом Мого Духа”.

Отже, таким чином визначивши конкретне питання, Господь далі відкрив принцип, який стосується цього та інших подібних ситуацій: “Так, знай, Я скажу тобі в твоєму розумі і в твоєму серці, через Святого Духа, Який зійде на тебе і Який буде жити у твоєму серці. Тепер ось, це є дух одкровення” (УЗ 8:2–3). ...

... Отже, він просив. І, як ви знаєте, у нього нічого не вийшло; він зовсім не зміг перекладати. ... З цим питанням вони знову звернулися до Господа, обіцяння Якого вони намагалися здійснити. І тоді надійшла відповідь, пояснення того, чому Олівер не міг перекладати. “Ти не зрозумів; ти вважав, що Я дам це тобі, тоді як ти не взяв на думку нічого, крім того, щоб просити Мене” (УЗ 9:7).

Здавалося, що все, що йому було сказано робити—просити з вірою. Але коли ми просимо з вірою, це означає, що до цього ми мали зробити все, що в наших силах, аби досягнути поставленої мети. Ми використовуємо свободу волі, яку нам було даровано. Ми використовуємо кожну свою здатність і здібність, щоб реалізувати кожну можливість, яка може випасти. Це може стосуватися перекладу Книги Мормона, вибору дружини, вибору роботи, будь чого з тисяч важливих питань, що стосуються нашого життя. ...

Сягаючи духовної зрілості, ми навчаємося утримувати рівновагу між скеруваннями духа натхнення і використанням свободи волі для прийняття рішень.

“Чому ти питаєш Мене?”

А тепер ілюстрація номер 2: ... [яре-дійці] дісталися вод, які вони мали перетнути, і Господь сказав [братові Яреда]: “Будуйте барки”. ...

[Барки] мали використовуватися за незвичайних і складних обставин, і [братові Яреда] потрібно було щось іще окрім того, що вже було в них: потрібно було повітря. То було такою проблемою, яку він вирішити не міг. Тож він звернувся з цим до Господа, і оскільки вирішення питання було йому не під силу, Господь вирішив його, сказавши: “Зроби ось так, і ти матимеш повітря”.

Але потім брат Яреда,—будучи впевненим у собі, бо він розмовляв з Господом, він спілкувався й отримував відповіді—ставить ще одне запитання: “А як нам освітлювати барки?”

Господь ще трохи з ним розмовляє про це, а потім каже таке: “Що ти хочеш, щоб Я зробив, аби ви мали світло на ваших суднах” (Етер 2:23). Іншими словами, “... Я дав тобі свободу волі. Ти отримав здатність і можливість. Іди й вирішуй проблему”.

Отже брат Яреда зрозумів послання. Він пішов на гору, яка називається Шелем, і, як сказано в літописах, “виплавив з каменю шістнадцять маленьких камінців; і були вони білі і ясні, точно як прозоре скло” (Етер 3:1). ...

І Господь зробив те, про що просив брат Яреда, і це саме тоді, коли він побачив перст Господа; і оскільки він був підготовлений, то отримав одкровення, яке перевершує все, що будь-хто з пророків отримував до того дня. Господь відкрив йому більше про Свою сутність і особистість, ніж було дано до того часу, і все це сталося тому, що брат Яреда зробив

усе можливе, оскільки він радився з Господом.

Існує чітка рівновага між свободою волі й натхненням. Очікується, що ми робитимемо все, що в наших силах, а потім будемо питати відповіді у Господа, остаточно підтвердження, що ми дійшли правильного висновку. А іноді, на велику радість, крім цього ми ще отримуємо додаткові істини і знання, про які навіть не здогадувалися.

“Вони порадяться між собою і зі Мною”

А тепер ілюстрація номер 3: у ранній період історії Церкви Господь наказав свя-тим зібратися в певному місці в Міссурі. ... А тепер зверніть увагу на те, що відбулося. Господь каже:

“Як я говорив стосовно Мого слуги Едварда Партриджа, ця земля є землею його мешкання і тих, кого він призначив своїми радниками; і також землею мешкання того, кого Я призначив утримувати Мою комору;

Отже, нехай вони приводять свої сім'ї на цю землю, як вони порадяться між собою і зі Мною” [УЗ 58:24–25; курсив додано]. ...

Як бачите, Господь сказав “зібратися” в Сіоні. Однак усі деталі й приготування, тобто *як і коли* та *обставини* мають визначатися свободою волі тих, кого по-кликано зібратися, проте їм слід радитися з Господом. ...

І після того, як Господь сказав це Верховному єпископату Церкви, Він дав принцип для скерування цієї ситуації, і той принцип є керівним за будь-яких інших обставин. Це одна зі славетних істин, отриманих нами через одкровення. Господь сказав:

“Бо ось, це не годиться, щоб Я на все давав накази; бо кого в усьому примушують, той є лінивим і немудрим слугою; отже він не отримає винагороди.

“Істинно Я кажу, люди мають завзято займатися доброю справою, і робити багато чого за своєю власною вільною волею, і вершити багато праведності” [УЗ 58:26, 27; курсив додано]. ...

Отже, ми розглянули три приклади. А тепер звернімося до даних через одкровення наслідків. ...

... Якщо ви навчитеся користуватися свободою волі, даною вам Богом, і намагатиметеся приймати особисті рішення та дійдете висновків, які є ґрунтовними і правильними, будете радитися з Господом і здобудете Його схвалення щодо зроблених вами висновків, тоді ви отримаєте одкровення, і це одна річ; а крім того, ви отримаєте в нагороду вічне життя і будете піднесені в останній день. ...

Бог дасть нам мудрість для здійснення цих кроків. Бог дасть нам сміливість і здатність стояти на власних ногах і користуватися своєю свободою волі та здібностями, які ми маємо; тож будьмо достатньо смиренними й піддатливими до спонукань Духа, щоб підкорити свою волю Його волі, отримати Його схвалення, знак на підтвердження того, що таким чином у наше життя увійшов дух одкровення. І якщо ми так будемо робити, неодмінно прийдуть наслідки, якими є мир у цьому житті й слава та шана в житті прийдешньому. ■

Розділові знаки та вживання великої літери узгоджено із сучасним Правописом.

ДІЯТИ ЗА СПОНУКАННЯМИ

Привілеєм кожного святого останніх днів є отримання щоденних одкровень через Духа. Коли ми гідні отримання духовних підказок і дослухаємося до них, то можемо отримувати провід, яким Небесний Батько хоче нас благословити. Нижче троє членів Церкви розповідають, як вони прислухалися до спонукань Духа і діяли відповідно до них, завдяки чому отримали щедрі благословення.

Мені потрібно було повернутися

Якось увечері, коли я служив провідником священства у колі в Лоуле, Португалія, мені довелося відвозити додому кількох юнаків та дівчат після заходу. Було вже дуже пізно, і після того, як я всіх розвіз і сам повертався додому, то повернув на неосвітлену дорогу в сільській місцевості, де лише інколи проїздили машини. По дорозі я переїздив через невеликий міст і побачив справа, внизу біля річки, якесь мерехтіння світла, ніби там була пожежа.

Оскільки вночі було волого, я подумав, що навіть якщо там і була пожежа, то вона швидко загасне через сирість, тож я знову зосередив свою увагу на дорозі, що лежала попереду.

Однак я проїхав лише кілька метрів, коли почув, як голос сказав мені: “Стоп!” Я був здивований, оскільки був один, однак не звернув уваги і поїхав далі. І знову

громовим голосом пролунало: “Зупинись і повернись назад!” Я відразу ж розвернув машину й поїхав назад. Зробивши це, я запитав Небесного Батька: “Господи, що це?” Як тільки я доїхав до моста, то вийшов з машини і відразу ж отримав відповідь від Господа, бо почув, як хтось внизу кричав: “Будь ласка, допоможіть нам!”

Світла майже не було, тож я нічого не бачив окрім невеликих оранжевих сполохів світла внизу. За мостом починався крутий яр, а без достатнього освітлення я не знав, як допомогти. Я негайно зателефонував до служби порятунку, і невдовзі приїхали рятувальники.

Той невеликий вогонь палахкотів у машині, яка перевернулася з п'ятьма пасажирами. Двоє загинуло, але все було б гірше, якби я не звернув увагу на голос Святого Духа.

Я свідчу, що Господь промовляє до нас

через Духа, чи то спокійним голосом, чи то голосом грому. Я вдячний, що послухався його тієї ночі. Я знаю, що Господь живий, що Він любить нас і що Святий Дух спілкується з нами. Нам потрібно лише бути уважними до Його голосу. ■

Нестор Кералес, Португалія

Я вирішила послухатися

Багато років тому у мене з'явилося відчуття, яке не давало мені спокою, що я маю створити сімейну кулінарну книгу і включити до неї рецепти від моїх родичів. Я відкинула цю ідею. Я часто казала собі: “У мене немає часу робити якісь безглузді кулінарні книги. Я маю шестеро непосидючих дітей! Написання кулінарних книг—це справа мам, які самі печуть хліб і булочки з корицею. У мене немає для цього часу”.

Непереборне відчуття не залишало мене роками, поки одного дня я все ж таки не вирішила серйозно до нього поставитися. Однак я не була впевнена, хто в моїй сім'ї взагалі захоче взяти у цьому участь. Я була єдиним членом Церкви у своїй сім'ї. Мої батьки померли, братів і сестер у мене не було, а більшість моїх родичів жили далеко. Однак я вирішила дослухатися до спонукань Духа.

Я зв'язалася з ріднею, пояснила, що укладаю сімейну кулінарну книгу і запрошуюю їх надсилати рецепти. Упродовж наступного року я отримала певну кількість рецептів. Дехто з родичів навіть надіслав сімейні історії та фотографії. Це спонукало мене поговорити з найстаршими родичами серед рідні та зібрати нашу сімейну історію, яку я вирішила також включити у книгу.

Укладаючи книгу, я зрозуміла, що навіть не знайома з багатьма родичами, які надіслали рецепти. Тому я вирішила включити

ДУХ ВЕСТИМЕ ВАС

“Дар Святого Духа з вашого дозволу буде вести і захищати й навіть виправляти ваші дії. Це—духовний голос, що приходить у розум як думка, що входить у серце. ... Ніхто не сподівається, що ви проживете життя, не припустившись жодної помилки, але якщо ви будете на порозі серйозної помилки, то обов’язково отримаєте застереження від Святого Духа. Це обіцяння стосується всіх членів Церкви”.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Порада молодим”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 17–18.

ще й родинне дерево. Я попросила всіх надіслати інформацію, зробила підписи на сімейному дереві й також вклала його до рукопису.

Коли я востаннє переглядала укладену книгу, то звернулася до сторінки з сімейним деревом і Дух просто приголомшив мене. По щоках покотилися сльози, і я гостро відчула, чому повинна була зробити цю “безглузду” кулінарну книгу. Я дуже мало приділяла уваги рецептам. Я збирала імена і дати поколінь моїх родичів. За всіх цих людей тепер можна було виконати храмову роботу. Крім того, я зберегла чудові історії для майбутніх поколінь.

Сьогодні я постійно спілкуюся з кількома двоюрідними братами і сестрами, і в мене чудові стосунки з родичами. Коли я дивлюся на свою кулінарну книгу, то часто згадую уривок з Писань: “Отже, не втомлюйтеся у добродійності, бо ви закладаєте основи великої роботи. І з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33). Я все ще дивуюся, коли зупиняюся і думаю про всі радісні й чудові речі, які сталися завдяки тому, що я відгукнулася на спонукання і уклала просту кулінарну книгу. ■
Ненсі Вільямсон Гіббс, Колорадо, США

Я просто мав хороше відчуття

Дух спілкується багатьма способами. Я відчував моменти спокою, відчуття затишку і ясності думки. Найсильніше враження я отримую тоді, коли просто відчуваю, що щось є правильним та істинним. Це відчуття важко описати, але воно завжди виникає тоді, коли я просто знаю, що знайшов правильний шлях і маю діяти.

Одна з найяскравіших подій, пов’язаних з таким відчуттям,—це пошук будинку, який я хотів придбати. Я був неодружений і думав купити будинок, у якому планував прожити кілька років. Я сказав своєму агенту з продажу нерухомості, що саме шукаю, і вона чудово справлялася з роботою, підшукуючи мені будинки, які б підходили моїм описанням. Вона показувала мені різні варіанти, але я відхиляв їх, тому що не мав хороших відчуттів. Агент почала запитувати, що ж саме мені не подобається в кожному з будинків, щоб вона могла краще зрозуміти, які будинки відповідають моїм вимогам. На жаль, я не міг чітко сказати, чого всім їм не вистачало.

Нарешті, якось увечері я проходив повз будинок, який не виглядав так само гарно,

як ті, що ми вже бачили. Він був трохи дорожчим за інші. Будинок відповідав моїм описанням того, що я хотів, але не настільки, як деякі з тих будинків, які я вже бачив. Однак, обійшовши будинок, я сказав агенту, що буду його купувати. Вона була дещо здивована моїм бажанням діяти так швидко. З огляду на мої зволікання в попередні місяці, її здивування було виправданим. Але відчуття того, що саме тут я маю жити, було всепоглинаючим. Я не відчував потреби зупинитися і думати над цим.

Я сказав, що купую будинок, і продавці погодилися на мою ціну, хоча вона й не була найвищою з тих, що їм

пропонували. Я сказав своїй сім'ї, що не мав сумніву в тому, що повинен був жити в тому будинку, хоча й не знав, чому.

Я досить швидко зрозумів, чому я мав жити там. Я познайомився з жінкою в прихіді для неодружених лише через місяць після переїзду. Трохи більше ніж за рік ми стали в храмі біля олтаря на коліна, де й були запечатані як чоловік і дружина.

Шляхи Господа є дійсно незбагненними. Я навіть не знав, що Він вів мене до вічного шлюбу, коли допомагав вибирати будинок. Усе, що я знав, це те, що відчував спонукання зробити цей крок, і зараз розумію, що те спонукання йшло від Його Духа. ■
Джеффері Стокер, шт. Юта, США

ВІСІМ ПРИЧИН ДЛЯ ОТРИМАННЯ ОДКРОВЕННЯ

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що Дух спілкується з нами з таких восьми причин:

Свідчити: Дух може свідчити, що Ісус є Христос і що євангелія істинна.

Пророкувати: У межах своєї відповідальності людина може відчутти натхнення передректи, що станеться в майбутньому. Пророк, патріархи і навіть ми можемо отримувати пророчі одкровення.

Утішати: Дух може втішати нас, так само як Він втішав Джозефа Сміта у в'язниці Ліберті: "Мир душі твоєї; твоя скрута і твої страждання будуть лише на короткий час" (УЗ 121:7–8). Втіху також приносять благословення священства, видіння, у яких ми бачимо тих, хто пішов з життя, і прощення гріхів.

Підбадьорювати: Дух може підбадьорювати нас, коли ми переживаємо депресію, відчуваємо свою невідповідність або занепад духу. Він приходить під час читання Писань, прослуховування хорошої музики, перегляду надихаючих творів мистецтва або читання відповідної літератури.

Інформувати: Ви можете знати, що вам слід казати у

певній ситуації. Господь сказав Джозефу Сміту і Сідні Рігдону: "Бо буде дано вам у той самий час, так, у ту саму мить, що вам слід казати" (УЗ 100:6). Під час певних священних подій інформація передається безпосередньо від небесних посланців. За інших обставин необхідна інформація повідомляється через тихе нашіптування Духа.

Стримувати: Цей вид одкровення утримає нас від того, що нам не слід робити. Часто він надходить несподівано, коли ми навіть не просимо про скерування в якомусь питанні.

Підтверджувати: Ви можете отримати через Духа підтвердження після того, як запропонуєте певний спосіб дій і помолитесь, щоб дізнатися, чи це правильний вибір.

Спонукати: Цього виду одкровення не прагнуть. Воно приходить для того, щоб закликати особу до певних дій, які їй не пропонувалося робити. Цей вид спілкування, який відбувається через Духа, трапляється рідко, однак він є дуже важливим.

З "Revelation," in *Brigham Young University 1981–1982 Fireside and Devotional Speeches* (1982), 20–26.

ЯК РАДИТИСЯ У ШЛЮБІ

Ренді Кейс

Як консультант зі шлюбних та сімейних стосунків у Вікторії, Канада, я працювала з подружньою парою, Бобом і Мері (імена змінено), які часто мали непорозуміння, коли намагалися разом приймати рішення. Під час однієї зустрічі Боб сказав мені: “Я намагаюся головувати і

робити все необхідне, та коли я висловлюю ідею, що нам слід робити, вона не підтримує священство!”

З цього зауваження я зрозуміла, що він не повною мірою розуміє, що означає головувати. Коли пари одружуються, вони створюють рівноправне партнерство, в якому намагаються разом приймати рішення в душі єдності.

Я розповіла цій подружній парі про принципи того, як радитися разом. Цих принципів я навчилася з прикладу проведення рад священства. Хоча домашні ради дещо відрізняються від рад у Церкві, однак багато принципів є спільними для обох. Коли ми намагаємося застосовувати ці принципи у своєму домі, вони можуть зміцнювати наш шлюб таким чином, який буде приемний для Господа.

ПРИНЦИП 1: ОДНОСТАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕННЯ

У радах священства

Усі президентства, ради та єпископати працюють на принципах одноголосного, узгодженого рішення. Старійшина М.Рассел Баллард пояснював, що Кворум Дванадцятьох Апостолів, перш ніж почати діяти з певного питання, приходять до спільного рішення: “Ми обговорюємо багато питань—починаючи з управління Церквою і до світових подій,—і ми робимо це прямо й відкрито. Іноді певні питання обговорюються впродовж тижнів, місяців, а часом і років, перш ніж буде прийнято рішення”.¹ Єдність є такою важливою, що апостоли не починають діяти з певного питання, поки не досягнуть єдності.

Господь навчав Джозефа Сміта того ж принципу єдності: “І кожне рішення, ухвалене тим чи іншим кворумом, має прийматися одностайним голосуванням членів кворумів, тобто кожний член в кожному кворумі має бути згодним з його рішеннями для того, щоб зробити їхні рішення однаковими за владою або чинністю” (УЗ 107:27).

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, наголосив на цьому принципі, коли навчав: “Ми не можемо отримати натхнення, якщо не маємо єдності”². Коли ми об’єднані в цілі й молитві, то запрошуємо провід і натхнення від Святого Духа.

Вдома

Принцип єдності діє як у радах священства, так і в шлюбі. Керівники навчають, що рада сім’ї є найважливішою радою у Церкві³. Зверніть увагу, що вони не навчали того, що останнє слово за чоловіком або що останнє слово за дружиною. Ця рада складається з них обох.

Нерідко буває так, що парам нелегко прийти до одностайного рішення, особливо коли розглядається важливе питання. Більше того, якщо кожен в подружжі переймається тим, щоб бути правим, замість того, щоб дійти згоди, “припиняється спілкування з Небесним Батьком, припиняється також спілкування між подружжям. І Небесний Батько не буде втручатися. Він зазвичай не нав’язується туди, куди Його не запрошують”⁴. Найголовніше—залучати Небесного Батька до обговорення, а не вилучати Його. Якщо ми смиренно працюємо разом і слухаємо одне одного, то отримуємо важливі благословення Господнього скерування.

Важливо приймати рішення разом, керуючись Святим Духом, особливо якщо певне рішення не виглядає найкращим з точки зору логіки. Президент Джордж К.Кеннон (1827–1901), перший радник у Першому Президентстві, казав, що Господь підтримує раду провідників, які діють у єдності, і Він покращить їхній не такий уже й досконалий план та “доповнить його Своєю мудрістю й силою і зробить ефективним”⁵. Це обіцяння стосується всіх рад, у тому числі й сімейних.

Однак прийняття рішень не завжди має відбуватися шляхом формального проведення зборів. Старійшина Баллард сказав, що “коли чоловік і дружина щось обговорюють, вони проводять сімейну раду”⁶.

Крім того, так само, як Господь не наказує нам в усьому, так і подружжю не потрібно проводити раду з приводу кожного

Так само, як ради священства прагнуть досягнути єдності в прийнятті рішень, єдність у шлюбі є дуже важливою.

рішення. Подружжя мають довіряти одне одному у прийнятті щоденних рішень, які мають невелике значення для вічності. Разом, керуючись проводом Господа, Писаннями і словами пророків, вони визначають ті питання, які вимагають спільного обговорення.

ПРИНЦИП 2: ПОВНА УЧАСТЬ

На радах священства

На всесвітніх зборах навчання провідництва, що відбулися в листопаді 2010 року, Джулі Б.Бек, генеральний президент Товариства допомоги, зачитала наступний вірш з Писань: “Призначте з-поміж себе вчителя, і нехай не всі будуть промовцями водночас; але нехай усі говорять по черзі, і нехай усі слухають його висловлювання, щоб коли всі висловляться, усі могли бути наставленими всіма, і щоб кожна людина мала рівні привілеї” (УЗ 88:122). Старійшина Уолтер Ф.Гонсалес, з президентства сімдесяти років, після її зауваження поділився спостереженням, що участь у обговоренні сприяє отриманню натхнення⁷. Коли кожен має однакові можливості зробити свій внесок, тоді поєднання ідей кожного учасника набуває більшої вагомості.

Вдома

Принцип залученості навчає, як важливо, аби обоє в подружжі робили свій внесок у процес прийняття рішення. Не достатньо, щоб лише один у подружжі приймав усі рішення, а інший просто погоджувався. Подружжя пара досягає більшого успіху, коли вони удвох шукають натхнення, а потім вислуховують думки й почуття одне одного.

Президент Говард В.Хантер (1907–1995) сказав: “Чоловік, який має священство, сприймає свою дружину як партнера у керівництві домом і сім'єю. Вона знає про все, що відбувається в сім'ї й бере участь у прийнятті всіх рішень. ... За Господнім планом дружина була дана як поміч, подібна до чоловіка (*подібна* означає рівна), тобто напарниця, рівна в усьому й необхідна для повноцінного партнерства”⁸. Ми створені, щоб допомагати одне одному. Коли ми

пропонуємо своєму подружжю взяти участь у прийнятті рішень і приймаємо поради, то можемо побажати, яким прекрасним є шлюб.

ПРИНЦИП 3: ГОЛОВУВАТИ ПРАВЕДНО

У радах священства

Розуміння правильного значення слова *головувати* є дуже важливим для проведення ефективних рад священства. Ті, хто головує, “пильну[ють] Церкву” (Алма 6:1) і несуть відповідальність за забезпечення єдності, рівноправної участі та дотримання інших принципів проведення рад. Старійшина Баллард нагадує нам, що “носії священства ніколи не повинні забувати, що не мають права користуватися повноваженням священства як палицею, розмахуючи нею над головами інших. ... Священство призначене для служіння, а не поневолення; співчуття, а не примусу; піклування, а

не контролю. Ті, хто думає інакше, діють поза межами повноваження священства”⁹.

Вдома

Обов'язок чоловіка, як патріарха, як того, хто головує в домі, полягає не в тому, щоб панувати, а в тому, щоб зробити все необхідне, аби шлюб і сім'я процвітали. Президент Девід О.Мак-Кей (1873–1970) казав, що одного дня кожен чоловік прохідиме особисту співбесіду священства зі Спасителем: “Перш за все Він попросить вас звітувати про ваші стосунки з дружиною. Чи активно ви намагалися зробити її щасливою і докладали найкращих зусиль, аби задовольнити її особистісні потреби?”¹⁰

Чоловік відповідає за зміцнення і щастя свого шлюбу, але цей обов'язок не дає йому права владарювати над дружиною. Вони удвох несуть відповідальність за шлюб. У шлюбних радах, основаних на праведних засадах, кожен у подружжі ділиться тими чеснотами, які, коли їх застосовують, допомагають зосереджуватися на партнері.

Ми можемо дізнаватися про деякі з цих чеснот в Ученні і Завітах 121:41: “Жодна влада чи жодний вплив не можуть і не повинні підтримуватися через

Старійшина Баллард нагадує нам, що “носії священства ніколи не повинні забувати, що не мають права користуватися повноваженням священства як палицею, розмахуючи нею над головами інших”.

священство інакше, як тільки через переко-
нання, довготерпіння, м'якість, і лагідність,
і любов нелицемірну”.

Ми не можемо використовувати священ-
ство, щоб здобути владу чи вплив. Отже, ми
не можемо користуватися несправедливими
засобами, щоб домінувати у шлюбі. Наше
повноваження діє лише тоді, коли ми пра-
цюємо разом у праведності й таким чином
заслужуємо Господні благословення.

РОЗБУДОВА ВІЧНОГО ШЛЮБУ

Подружжя, які страждають від того, що
хтось хоче домінувати, або їм важко дійти
згоди в питаннях планування часу і грошей,
виховання дітей чи питаннях стосунків з
родичами або іншого характеру, повинні по-
думати над тим, щоб ще раз переглянути ос-
новоположні принципи, яких вони вирішили
дотримуватися у своєму подружньому житті.
Чи можуть вони зробити свій шлюб кращим,
встановивши взірець, згідно з яким будуть
радитися разом з любов'ю нелицемірною?

Принципи єдності, залученості й голову-
вання в праведності дозволяють нам дійти

згоди з нашим подружжям і запросити Духа
в наше життя. Застосування таких чеснот, як
любов і доброта, пом'якшить багато супереч-
чок, принесе більше задоволення в шлюбі і
зміцнить стосунки, які можуть тривати всю
вічність. ■

ПОСИЛАННЯ

1. М. Рассел Баллард, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), 18–19.
2. Девід А.Беднар у “Груповому обговоренні”, *Всесвітні збори навчання провідництва, 2010 р.*, lds.org/broadcasts/archive/worldwide-leadership-training/2010/11.
3. Див. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В.Кімбол* (2006), с. 211.
4. М. Рассел Баллард, “Сімейні ради: розмова зі старійшиною та сестрою Баллард”, *Ліягона*, черв. 2003, с.17.
5. *Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, sel. Jerreld L. Newquist (1957), 163.
6. М. Рассел Баллард, “Сімейні ради” *Ліягона*, черв. 2003, с. 14
7. Див. “Групове обговорення”, *Всесвітні збори навчання провідництва, 2010 р.*
8. Президент Говард В. Хантер, “Being a Righteous Husband and Father,” *Ensign*, Nov. 1994, 50–51.
9. М. Рассел Баллард, “Strength in Counsel”, *Ensign*, Nov. 1993, 78.
10. Девід О.Мак-Кей, процитовано Робертом Д.Хейлзом, “Understandings of the Heart” (Brigham Young University devotional address, Mar. 15, 1988, 8), speeches.byu.edu.

У радах шлюбу, основаних на праведних засадах, кожен у подружжі намагається зміцнювати стосунки і прагне досягнути єдності, коли виявляє повагу, доброту і активно залучається до обговорення.

ОБОВ'ЯЗКИ ТА ПОРЯДОК СВЯЩЕНСТВА

Президент Бойд К. Пекер

Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Сила і влада священства створюють фундамент усього, що ми робимо в Церкві”,—сказав президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів¹. Упродовж свого більш ніж 40-річного служіння членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів президент Пекер пояснював значення того висловлювання, багато навчаючи про священство—його важливість, належне застосування і ключі. Наступні цитати висвітлюють деякі з його важливих учень про священство. Також вміщено його свідчення як апостола Господа Ісуса Христа.

Ключі священства

“У 1976 році проводилася загальна територіальна конференція в Копенгагені, Данія. Після останньої сесії Президент Спенсер В. Кімбол виявив бажання піти у церкву Фор-Фруе, де знаходиться статуя *Кристус* та статуї Дванадцятьох апостолів роботи скульптора Торвальдсена. ...

У передній частині церкви, за вівтарем, знаходиться відома статуя *Кристус*, на якій Він стоїть, широко розпростерши Свої руки, показуючи сліди від цвяхів, а на Його боці дуже чітко видно рану. По обидва боки стоять статуї апостолів: Петро попереду справа, інші—як їм належить.

Більшість групи знаходилася у церкві біля входу разом зі сторожем. Я підійшов з Президентом Кімболом до статуї Петра;

з нами були старійшина Рекс Д. Пінегар і Йохан Хельге Бентін, президент Копенгагенського колу.

У мармуровій руці Петра була в'язка важких ключів. Президент Кімбол, вказуючи на ті ключі, пояснив, що вони символізували. Потім—мені ніколи не забути, як він це зробив,—він повернувся до президента Бентіна і з незвичною для нього твердістю, вказуючи на нього своїм пальцем, промовив: “Я хочу, щоб ви сказали кожному в Данії, що я тримаю ці ключі! Ми тримаємо *справжні* ключі, і ми використовуємо їх щодня”.

Я ніколи не забуду того проголошення, того свідчення від пророка. Ми відчували силу цієї духовної події, а враження було фізично відчутним.

Ми пішли до виходу, де стояла решта

Священство не має тієї сили, яку повинно мати, і не матиме її, доки сила священства не закріпиться міцно в сім'ях, як це і має бути.

групи. Показуючи на статуї, президент Кімбол сказав добродушному сторожу: “Це мертві апостоли”. Показавши на мене, він сказав: “Зараз ми маємо *живих* апостолів. Старійшина Пекер—апостол. Старійшина Томас С. Монсон і старійшина Л. Том Перрі—апостоли. І я апостол. Ми—живі апостоли.

Ви читали в Новому Завіті про сімдесятників, так ось тут є двоє живих сімдесятників: старійшина Рекс Д. Пінегар і старійшина Роберт Д. Хейлз”.

Сторож, який до цього не виявляв жодних емоцій, несподівано заплакав.

Я відчував, що відбувається щось надзвичайно важливе².

Священство є неподільним

“Священство є вищим за будь-який із своїх чинів. Коли чоловік уперше отримує Ааронове чи Мелхиседекове священство, воно надається йому покладанням рук. Після того як священство надано, чоловіка висвячують у чин священства. Усі чини отримують повноваження від священства.

Священство є неподільним. Старійшина

має стільки ж священства, як і апостол (див. УЗ 20:38). Коли чоловік отримує священство, він отримує його все. Однак у священстві є чини—розподіл повноважень і обов'язків. Чоловік може застосовувати священство відповідно до прав чину, в який його висвячено або рукопокладено.

Кожен носій Мелхиседекового або вищого священства тримає всі повноваження Ааронового, або меншого священства”³.

Підготовче священство

“Той факт, що Ааронове священство називають меншим, жодною мірою не применшує його важливість. Господь сказав, що воно є необхідним для Мелхиседекового священства. (Див. УЗ 84:29). Будь-який носій вищого священства має вважати за велику честь виконувати обряди Ааронового священства, бо вони мають велике духовне значення.

Будучи членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, я розносив причастя. Я запевняю вас, що для мене то була велика честь, і я відчув таке смирення, яке важко описати, хоча й виконував завдання, яке дехто може вважати рутинним. ...

У давнину люди чекали на спокуту Христа, виконуючи обряд жертвоприношення. Ми згадуємо ту ж саму подію, виконуючи обряд причастя.

Як жертвоприношення колись, так і причастя зараз зосереджені на Христі, на тому, що Він пролив кров, на спокуті, яку Він здійснив за наші гріхи. Як колись, так і зараз, повноваження виконувати ці обряди належать Аароновому священству.

Це дійсно священний обов'язок, і він поєднує вас узами братерства з тими давніми служителями Господа. Не дивно, що ми з таким смиренням беремо участь у обрядах, призначених для Ааронового священства. ...

Хтось із вас, сьогоднішніх дияконів,

учителів і священників, які сидять там, будуть сидіти тут як апостоли і пророки й головуватимуть над Церквою. *Ви повинні бути готовими.*

Дійсно, правильно буде називати Ааронове священство підготовчим священством”⁴.

Запрошення майбутнім старійшинам

“Чин старійшини є покликанням гідним і почесним. За ним стоять духовна сила і влада. Означення “майбутній” означає надію, оптимізм і можливості. Зараз я звертаюся до майбутніх старійшин, але знаю, що це послання стосується і багатьох інших. ...

Якщо ви повернетесь до того середовища, де можна почути духовні істини, то ваш розум наповнить те, що ви вважали втраченим. Деякі речі забулися, бо впродовж багатьох років не використовувалися, і це призвело до неактивності. Вашу спроможність розуміти їх буде збільшено. ...

Якщо ви повернетесь до святих, то невдовзі знову почнете розуміти мову натхнення. І швидше, ніж усвідомите, до вас прийде відчуття, що ви ніколи й не відходили. О, як важливо, щоб ви зрозуміли, що коли ви повернетесь, то буде так, ніби ви ніколи й не відходили. ...

Невдовзі ви будете почувати себе повноцінним і рівноправним у Його Церкві й у Його царстві. Потім ви зрозумієте, наскільки потрібні та яку силу має розповідь про ваш досвід у викупленні інших”⁵.

Покликання в священстві

“Покликання—це щось більше, ніж запрошення або прохання. Це покликання від Господа через Його обраного служителя. Багато років тому з Президентом Спенсером В. Кімболом, на той час президентом колу в Аризоні, стався такий випадок, пов’язаний з наданням покликання.

У колі була вакантною посада президента Товариства молодих чоловіків. Президент Кімбол залишив своє робоче місце в банку, вийшов на вулицю і, пройшовши кілька офісних споруд, зайшов до однієї з фірм і сказав: “Джек, як ти дивишся на те, щоб стати президентом Товариства молодих чоловіків колу?”

Джек відповів: “Ні, Спенсере, ти ж не маєш на увазі мене, правда?”

Він сказав: “Звичайно, тебе. Ти—людина молода і добре сходишся з молоддю. Ти будеш дуже гарним президентом”.

Тоді відбулося те, що Президент Кімбол назвав дуже неприємною бесідою, тому що Джек відмовився від покликання. [Президент Кімбол] повернувся в банк і сів за свій стіл, засмучений такою невдачею. І тоді він зрозумів. Він знову вийшов на вулицю і ввійшов у ті самі двері, до того ж самого чоловіка, і, назвавши його повне ім’я, сказав: “Минулої неділі президентство колу зустрілося, щоб розглянути вакансію президента Товариства молодих чоловіків. Ми молилися і говорили про це. Зрештою, ми питали про це на колінах і отримали натхнення від Господа, що саме ти маєш бути покликаний. Як слуга Господа, я прийшов сюди, щоб передати це покликання”.

Джек сказав: “Добре, Спенсере, якщо ти кажеш саме так”.

І [Президент Кімбол] підтвердив: “Саме так”⁶.

“Кожен старійшина повинен знати, що покликання є чимось більшим за запрошення чи прохання, і навіть більшим за призначення. Надто часто ми чуємо такі слова: “Мене попросили служити радником у президентстві кворуму старійшин”. Було б доречніше сказати: “Мене покликали служити радником”.

Ми не покликаємо себе в чини Церкви. Натомість ми відгукуємося на покликання тих, хто над нами головує. Обов’язок тих,

Священство є неподільним. Старійшина має стільки ж священства, як і апостол. Коли чоловік отримує священство, він отримує його все. Однак у священстві є чини—розподіл повноважень і обов’язків.

*Сила священства
приходить через
віру й слухняне
життя в ша-
нуванні завітів.
Вона зростає,
коли ми вико-
ристовуємо
священство в
праведності.*

хто головує,—з молитвою порадитися з Господом і запитати Його волю стосовно посади у Церкві. Потім починає діяти принцип одкровення. Після цього покликання головуючий чин, який діє від імені Господа, повідомляє про покликання”⁷.

Важливість висвячення

“Священство надається через висвячення, а не просто через укладання завіту чи отримання благословення. Так було з самого початку. Незалежно від того, що людина може припустити, подумати чи мати на увазі, основується на тому, що було сказано чи написано зараз чи в минулому, висвячення у конкретний чин священства—це спосіб—єдиний спосіб—у який священство надавали як у давнину, так і тепер.

У Писаннях чітко сказано, що єдиним чинним способом надання священства є його отримання від того, “хто має повноваження, і Церкві... буде відомо, що він має повноваження і що його було належним чином висвячено главами Церкви” [УЗ 42:11]. ...

Ніколи не забувайте про цей простий і очевидний абсолютний принцип: священство скрізь і завжди надається шляхом висвячення тією людиною, яка має належне повноваження і яка відома в Церкві. І навіть після того як священство надано, людина не має більших повноважень за ті, які належать певному чину, у який її було висвячено. Ті межі також поширюються на той чин, у який людину рукопокладають. Невповноважені висвячення або рукопокладання нічого не дають—ні сили, ні повноваження священства”⁸.

Сила священства

Ми маємо великий успіх у поширенні *влади* священства. Майже всюди встановлено його владу. У нас по всьому світу є

кворуми старійшин і первосвящеників. Проте поширення *влади* священства, я гадаю, випередило поширення *сили* священства. Священство не буде настільки потужним, наскільки повинно бути, і не стане таким, доки *сила* священства не закріпиться міцно в сім'ях, як це і має бути. ...

Влада священства з нами. Після всіх наших кореляційних дій і підготувань, нашим обов'язком зараз є активізувати *силу* священства в Церкві. *Влада* священства приходить через висвячення; *сила* священства приходить через віру й слухняне життя в шануванні завітів. Вона зростає, коли ми використовуємо священство в праведності.

Тепер, батьки, я нагадаю вам про священну природу вашого покликання. Влада священства, яку ви маєте, надана вам безпосередньо від Господа, щоб захищати ваші домівки. Будуть часи, коли усе, що стоятиме щитом між вашою сім'єю і злом супротивника, буде ця влада. Ви отримуватимете скерування від Господа через дар Святого Духа⁹.

“Сила ж, яку ви отримуєте, залежатиме від того, що ви робите з цим священним, невидимим даром.

Ваше повноваження передається вам через висвячення; ваша сила дається вам завдяки слухняності й гідності. ...

Сила у священстві приходить тоді, коли ми виконуємо свій обов'язок у звичайних справах: приходимо на збори, приймаємо доручення, читаємо Писання, дотримуємося Слова мудрості”¹⁰.

Істинні служителі Господа

“Ми не чуємо, щоб ключі священства використовувалися в інших християнських церквах. І тому видається дивним, що дехто описує нас як нехристиян, хоч ми єдині, хто має повноваження від Христа і організацію, Ним установлену.

Теперішні Дванадцяттеро—самі звичайні люди. Вони не є, як і перші Дванадцяттеро не були, якимись надзвичайними людьми, але разом, як Дванадцяттеро, вони—сила.

Ми прийшли з різних сфер діяльності. Серед нас є учені, юристи, вчителі.

Старійшина [Рассел М.] Нельсон був піонером у виконанні операцій на серці. ...

Серед цих Дванадцяттох є колишні військові—моряк, морські піхотинці, пілоти.

Вони мали в Церкві найрізноманітніші покликання: домашніх учителів, учителів, місіонерів, президентів кворумів, єпископів, президентів колів, президентів місій і що найважливіше—чоловіків і батьків.

Всі вони є учнями й учителями евангелії Ісуса Христа. Усіх нас єднає любов до Спасителя і дітей Його Батька, а також наше свідчення, що Він є главою Церкви.

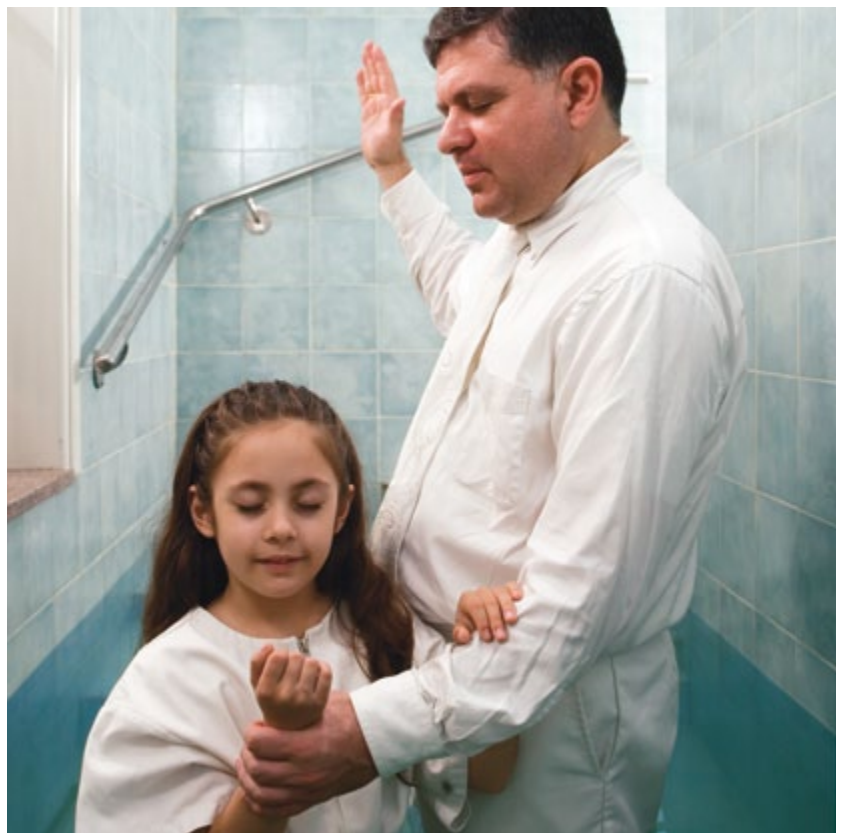
Майже всі з Дванадцяттох розпочинали за скромних обставин, як це було тоді, коли Він був тут. Живі Дванадцять згуртовані разом у священнослужінні, у евангелії Ісуса Христа. Отримуючи це покликання, кожний, так би мовити, залишав свого невода, і йшов за Господом¹¹.

Я завіряю вас, що 14 чоловіків, яких було висвячено так само, як і мене,—дійсно апостоли. Проголошуючи це, я кажу не більше, ніж навчав Господь, не більше, ніж може бути відкрито будь-кому, хто зі щирим серцем і справжнім наміром прагне особистого свідчення Духа.

Ці чоловіки—істинні слуги Господа; прислухайтесь до їхньої поради¹².

Апостольське свідчення

“Є багато якостей, яких мені бракує. Є так багато чого в служінні, що можна зробити краще. І є лише одна єдина річ, одне визначення, яке дає відповідь. Як Петро і всі, кого висвячували після нього, я маю *те* свідчення.

Я знаю, що Бог—наш Батько. Він представив Свого Сина Ісуса Христа Джозефу Сміту. Я проголошую: я знаю, що Ісус є Христос. Я знаю, що Він живий. Він був народжений у середину часів. Він навчав Своїй евангелії і був випробуваний. Він страждав, був розп'ятий і третього дня воскрес. Він, як і Його Батько, має тіло із плоті й кісток. Він здійснив Спокуту. Про Нього я свідчу. Я—Його свідок¹³. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Як дарується священство: вчення принципи і практика”, *Всесвітні збори навчання провідництва*, 21 червня 2003, с. 1.
2. “Дванадцять”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 85.
3. “What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government,” *Tambuli*, Nov. 1994, 17; див. також *Ensign*, Feb. 1993, 8.
4. “The Aaronic Priesthood,” *Ensign*, Nov. 1981, 30–31.
5. “An Appeal to Prospective Elders,” *Ensign*, May 1975, 104, 105, 106.
6. “Як дарувати священство”, *Всесвітні збори навчання провідництва*, 21 червн. 2003, сс. 1–2.
7. “What Every Elder Should Know,” *Tambuli*, Nov. 1994, 21–22.
8. “The Temple, the Priesthood,” *Ensign*, May 1993, 20.
9. “Сила священства”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 7, 9.
10. “The Aaronic Priesthood,” *Ensign*, Nov. 1981, 32, 33.
11. “Дванадцять”, *Ліягона*, трав. 2008, сс. 85–86.
12. “The Twelve Apostles,” *Ensign*, Nov. 1996, 8.
13. “Дванадцять”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 87.

Тепер, батьки, я нагадаю вам про священну природу вашого покликання. Влада священства, яку ви маєте, надана вам безпосередньо від Господа, щоб захищати ваші домівки.

Твої обов'язки в ДАРОНОВОМУ СВЯЩЕНСТВІ

*Тебе висвятили в Ааронове священицтво.
Що тепер ти будеш робити?*

Пол Ванденберге

Співробітник редакції церковних журналів

Ти можеш бути свіжоспеченим дияконом, якого щойно висвятили минулої неділі, або вчителем, який кожного тижня допомагає готувати причастя. А може ти вже зрілий священик, знаєш, як організовувати проекти служіння і допомагаєш молодшим за тебе вчителям та дияконам виконувати їхні нові обов'язки? Однак до всіх носіїв священицтва звернений той самий заклик від Господа: “Отже, нехай кожна людина вивчить свій обов'язок і діє у чині, на який її призначено, з усією старанністю” (УЗ 107:99).

Але де ви можете дізнатися про цей обов'язок? Найперше місце, де ви маєте пошукати—це Писання. Особливо вам необхідно вивчити розділи в Ученні і Завітах, де окреслено обов'язки Ааронового священицтва: розділи 20:46–60, 72–79 і розділ 84:111.

Ще одним чудовим джерелом є брошура *Мій обов'язок перед Богом: Для носіїв Ааронового священицтва*. У цій брошурі ваші обов'язки у священицтві поділено на

три розділи: (1) “Виконуй обряди священицтва”, (2) “Служи людям” і (3) “Запрошуй всіх прийти до Христа”. У рубриці “Обов'язки у священицтві” для кожного чину—диякона, вчителя і священика—ви знайдете додаткові уривки з Писань для вивчення і поради щодо того, як вам скласти особистий план, який допоможе вам краще розуміти свої обов'язки у священицтві.

Давайте коротко проглянемо головні обов'язки носіїв Ааронового священицтва.

Диякони

Диякон показує хороший приклад членам свого кворуму та іншим членам Церкви. Він живе праведним життям і збирає гідність, щоб застосовувати священицтво.

Він розносить причастя. Це один з найсвятіших обов'язків диякона. Коли диякон виконує свій обов'язок, він діє як представник Господа. Він має бути гідним розносити символи причастя членам Церкви. Він повинен одягатися і

Коли вас висвячують в Ааронове священицтво, ви отримуватимете певні права і обов'язки. Щоб дізнатися про ці права і обов'язки, спочатку зверніться до Писань. Ще одним чудовим джерелом інформації є брошура *Мій обов'язок перед Богом: Для носіїв Ааронового священицтва*.

діяти таким чином, щоб це відобразило священну природу причастя. Якщо можливо, він має одягати білу сорочку.

Диякон служить постійним священнослужителем, “призначени[м] наглядати за Церквою” (УЗ 84:111). Він також повинен “застерігати, роз’яснювати, напучувати, і вчити, і запрошувати всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59). Це означає товаришувати з членами кворуму та іншими юнаками, повідомляти членів Церкви про церковні збори, виступати на зборах, ділитися евангелією та свідченням.

Він допомагає єпископу у “виконанні... земних справ” (УЗ 107:68). Це може бути збирання пожертвувань від посту, турбота про бідних і нужденних, догляд за домами зборів і прилеглими територіями та служіння посланцем єпископа на церковних зборах.

Він бере участь у навчанні кворуму, активно вивчаючи евангелію. Серед інших обов’язків такі: допомагати членам Церкви задовольняти їхні мирські потреби, готуватися до служіння на місії,

РОЗВИВАЙТЕ НАЙШЛЯХЕТНІШІ РИСИ

“Тож ми закликаємо вас, чудові молоді брати, старанно намагатися “народитися знову”. Моліться про цю могутню зміну в своєму житті. Вивчайте Писання. Понад усе прагніть пізнати Бога і стати такими, як Його святий Син. Насолоджуйтеся своєю юністю, однак “відкин[ьте] дитяче”.

Остерігайтеся нечестивих і безглуздих розмов.

Утікайте від зла.

Уникайте суперечок.

Покайтеся, якщо в цьому є потреба.

Це допоможе вам розвинути найшляхетніші риси вашої чоловічої природи. У вас будуть такі якості, як сміливість, надійність, смирення, віра і доброта. Друзі вами будуть захоплюватися, батьки вас хвалитимуть, брати у священстві будуть на вас покладатися, а молоді жінки обожнюватимуть вас і ставатимуть навіть кращими завдяки вам. Бог вас шануватиме і проллє на ваше служіння у священстві сили *згори*”.

Єпископ Кіт Мак-Муллін, другий радник у Верховному єпископаті, “Сила Ааронового священства”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 48–49.

підтримувати президента кворуму і допомагати йому, повертати до активності молодих чоловіків, які належать до кворуму за віком, і вивчати євангелію.

Учителі

Учитель має всі обов'язки дякона. Він також має ще й такі обов'язки:

Він готує причастя. Постійний обов'язок учителя—готувати причастя до причасних зборів. Підготовка причастя—це хороший приклад служіння, за яке не очікують похвали. Члени Церкви часто не знають, що вчителі готують причастя, однак служіння здійснюється незважаючи на цей факт, і Господь задоволений, оскільки це справжнє служіння.

“Обов'язок учителя—завжди пильнувати Церкву, бути з ними і укріпляти їх” (УЗ 20:53). Один із способів цього—служити домашнім учителем.

Він повинен “дивитися, щоб не було ні беззаконня в Церкві, ні бездушності між ними, ні брехні, наклепів, ні лихослів'я” (УЗ 20:54). Цей обов'язок означає, що учитель є миротворцем, який допомагає членам Церкви мати між собою добрі стосунки. Він має заохочувати тих, хто поруч з ним, завжди бачити хороше в інших.

Учитель повинен “дивитися, щоб Церква часто збиралася разом і також дивитися, щоб усі члени Церкви виконували свій обов'язок” (УЗ 20:55). Частково цей обов'язок полягає в тому, щоб запрошувати інших відвідувати церкву.

Священики

Священик має всі обов'язки дякона і вчителя. Він також має ще й такі обов'язки:

Він виконує обряд за причасним столом. Честь прислужувати причастя надається священикам, які промовляють причасні молитви. Священик повинен добре знати причасні молитви, належно одягатися і перед виконанням обряду мити руки. Але найголовніше—священики повинні бути гідні виконувати цей священний обряд як представники Спасителя.

Ще один обов'язок священиків—христити, коли вони будуть уповноважені єпископом чи президентом філії (див. УЗ 20:46). Хрищення належною владою—це один з найсвятіших обрядів у

Церкві, бо це той обряд, завдяки якому ми стаємо членами Церкви, нас прощено від гріхів і ми стаємо на шлях до цілестіального царства.

“Обов’язок священників є проповідувати, вчити [і] роз’яснювати” (УЗ 20:46). Це означає, що священника покликають навчати інших людей принципам євангелії. І щоб навчати євангельських принципів, він, звичайно ж, спочатку повинен вивчити їх. Цей обов’язок значною мірою допоможе у підготовці священника до місії повного дня.

Він також має “відвідувати дім кожного члена, і напучувати їх молитися вголос і таємно, і виконувати всі сімейні обов’язки” (УЗ 20:47). Священик робить це, коли виконує обов’язок домашнього вчителя і відвідує призначені йому сім’ї.

Він має повноваження надавати Ааронове священство і висвячувати інших священниками, вчителями і дияконами, але лише коли його буде вповноважено єпископом чи президентом філії (див. УЗ 20:48). Влада надавати Ааронове священство є священною.

Молоді жінки і священство

Хоча влада священства надається лише гідним членам Церкви чоловічої статі, благословення священства доступні кожному, і ці благословення є однаковими для чоловіків і жінок, дівчаток і хлопчиків, багатих і бідних. Усі Божі діти мають привілей отримувати однакові спасительні обряди священства.

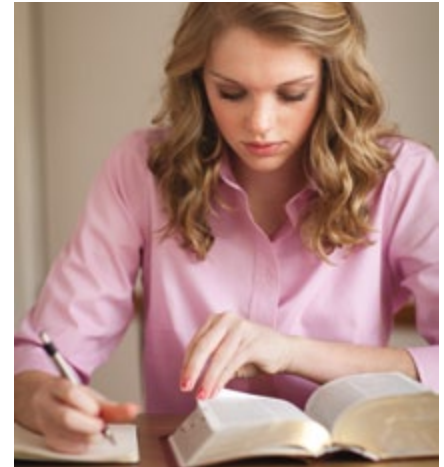
Як обрані дочки Бога всі молоді

жінки, яких було охрищено, також отримують дар Святого Духа. Вони мають право прагнути таких духовних дарів, як “дар мов, прощання, одкровення, тлумачення мов і так далі” і мати благословення від них (Уложення віри 1:7). Якщо молоді жінки живуть праведно і, отримуючи та розвиваючи ці духовні дари, намагаються служити іншим людям, їхній позитивний приклад матиме великий вплив на молодих чоловіків, які їх бачать.

Як молоді жінки можуть допомогти молодим чоловікам бути гідними носіями священства? Один юнак відповів: “Я вважаю, що є дві найважливіші речі, які вони можуть робити: скромно одягатися і бути добрими до всіх. Скромний одяг допомагає мені контролювати свої думки, і тоді я можу дивитися на них під час розмови!”

Небесний Батько допоможе вам

Коли ви, диякони, вчителі й священники, зрозумієте свої обов’язки у священстві й будете їх виконувати, то відчуете радість, яка приходить, коли ви виконуєте обряди священства, служите іншим та запрошуєте всіх прийти до Христа. У своєму посланні носіям Ааронового священства Перше Президентство пише: “Небесний Батько дуже довіряє тобі і впевнений у тобі. У Нього для тебе є важлива місія. Він допомагатиме тобі, якщо будеш звертатися до Нього в молитві, прислухатися до підказок Духа, дотримуватися заповідей та укладених завітів” (*Мій обов’язок перед Богом* [2010], с. 5). ■

Хоча повноваження священства дарують тільки гідним членам Церкви чоловічої статі, благословення священства доступні всім — чоловікам і жінкам.

ЩОБ ДІЗНАТИСЯ БІЛЬШЕ ПРО ОБОВ’ЯЗКИ СВЯЩЕНСТВА

Зайдіть на сайт DutytoGod.Ids.org, де ви знайдете інформацію, відео та історії про обов’язки у священстві та програму “Обов’язок перед Богом”.

ІДИ У ДІМ МІСІЇ!

Того ранку, після повернення до рідної Гани з місії, яку відслужив у Кот-д'Івуар, я прокинувся о 6:00. Моя зустріч з президентом колу, під час якої він мав мене звільнити від покликання, була призначена на пообідній час, тож я вирішив ще поспати. Поки я засинав, мій розум пронизала думка: "Іди в дім місії Кейп-Кост". Я знав, де знаходиться дім місії Кейп-Кост у Гані, але я не міг зрозуміти, чому мені потрібно було йти туди того ранку.

Поки я розмірковував над цим, відчуття не давало мені спокою, тож я попрямував у дім місії. По дорозі я непокоївся тим, що ж скажу

президенту місії. Я знав, що він запитає мене про мету візиту, тож намагався підготувати підходящу відповідь.

Коли я прийшов, то все ще не знав відповіді. Президент місії, Мелвін Б. Сейбі, запросив мене до свого кабінету, думаючи, що я прийшов, аби він звільнив мене від покликання. Після того як президент поставив мені кілька запитань, він сказав, що президент колу має звільнити мене від покликання.

"Я знаю це, президенте",—відповів я.

Він кілька хвилин помовчав, а потім поставив запитання, на яке я

намагався знайти відповідь: "Чому ви прийшли цього ранку сюди, старійшино Мобіо?"

"Президенте Сейбі, я не знаю належної відповіді на це запитання, —сказав я.— Просто сьогодні вранці я відчув сильне спонукання прийти сюди".

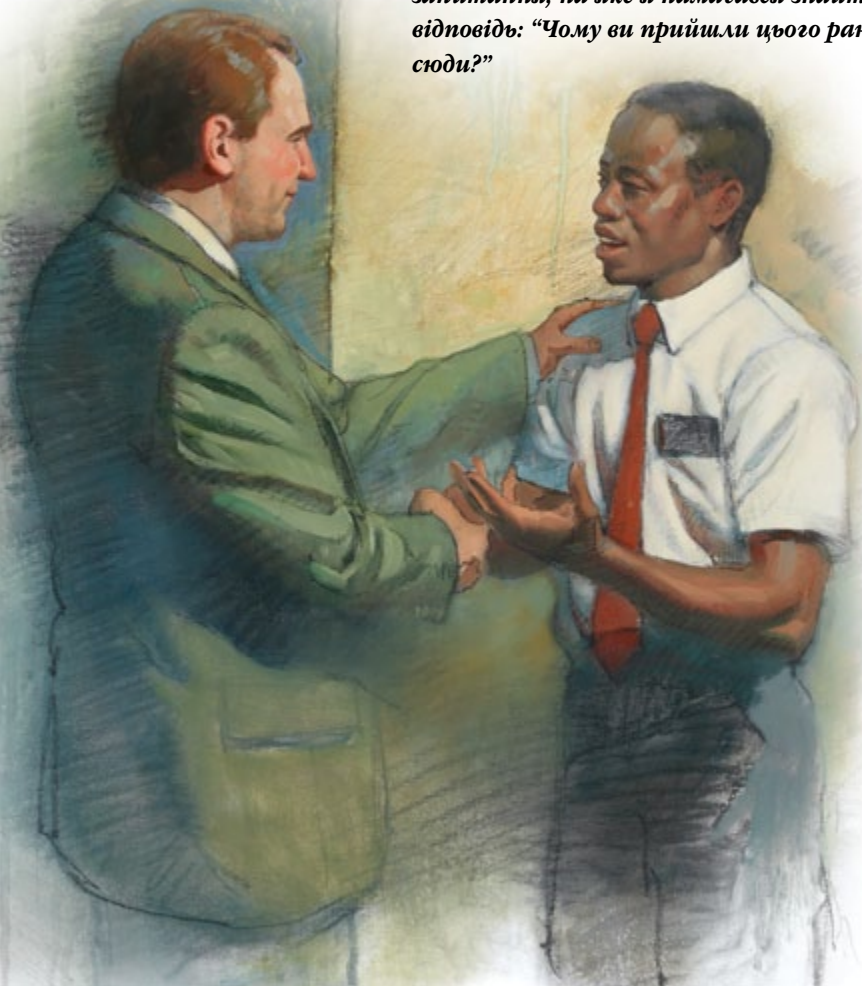
Він знову якусь мить помовчав, а потім тихо сказав: "Старійшино Мобіо, ви тут є, бо мені потрібна допомога, про яку я молився вчора ввечері". Він пояснив, що його помічники щойно повернулися з новими місіонерами. Серед них був один старійшина з Кот-д'Івуару. Це був його перший франкомовний місіонер і президент не знав, як буде з ним спілкуватися. Потім він сказав: "Я впевнений, що Небесний Батько побачив моє занепокоєння вчора ввечері".

Я нарешті дізнався про причину моїх вранішніх почуттів. Ми відразу ж зустрілися з новими місіонерами, і я був перекладачем для старійшини з Кот-д'Івуару на початку його місії.

Через сім місяців я знову поїхав до Кот-д'Івуару, щоб поновити паспорт і розповісти про той чудовий випадок своєму президенту місії. Він мені сказав: "Ми є знарядом у руках Господа. Він знає, як і коли використовувати нас у Своїй роботі".

Я знаю, що якщо ми зануримося у славетну роботу Небесного Батька, нам не потрібно хвилюватися. Нам просто потрібно прислухатися до підказок тихого спокійного голосу і дати можливість Господу вести нас. ■
Фелісьєн Догбо Мобіо, Гана

Президент місії поставив мені те ж саме запитання, на яке я намагався знайти відповідь: "Чому ви прийшли цього ранку сюди?"

ВДРУГЕ Я ПОСЛУХАВ

У ніч перед поїздкою я вже майже засинав, коли в голові з'явилася думка, що слід купити новий обід і шину для нашого 15-річного міні-вена, в якому не було запасного колеса. Наступного дня я мав багато справ і забув про ту думку. Ми посадили в машину дітей, завантажили речі і вирушили у 4-годинну подорож до мого батька.

По дорозі одна шина в машині вибухнула. Нам довелося відбуксирувати автомобіль до найближчого містечка і замінити шину. Це коштувало втричі дорожче, ніж я потратив би на обід і шину вдома, й ми втратили 90 хвилин на очікування. Я навчився цінувати підказки Духа і вирішив уважніше до них прислухатися в майбутньому.

Через чотири роки, коли в нас з'явилося ще двоє дітей, ми знову запланували відвідати мого батька, який тепер жив на відстані 13-годинної подорожі. У той час у нас була інша машина, якій було 14 років. Десь за тиждень до від'їзду я відчув, що потрібно замінити запасне колесо. Пам'ятаючи про попередній досвід, я дослухався до спонукання. Ще через кілька днів я відчув, що необхідно купити ремені з кріпленнями для одного механізму, який ми до того просто прив'язували вірьовками. Мені потрібно було два, але я купив набір з чотирьох. Два запасні ремені я поклав у коробку з набором інструментів для надання екстренної допомоги.

Вже повертаючись від батька, ми зупинилися, щоб пообідати. Коли я

витягав якісь речі з контейнера на даху машини, моя трирічна дочка просто доторкнулася до розсувних дверей. Вони впали на землю! Ми були вдячні, що двері не впали на неї. До дому залишалось більше 800 км, то був вечір п'ятниці. Я з великим зусиллям вставив двері на місце, аби їхати далі, але вони не трималися в пазах, тож під час їзди ми чули шум траси. Я знову зупинився і скористався запасними ременями з кріпленнями, щоб закріпити двері.

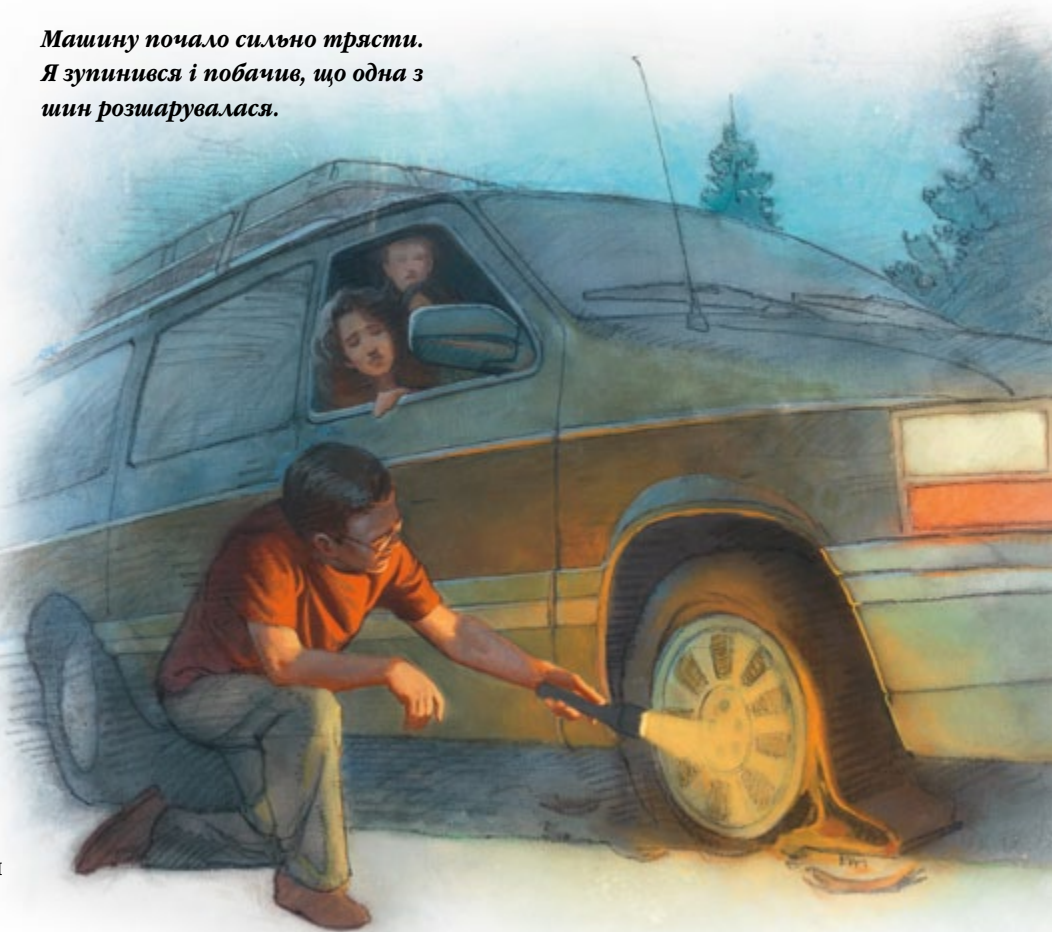
Минуло ще кілька годин, і машину почало сильно трясти. Двері вібрували й сильно стукали, однак

Машину почало сильно трясти. Я зупинився і побачив, що одна з шин розшарувалася.

ремені тримали їх. Я зупинився й побачив, що одна шина розшарувалася. Я швидко поставив запасну шину, яку купив кілька тижнів тому, і ми знову поїхали.

Я вдячний за спонукання Святого Духа, завдяки Якому ми були в безпеці під час подорожей. Я знаю, що Небесний Батько пильнує нас, якщо ми слухаємо "тихий лагідний голос" (1 Царів 19:12; див. також 1 Нефій 17:45; УЗ 85:6), дослухаємося до спонукань і просимо про допомогу, коли її потребуємо. ■

Метью Д. Фліттон, співробітник редакції церковних журналів

Я СІЯВ ЗЕРНА

На заняттях ділової етики, які я відвідував за магістерською програмою в Міжнародному Університеті Шиллера в Гейдельберзі, Німеччина, кожного студента попросили в кінці семестру зробити 20-хвилинну усну презентацію. Викладач запитав мене, чи не розповім я про етику у світі вчень святих останніх днів.

Я христився у 18 років, і через рік був покликаний служити

на місії в Бразилії. З того часу я завжди ділився евангелією з багатьма людьми.

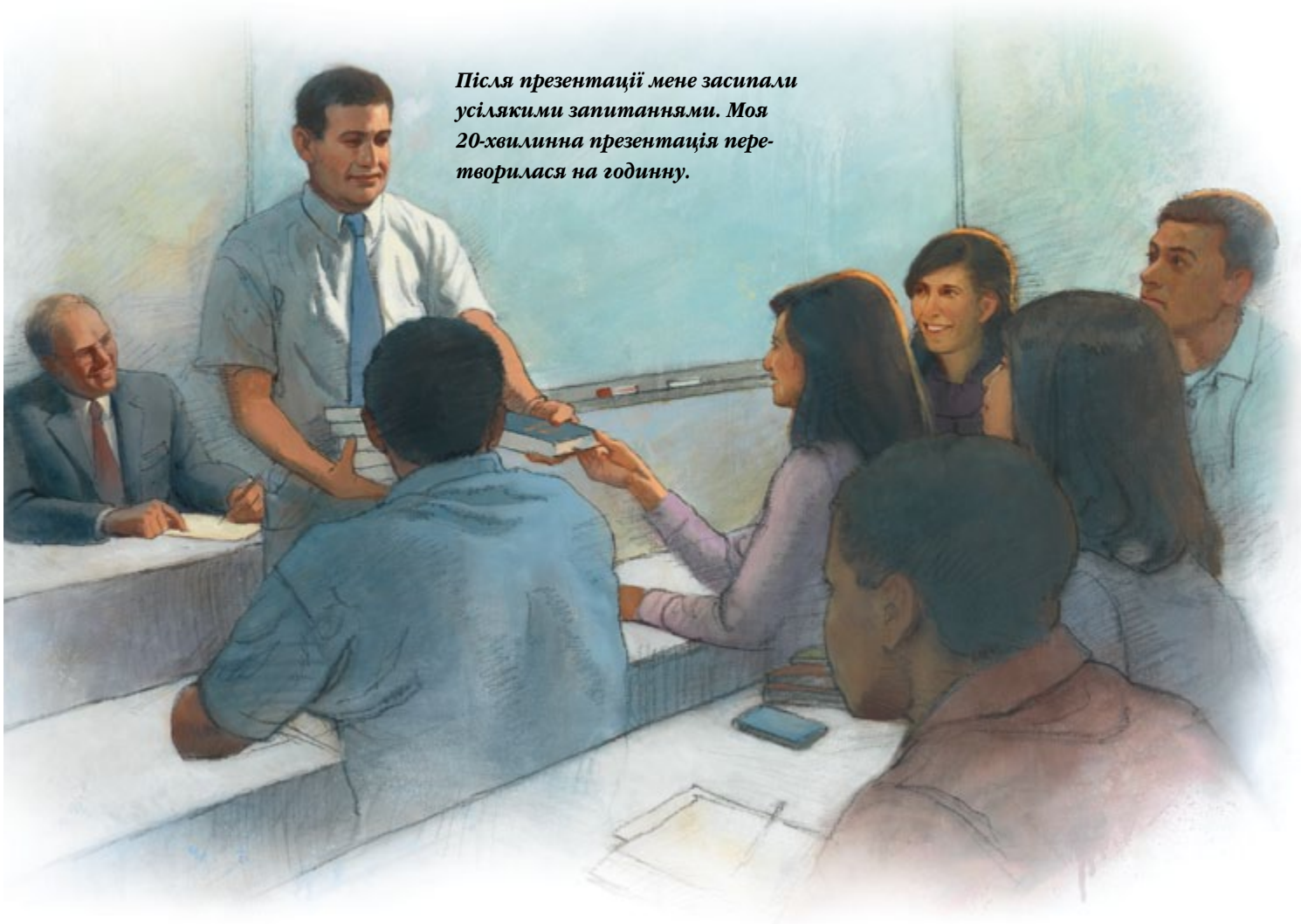
Я знав, що буде нелегко обговорювати релігійні питання в стінах університету, однак прийняв виклик. Я вирішив підготуватися до презентації за допомогою матеріалів, розміщених на сайті Mormon.org.

В моєму університеті навчаються студенти з усього світу. Група, з якою я вивчав етику, була

відображенням того розмаїття. В ній були студенти з 18 різних країн.

Спочатку свої презентації з етики представили двоє студентів з Індії, а після них виступив студент з М'янму. Моя презентація була останньою. Я розповідав про "Сім'ю: Проголошення світові", про Уложення віри та висвітлював інші евангельські теми. Того разу більшість студентів уперше почула про Церкву.

Після презентації мене засипали усілякими запитаннями. Моя 20-хвилинна презентація перетворилася на годинну.

ЯК ВИ ДІЗНАЛИСЯ, ЩО МЕНІ ПОТРІБНА ДОПОМОГА?

На завершення я склав свідчення про євангелію і про те, як важливо робити те, що є правильним, незважаючи на ставлення світу. У кінці я роздав кожному Книгу Мормона їхньою мовою. Після презентації мене засипали усілякими запитаннями. Моя 20-хвилинна презентація перетворилася на годинну.

Наступного дня у школі мій друг з Індії сказав, що моя презентація справила на нього сильне враження і що він вже прочитав частину Книги Мормона. Його друг, також з Індії, попросив примірник книги і для себе. Пізніше подруга з М'янми розповіла, що їй було дуже приємно почути про Церкву, особливо вчення про сім'ю та закон цнотливості, оскільки вона вірила в ці принципи. Вона пообіцяла прочитати Книгу Мормона.

Мої друзі з Гани подякували мені за розповідь про Відновлення і пообіцяли, що спробують поїхати й подивитися на храм у Аккрі. Мій друг з Ліберії сказав, що моє послання надихнуло його і дало надію на майбутнє.

Мені було приємно, що Дух Господа підтвердив моє послання. Ми не завжди можемо відразу побачити, який вплив справляють наші слова, однак я знаю, що моя презентація принесе плоди в майбутньому. Я сподіваюся, що хтось з присутніх у класі одного дня прийме євангелію і стане знаряддям у Господніх руках, щоб поширювати послання Відновлення до всіх народів, колін, язиків і людей (див. УЗ 133:37). ■

Абель Чавес, Німеччина

Коли мені було 33 роки, мій чоловік помер від пухлини в мозку. В одну мить я стала матір'ю-одиначкою з трьома малими дітьми. То був нелегкий час у моєму житті, але Господня порада: “все це дасть тобі досвід і буде тобі на благо” (УЗ 122:7) давала мені сміливість рухатися вперед.

Пізніше я знову вийшла заміж і переїхала у новий приход, де мене покликали президентом Товариства допомоги. Одного дня, коли я прибирала в домі, то отримала чітке відчуття, що мені слід відвідати одну малоактивну сестру, яка нещодавно втратила чоловіка. Я відкинула ту думку, вважаючи, що в мене багато інших справ, які треба було зробити того дня. Соромно казати, але те ж саме відчуття приходило до мене ще двічі, перш ніж я нарешті вирішила діяти.

Коли того ж вечора я прийшла до дому тієї сестри, в ньому було темно. Я подзвонила у двері й почекала. Я голосно постукала і почекала ще трохи.

Коли я вже повернулася, щоб іти, на ганку з'явилось світло і повільно відчинилися вхідні двері. Сестра нерішуче визирнула з-за дверей. Я ніколи не забуду її запитання: “Як ви дізналися, що мені потрібна допомога”? Вона розповіла, що увесь день проплакала, і їй здавалося, що вона не може жити без свого чоловіка.

Того вечора ми розмовляли години дві. Я не до кінця пригадую, про що ми говорили, але точно пам'ятаю, як сказала їй: “Я справді розумію, що ви зараз відчуваєте”.

Коли я вже повернулася, щоб іти, на ганку з'явилось світло і повільно відчинилися вхідні двері. Сестра нерішуче визирнула з-за дверей.

Я запевнила її, що час залікує рани і що Господь пильнує її. Під час розмови я помітила, що біль в її погляді змінився виразом спокою.

У кінці розмови я сердечно обняла сестру. Мене сповнила така вдячність, що я відчула спонукання відвідати цю жінку. Я знала, що люблячий Небесний Батько дав мені можливість допомогти Йому надати допомогу цій чудовій сестрі у важкий для неї час. ■

Шеррі Х. Джиллетт, шт. Юта, США

Збиратися в єдності віри

Центри для дорослої молоді надають можливість вивчати євангелію, проводити заходи, здійснювати місіонерську роботу й повертати до активності.

Стефані Дж. Бернс

Барбара Матову з Уганди. Сем Баснет з Непалу. І Елізабет Олсен з Норвегії. Троє різних людей з трьох різних країн. Однак Барбара, Сем і Елізабет зібралися в одному місці—центрі для дорослої молоді в Осло, Норвегія. Їх об'єднує одна істина: відновлена євангелія Ісуса Христа.

Ці троє людей приєдналися до Церкви в Осло, прослухавши місіонерські бесіди в центрі для дорослої молоді. Приміщення, подібні до того, яке є в Осло, освячені, щоб стати місцем спілкування під час заходів, навчання в класах інституту. Там можна скористатися комп'ютером і зайти в Інтернет, готуватися до занять в університеті й навіть приготувати обід.

Барбара переїхала з Уганди до Норвегії у 1998, коли їй було 9 років. Через десять років, коли вона жила в Осло, двоє місіонерів запросили дівчину дізнатися про відновлену євангелію, сказавши, що можуть зустрітися з нею в центрі для дорослої молоді. Барбара була дуже скептично налаштована.

“Я подумала: “Ще один центр”,—розповіде

дівчина.— Я була в багатьох подібних місцях і, чесно кажучи, ніколи там не почувала себе затишно”.

Але цей центр був дійсно не схожим на інші. “Я була просто приголомшена, як тільки увійшла у двері,—згадує Барбара.— Я непорушно стояла якусь мить, намагаючись зрозуміти свої почуття. Я відчувала тепло і любов. Я відчувала впевненість, що знаходжуся в правильному місці з правильними людьми з правильних причин”.

Збирання у центрах для дорослої молоді

Ініціатива будувати центри для дорослої молоді зародилася в 2003 році. Центри розширюють можливості інституту релігії, пропонуючи не лише навчальні класи з вивчення релігії. Доросла молодь також отримує можливість служити в раді центру з проведення заходів, працювати з місіонерами повного дня, допомагаючи навчати і повертати до активності однолітків, а також спілкуватися з літньою місіонерською подружньою парою, яка керує роботою центру. Місцеві провідники священства під керівництвом територіальних сімдесятників визначають потребу у створенні центрів.

Перші чотири центри з'явилися в Копенгагені, Данія, та в Берліні, Гамбурзі й Лейпцігу, Німеччина. Після заснування 4 перших центрів їхня кількість зросла до 141 у 2011 році, і вони знаходяться повсюди— від Швеції до Кіпру. Ще багато перебуває

Починаючи з верхньої: Барбара Матову, Сем Баснет, Елізабет Олсен.

Доросла молодь також отримує можливість служити в раді центру з проведення заходів, працювати з місіонерами повного дня, допомагаючи навчати і повертати до активності однолітків, а також спілкуватися з літньою місіонерською подружньою парою.

на різних стадіях становлення в інших частинах світу, у тому числі в Сполучених Штатах і Африці.

Джеральд і Ненсі Соренсен служили в центрі для дорослої молоді в Трондхеймі, Норвегія. Там вони зустрічалися з дорослою молоддю зі всього світу—з Афганістану, Китаю, Гани, Ірану, Іраку, Мозамбіку, Нідерландів, Нігерії, Росії, Турції та України.

“Були люди з різними мовами, звичаями, освітою, релігією,—розповідає брат Соренсен,—але вся ця доросла молодь мала спільне бажання більше дізнатися про свого Небесного Батька і Його Сина Ісуса Христа. Коли ми ближче знайомилися з ними, їхніми мріями й труднощами, було легко вбачати в кожному Божу дитину. Було легко бачити, що Бог відповідає на їхні молитви і скеровує у житті, виявляючи Свою велику любов до них”.

Президент Арманд Йохансен з Норвезької місії в Осло вважає, що доросла молодь приходить до центру з певною метою. Серед іншого, там вони можуть навчатися виконувати свої обов'язки, які доведеться виконувати в майбутньому. “Церква в Норвегії стає все більш різномірною,—каже він.— Центри допомагають дорослій молоді знати, як діяти в такій ситуації, розуміти важливість Церкви як спільного поєднуючого елементу всіх культур і людей,—каже президент Йохансен.— Я вважаю центри джерелом великої об'єднуючої сили, місцем, де зникають соціальні бар'єри й упередження”.

Стати єдиними у Христі

Барбара Матову згадує, як місіонери вперше привели її до центру на захід, щоб познайомити з іншими юнаками та дівчатами. Вона вважала, що не буде ніяких несподіванок.

“Я завжди у своєму житті спілкувалася з певною групою молоді,—розповідає

Після заснування 4 перших центрів їхня кількість зросла до 141, а ще більше планується відкрити в інших частинах світу.

Барбара.— Кожна група об'єднана якоюсь ідеєю—чи то заняття спортом, чи міжнародний склад групи або ще щось. Тож коли до центру почали приходити люди, мені було дивно, бо здавалося, що жодна людина не приходила з таким настроєм: “Я належу до популярної групи, тож не буду з тобою розмовляти”.

“Спочатку я подумала: “Може це театр? Чи якийсь шоу?” Але через певний час я зрозуміла, що не має значення, хто ти, звідки походиш чи якою мовою розмовляєш. Любов нашого Небесного Батька поширюється на всіх. Як правило, мені необхідно трохи часу, щоб знайти свою групу, але цього разу мені не потрібна була група. Я просто була Барбарою і я могла бути Барбарою для всіх”.

Елізабет Олсен каже, що відчуває велике смирення, коли бачить своє місце в небесній сім'ї. “Коли ви зустрічаєтеся з людьми з різних культур і суспільств, то легко навішувати ярлики. Я навчилася ширше відкривати очі й дивитися на людей очима Христа,— розповідає вона.— У центрі в кожного за плечима свій культурний спадок, але у всіх нас є щось спільне: ми знову хочемо бути в присутності Ісуса Христа і Бога”.

Ставати єдиними, але не однаковими

На декого наганяє нудьгу сама ідея єдності, бо вони думають, що заради цього їм доведеться пожертвувати своєю індивідуальністю. “Багато людей бояться релігії, бо вони вважають, що вона робить нас усіх однаковими, оскільки ми живемо за тими самими заповідями,— каже Елізабет,— Та це зовсім не так. Бог дав кожному з нас індивідуальність. Ми можемо мати однакові вірування, але в нас різні якості й дари. Саме це й робить нас особливими. Бог хоче, щоб усі ми були різними, бо в усіх різні місії”.

Сем Баснет також поділяв занепокоєння друзів, які вважають, що релігійні норми обмежують. “Один друг сказав мені: “Якщо ти ідеш до церкви, то маєш виконувати правила, встановлені іншими”,— розповідав він. Однак Сем виконує церковні норми, оскільки з молитвою прагнув отримати особисте одкровення, яке підтвердило правильність його дій.

“Бог об'єднує Своїх дітей завдяки тому, що промовляє до кожного особисто. Бог каже, що Йому поклоняться всі народи і мови (див. Мосія 27:31),— каже Сем.— Зустрічаючись з різними людьми, я навчився цінувати різні культури. Але спостерігаючи все це розмаїття, починаєш розуміти, що Бог таки має великий план, аби об'єднати всіх у мирі”.

Приходити в найголовніше місце збирання

Хоча молоді люди вдячні за об'єднуючу силу центрів для дорослої молоді, ці майбутні провідники Церкви розуміють, що це лише початок. Як навчав старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, одним з найважливіших місць збирання є храм¹.

Сем готувався до того, щоб увійти в дім Господа, оточивши себе хорошими друзями у центрі. “Коли знайомишся з людьми зі стількох різних країн, це допомагає

СИЛА В ЗНАННІ ПРО ТЕ, ЩО ВСІ МИ Є ДІТЬМИ БОГА

“Навіть у наших відмінностях є сила. Але ще більша сила міститься в дорученні, даному Богом кожному з нас, надихати й благословляти всіх Його синів та дочок, незважаючи на етнічні чи національні відмінності”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 664.

розвинути позитивне ставлення до світу,— каже він.— Я хочу бути хорошим прикладом для моїх друзів, а тому більше наближаюся до Бога і стаю гідним увійти в Його храм”.

Через місяць після хрищення Барбара під час уроку на домашньому сімейному вечорі, який проводився в центрі, вона вперше задумалася над тим, щоб піти до храму. Після уроку вона почала ставити запитання.

“Завдяки тому, що є друзі, які розуміють, чим храм є для них, я сама почала розуміти, чим храм є для мене. Коли вони розповідали мені про храм, я відчувала Святого Духа,— згадує Барбара.— Я зрозуміла, що всі місця, які я підбирала для укладення шлюбу— гарна церква чи узбережжя—не йдуть ні в яке порівняння з храмом. З тієї миті храм перестав бути просто будівлею. Він був чимось, до чого я прагнула. Він був місцем, куди я колись увійду зі своїм чоловіком”.

Відвідування храму для Елізабет також стало однією з найважливіших цілей. “Кожного разу, коли я їду до храму, я усміхаюся так, ніби виграла мільйон доларів,— каже вона.— Я знаю, що Бог хоче, аби кожен пішов туди й отримав усі благословення й дари, які Він приготував для нас. Відвідувати храм і бути гідною храму—це справжній успіх. Я можу увійти до храму і бути найближче до Бога—найближче до дому—наскільки це тільки можливо на землі”.

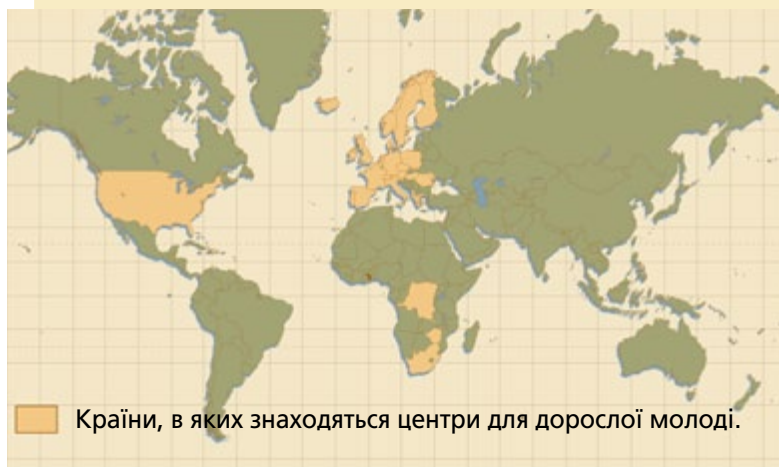
Звичайно, целестіальне царство—це найголовніше місце збирання, таке, де Барбара не хоче побачити жодного вільного місця. “Христос каже, що лише через Нього ми можемо прийти до Небесного Батька, але Він також каже, що серед найголовнішого, що ми можемо робити в житті—це служити одне одному [див. Іван 21:15–17]. І, служачи одне одному, ми допомагаємо іншим людям повертатися додому, до Небесного Батька, тому що вам не захочеться йти на самоті”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Девід А. Беднар, “З честю зберігати ім'я і положення”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 97.

ЗБИРАННЯ ПО ВСІЙ ЗЕМНІЙ КУЛІ

Центри для дорослої молоді Церкви організовуються під проводом влади священства, як правило, на рівні територіального сімдесятника. На 2011 рік центри були засновані в трьох країнах Африки, 28 країнах Європи, 7 штатах у США і Домініканській Республіці. Більш докладну інформацію можна отримати від єпископа або президента філії.

Африка

- Демократична Республіка Конго
- Зімбабве
- ПАР

Центральна Америка

- Домініканська Республіка

Європа

- Австрія
- Албанія
- Англія
- Бельгія
- Греція

Данія

- Ірландія
- Ісландія
- Іспанія
- Італія
- Кабо-Верде
- Кіпр

- Молдова
- Нідерланди
- Німеччина
- Норвегія
- Польща
- Португалія
- Румунія
- Словенія
- Угорщина

Уельс

- Фінляндія
- Франція
- Чеська Республіка
- Швейцарія
- Швеція
- Шотландія

Сполучені Штати

- Аризона
- Вісконсин
- Джорджія
- Індіана
- Каліфорнія
- Луїзіана
- Нью-Мексико

“Часом я приголомшений, коли думаю про все, що необхідно робити, аби жити за євангелією. З чого почати?”

Життя може приголомшувати, якщо ти будеш намагатися робити надто багато одночасно. Наприклад, якби ти спробував піти на семінарію, до школи, на роботу, відвідати храм і спільний захід в один день, то відчув би себе приголомшеним. Але якщо ти поставиш на перше місце євангельські заходи і заплануєш для них час, то зможеш досягнути успіху. Євангельські заходи, такі як семінарія, молитва і програми “Обов’язок перед Богом” та “Особистий розвиток”, є найважливішими для підлітка. Так, вони можуть вимагати трохи більше часу, але ти матимеш благословення за всі жертви, на які йдеш, аби виявити послух.

Щоб дізнатися, як знайти час для цих заходів, шукай натхнення через молитву й поміркуй, як ти проводиш свій час. Неділя—чудовий день для планування на весь тиждень євангельських та інших важливих заходів. Буде корисно обговорити це питання з батьками й церковними провідниками.

Коли ви думаєте про все, що потрібно зробити, пам’ятайте, що класи, програми й заходи, запропоновані церквою, організуються через натхнення. Вони допоможуть вам зміцнити своє свідчення, дотримуватися заповідей і готуватися до служіння на місії та укладення храмового шлюбу.

Якщо ти намагатимешся бути вірним у євангелії, Господь “приготу[є] шлях” (1 Нефій 3:7), щоб ти міг дотримуватися Його заповідей, навіть якщо будеш відчувати приголомшення. Дотримання заповідей запросить у твоє життя Духа. А відчуття Духа допоможе зрозуміти, що ти на шляху духовності.

Роби прості й малі речі

Господь не очікує, що ми будемо досконалыми в усьому, однак Він хоче, щоб ми робили все, що в наших силах. Якщо це означає почати з таких основних речей, як щоденне вивчення Писань і молитва, Він буде задоволений нашими зусиллями. Якщо ми маємо бажання жити за євангелією і робити прості й малі речі, що вимагаються від нас, тоді все з того, що Він просить робити і що, як здавалося, приголомшує нас, уже не буде здаватися таким приголомшуючим.

Хантер Д., 17 років, шт. Теннессі, США

Живи за євангелією разом із сім’єю

Дуже важливо жити за євангелією разом із сім’єю. Ми можемо почати з сімейної молитви, сімейного вивчення Писань, домашнього сімейного вечора і дослідження сімейної історії. Ці основні принципи дуже допомагають здобути глибинне розуміння того, як може вплинути на наше життя євангелія Ісуса Христа.

Шеррі О., 19 років, Давао, Філіппіни

Роби усе, що в твоїх силах

Я зрозуміла, що коли намагався робити все, то відчуваєш стрес. Якщо ти просто будеш намагатися робити все, що у твоїх силах, кожного дня, то все вийде. Якщо будеш дослухатися до Святого Духа і наблизитися до Господа через молитву і вивчення Писань, все стане на свої місця і ти будеш тією людиною, якою тебе хоче бачити Господь. Я намагалася бути майже досконалою і дуже переймалася, якщо не виконувала все достатньо добре. Але це не те, чого хоче Господь. Якщо ти почуваєш себе невідповідним і занепадаєш духом—це не від Господа. Просто віддай Йому свої найкращі зусилля, і ти знайдеш мир і радість у своєму житті.

Занді С., 16 років, шт. Вайомінг, США

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

Прагни Господньої допомоги

Читай Писання і молися щодня. Намагайся бути завжди в гармонії зі Святим Духом. Небесний Батько допоможе тобі жити за євангелією. Завжди шукай Його допомоги. Проси у Нього спрямування, щоб ти робив усе, чого Він від тебе очікує. Кожний правильно зроблений вибір принесе відчуття Духа. Завдяки цьому в тебе з'явиться бажання приймати більше правильних рішень.

Таїс С., 15 років, Ріо-Гранде-до-Сул, Бразилія

Довіряй Господу

Євангелія є, щоб допомагати нам, а не створювати проблеми. Якщо ми довіряємо Господу, тоді ми можемо довіряти Його

євангелії. Якщо у тебе є довіра, то життя за євангелією не буде здаватися таким приголомшуючим, оскільки ти розумієш, навіщо ти живеш за цими принципами.

Шарлотт Р., 14 років, шт. Юта, США

Зосередься на завданні, яке треба виконати зараз

Не думай про всі справи, які тобі треба зробити впродовж життя; думай про те, що треба зробити зараз. Роби все, що

можеш, а Небесний Батько зробить так, щоб усе спрацювало. Наприклад, коли я готувалася, щоб навчати на уроці про Президента

Томаса С. Монсона, то думала: “Як я зможу зробити так, щоб семеро учнів (всі з яких були старшими за мене), слухали, навчалися і виявляли зацікавленість?” Я вирішила спробувати і якомога активніше залучити їх до уроку. Все вийшло прекрасно! Отже, просто з усією енергією виконуй роботу, яку маєш виконати зараз.

Бетані Ф., 15 років, шт. Кентуккі, США

Удосконалюйтеся поступово

Господь сказав, що дасть нам учення “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30). Ми не можемо сподіватися, що відразу осягнемо євангелію, але якщо ми почнемо з основного—милосердя, віри і надії,—якщо вивчатимемо Писання, щодня застосовуватимемо їх і будемо завжди молитися, то поступово вдосконалимось і помітимо, що наблизилися до Христа.

Райлі С., 16 років, шт. Юта, США

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“У мого брата проблема з порнографією. Він зараз працює над цим з єпископом, тож я хочу підтримати його, однак мою довіру до брата підірвано. Як мені з цим справитися?”

ПОЧИНАЙТЕ З НАЙГОЛОВНІШОГО

“Видатні скульптори й художники провели незліченну кількість часу, вдосконалюючи

свої таланти. Вони не взяли в руки долото чи пензель з палітрою, очікуючи негайної довершеності. Вони розуміли, що будуть часто помилятися, але почали з основ, з найголовнішого.

Так і з нами.

Ми так само стаємо господарями свого життя—зосереджуючись на головному. Всі ми непогано знаємо, які рішення є найголовнішими—рішення, що покращать наше життя і дадуть нам більше щастя і спокою. З цього ми маємо почати. До цього ми повинні докласти найбільших зусиль”.

Старійшина Джозеф Б. Віртлін (1917–2008), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Три рішення”, Ліягона, лист. 2003, с. 80.

Надсилайте свої відповіді не пізніше 15 липня 2012 року на liahona.lds.org, електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org, або поштою на адресу:

*Liahona, Questions & Answers 7/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA*

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

Слід додати наступну інформацію і дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

**Старійшина
Ніл Л. Андерсен**
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Ви знаєте достатньо

Наше навернення відбувається крок за кроком, рядок за рядком. Перш за все ми закладаємо фундамент віри в Господа Ісуса Христа.

Більше 40 років тому, розмірковуючи над труднощами місії, я відчув усю свою неспроможність і невідповідність до неї. Пам'ятаю, я молився: “Небесний Батьку, як я можу служити на місії, якщо знаю так мало?” Я вірив у Церкву, але відчував, що мої духовні знання були дуже обмеженими. Коли я молився, до мене прийшло відчуття: “Ти не знаєш усього, але знаєш достатньо!” Це запевнення додало мені сміливості зробити наступний крок—поїхати на місію.

Наша духовна подорож—це справа всього життя. Ми не знаємо всього на початку або навіть на самому шляху. Наше навернення відбувається крок за кроком, рядок за рядком. Перш за все ми закладаємо фундамент віри в Господа Ісуса Христа. Ми цінуємо принципи і обряди покаяння, хрищення й отримання дару Святого Духа. Ми постійно дотримуємося свого зобов'язання молитися, з готовністю слухатися і свідчити про Книгу Мормона.

А потім залишаємося непохитними й терпеливими на шляху земного життя. Часом Господня відповідь буде така: “Ти не знаєш усього, але знаєш достатньо”—достатньо, щоб виконувати заповіді і робити те, що є правильним. Пам'ятаєте слова Нефій: “Я знаю, що Він любить Своїх

дітей; проте я не знаю значення усього цього” (1 Нефій 11:17).

У всіх нас бувають моменти, сповнені духовної сили, моменти натхнення й одкровення. Ми повинні зберігати їх глибоко у своїх душах. Роблячи це, ми тим самим збираємо, так би мовити, домашній духовний запас на моменти особистих труднощів. Ісус сказав, що ми маємо бути рішучі у своїх серцях, аби мати здатність зробити те, чого Він навчить і що Він накаже нам” (Joseph Smith Translation, Luke 14:28 [у Luke 14:27, виноска *b*]).

Кілька років тому у мого друга загинула у жахливій катастрофі юна дочка. Надії та сподівання були зруйновані. Мій друг відчував, що не перенесе цього горя. У нього почали виникати сумніви стосовно своєї віри. Мати цього друга написала мені листа, в якому запитувала, чи можу я дати йому благословення. Коли я поклав руки на його голову, то отримав відчуття, що маю сказати щось таке, про що не думав раніше. Це відчуття було таким: Віра—це не лише почуття. Це—рішення. Йому потрібно вибрати віру.

Мій друг всього не знав, але він знав достатньо. Він вибрав дорогу віри й послуху. Він став на коліна. Його духовний баланс відновився.

Через кілька років після благословення мого друга я отримав листа від його сина, який служив на місії. Лист був сповнений великої віри й свідчення. Читаючи цей чудовий лист, я бачив, як сильно благословило наступне покоління те, що батько вибрав віру в такий важкий для нього час.

Виклики долі, труднощі, запитання, сумніви—усе це частина нашого земного життя. Але ми не залишені на самоті. Як учні Господа Ісуса Христа, ми маємо доступ до надзвичайно великих духовних скарбниць світла й істини. Страх і віра не можуть існувати в нашому серці одночасно. У наш нелегкий час ми обираємо дорогу віри. Ісус сказав: “Не лякайся,—тільки віруй!” (Марк 5:36).

Ми робимо ці важливі духовні кроки упродовж років знову й знову. Ми починаємо бачити, що “той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (УЗ 50:24). На наших запитання і сумніви приходять відповідь або ж вони перестають нас так турбувати. Наша віра стає простою й чистою. Ми приходимо до пізнання того, що вже знали. ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2008 року.

*Чи відмовилися б ви від
можливості здійснити
мрію свого життя заради
того, щоб служити
на місії?*

Еліс Александрія Холмс

Тайм-аут для МІСІЇ

Хоча піт стікає по обличчю, однак зірка австралійського регбі Вільям Хопоате не зводить очей з м'яча. У цьому найголовнішому матчі року його команда “Синіх”, яка грає за Новий Південний Уельс протистоїть “Марунам” з Квінсленда. Після перших 20 хвилин команда Віла програє і має швидко відігратися. Вілу треба показати себе, бо це його перша гра з цією командою. Крім того, він наймолодший гравець у своїй команді й за віком поступається лише одному гравцю з усіх, які будь-коли брали участь у змаганнях серії State of Origin.

Віл уважно стежить за передачею м'яча гравцю з його команди, який потім передає м'яч Вілу. Він підстрибує, щоб схопити його. М'яч у його руках! Тримуючи м'яч, Віл біжить до лінії воріт. Хоча захисники знаходяться дуже близько справа, Віл мчить по полю. Ще кілька метрів. На самому краю поля, коли йому треба перетнути лінію і позбавитись переслідувачів, у Віла майже не залишається часу. Він виривається вперед, з вірою стрибає у бік воріт і вдаряє м'ячем по землі. На якусь мить усі присутні завмерли. Чи вдалося йому здобути очки? Потім він чує, як стадіон зривається радісними вигуками!

Він ріс з регбі

Коли Вілу було 4 роки, батьки записали його до місцевого клубу регбі. Може здаватися, що вони зробили це надто рано, але навіть тоді Вілу подобався “футі” (так у розмовній мові називають “регбі”). Коли Вільяму виповнилося 12, регбі стало для нього чимось більшим, ніж просто грою, і його обрали грати в команді ліги юніорів. У 16 років він грав у професійній юніорській команді.

В Австралії вважається, що коли гравцям виповнюється 20 років, вони достатньо дорослі, щоб професійно грати в лізі для дорослих. Навіть коли Вільяму було лише 18 років, на нього з усіх боків сипалися пропозиції. Він був кандидатурою № 1 для будь-якої команди. Одна команда запропонувала йому контракт на 1,5 мільйона австралійських доларів. Таку пропозицію нечасто отримують гравці його віку. Але Віл бачив своє майбутнє по-іншому. Він вирішив служити на місії.

Як приймалося рішення служити на місії

Коли Вілу потрібно було сказати: збирається він служити на місії чи підписати контракт з лігою регбістів, йому було не важко це зробити. “Думка про поїздки на місію жила в моєму розумі й серці з раннього дитинства, і я пообіцяв собі, що не дозволю мирським бажанням взяти гору”,—розповідає він.

У світі можуть запитувати: “А як же гроші? контракти? його заповітна мрія професійно грати в регбі?” Наскільки змінилося б його життя, якби він підписав контракт? “Це допомогло б моїй сім'ї фінансово. І моє майбутнє на кілька років вперед було б влаштоване”,—припускає хлопець.

То чому ж він не прийняв пропозицію? “Місія—це те, що Господь вимагає від мене, від молодих чоловіків Церкви,—розповідає він.— Це спосіб подякувати Господу за все, що Він для Мене зробив за мої 19 років життя на землі. І вже коли я прийняв це рішення, то зрозумів, що не був би таким щасливим, якби залишився грати. Я вирішив служити на місії, бо футі нікуди не подінеться”.

Коли Віл оголосив про своє рішення, це шокувало багатьох. Кажучи про своїх друзів не з Церкви, він каже: “Вони не розуміють істинної причини того, чому я їду. Вони просто розуміють, що я не буду грати ці два роки”. Віл сказав їм: “Я буду навчати євангелії Ісуса Христа і служити іншим. Це те, що я хочу робити”. Після такого пояснення друзі почали ставитися до нього з більшим розумінням.

Підготовка до служіння

Віл розумів, що недостатньо лише хотіти служити на місії. Він знав, як важливо до неї готуватися. Серед іншого він ходив на бесіди з місіонерами повного дня, щоб навчати. “Коли місіонери просили мене відповісти на запитання, знаходилися слова, які, на мою думку, допомагали зацікавленим зрозуміти трохи більше,—розповідав він.— А дехто із зацікавлених, яких я допомагав навчати, нещодавно охрестився. Я мав таке благословення бачити, як це відбувається”.

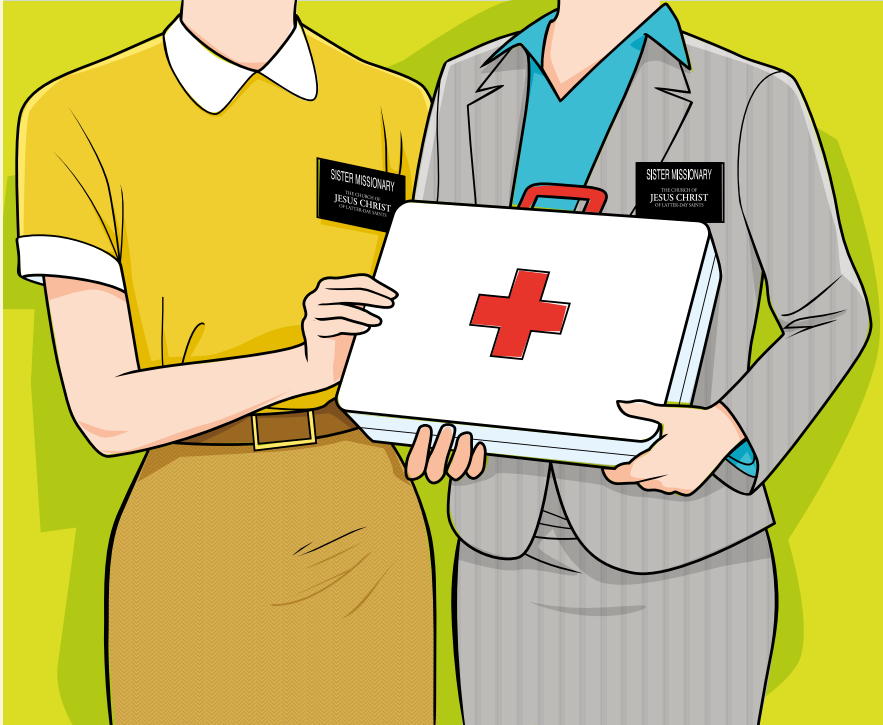
Віл зараз служить в Австралійській Брісбейнській місії, але він не забув про регбі. Хоча він зараз і не може грати, він служить місіонером з таким запалом, з яким грав у регбі. Перед місяцем він казав: “Як і гра в регбі, так і служіння Господу вимагають однакового ентузіазму й мотивації. У спорті треба докладати багато зусиль, щоб досягнути успіху. Ви можете порівняти це з місіонерською роботою, бо я багато працюю над тим, щоб знайти людей, які хочуть почути про євангелію”.

Повернутися з честю

Коли зірка спорту залишає арену на якийсь проміжок часу, а тим більше на два роки, люди думають, що ж станеться, коли спортсмен повернеться. Віл знає, що служачи на місії, він багато від чого відмовляється, однак він також знає, що відмовляється від цього заради чогось кращого. “Я вважаю, що це прекрасна жертва, однак я радо на неї пішов,—каже він.— Може статися будь-що, бо два роки—це велика перерва для спорту. Особисто я хочу повернутися і знову грати в футі”.

Хоча гра в регбі на професійному рівні була мрією усього його життя, Віл розуміє, що служіння на місії приносить вічні благословення. “Гравці в регбі завжди радіють, коли перемагають і здобувають очки, однак ця радість триває лише кілька тижнів чи днів. Ви можете насолоджуватися нею лише цей короткий час,—розповідає він.— Коли ж друг чи зацікавлений приходить до Церкви і ви бачите, що євангелія може благословити їхнє життя назавжди—то завдяки цій події на вашому обличчі завжди залишатиметься усмішка”. ■

ДИВО ДУХОВНОГО ЗЦІЛЕННЯ

Елізабет Стітт

Одного дня, коли ми з напарницею прийшли відвідати ново наверненого члена Церкви в Коломбо, Бразилія, в домі було повно родичів. Хоча людей було багато, нас усе ж запросили поділитися посланням. Ми вже майже почали, коли в кімнату увійшов брат наверненого. Він не був членом нашої Церкви і не зрадив нашому приходу. Здавалося, що він усіма можливими способами намагався нам суперечити.

У нього був список усіх членів з його приходу, де були вказані їхні захворювання. Він запитав нас, чи віримо ми в дар зцілення. “Ну, звичайно”,—відповіли ми. “Тоді,—продовжував він,—я зцілив усіх людей

у цьому списку. А скільки людей зцілили ви?”

Ми намагалися розповісти про священство, віру і про те, що все відбувається за Божою волею, але через кілька хвилин ми відчували, що нас загнули в кут і атакують.

Потім, “у той самий час” (УЗ 100:6), коли нам це було потрібно, Дух прошепотів, що слід казати. Я пояснила, що ми, звичайно ж, віримо у зцілення, однак наша робота в якості місіонерів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів полягає в тому, щоб приносити духовне зцілення людям, яких ми навчаємо, а це зцілення може відбутися тільки тоді, коли людина приймає Спокуту Ісуса Христа

через віру, покаяння, хрищення зануренням, отримання дару Святого Духа і після цього витерпить до кінця.

Отже, ми пояснили, що хоча і віримо у фізичне зцілення, найважливішим є духовне зцілення. А таке зцілення ми спостерігаємо кожного дня. І насправді не має значення, чи зцілюються люди фізично, якщо вони не каються і не змінюють своє життя, щоб іти за Христом.

Оскільки Дух скеровував нас і ми відповідали дуже спокійно, напруження в кімнаті розвіялося, той брат перестав з нами сперечатися і ми змогли поділитися своїм посланням.

Через кілька місяців, уже коли моя місія закінчилася, я прочитала таку цитату в *Ліягоні* з місіонерського щоденника Джона Теннера: “Навернення—це найбільше диво. Воно навіть є прекраснішим за зцілення хворого чи повернення до життя померлого. Бо зцілена людина згодом знову захворіє і з часом помре, а чудо навернення може тривати вічно і впливати на вічності як самого ново наверненого, так і його нащадків. Диво навернення зцілює і викупляє від смерті цілі покоління”¹.

Я така вдячна за те, що Дух спонукав двох місіонерок, які ненароком потрапили в пастку, згадати, що наша мета—спасіння душ. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Джон Теннер, цитовано в статті Сюзен В. Теннер, “Як допомагати ново наверненим залишатися сильними у вірі,” *Ліягона*, лют. 2009, с. 21.

СМИРЕННО СТАТИ НА КОЛІНА

“Смиренна, довірлива молитва приносить спрямування і спокій”.

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,
“Застосування божественного дару молитви”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 8.

Учення і Завіти 135:3

Перш ніж Джозефа Сміта було вбито, він зробив багато того, що благословило все людство.

Славу та ймення, які не знищити

“Хоча події 27 червня 1844 року [мученицька смерть Джозефа і Гайрума Сміта] були трагічними, ми втішені тим, що вбивство

Джозефа Сміта не було останнім розділом його історії. Хоча всі, хто прагнув позбавити його життя, вважали, що Церква без нього зазнає краху, однак його могутнє свідчення про істину, перекладені ним учення і проголошене ним послання Спасителя живуть сьогодні в серцях ... членів Церкви по світу, які називають його пророком Бога”.

Президент Томас С. Монсон, “Пророк Джозеф Сміт— учитель, що вчив прикладом”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 69.

Даром та силою Бога

Джозеф Сміт переклав Книгу Мормона “милістю Бога, силою Бога” (УЗ 1:29) і “засобами, які були перед тим підготовлені” (УЗ 20:8), у тому числі за допомогою Уріму і Тумміму.

З Джозеф Сміт, “Пророк і “Провидець Господа, зробив більше для спасіння людей у цьому світі, ніж будь-яка інша людина, що будь-коли жила на світі, окрім Самого Ісуса. За короткий проміжок часу в двадцять років він явив світу Книгу Мормона, яку він переклав даром та силою Бога, і через нього її видали на двох континентах; він послав “повноту вічної євангелії, яку вміщено в ній, до чотирьох частин світу; він явив одкровення і заповіді, з яких складається ця книга Учення і Завітів, та багато інших мудрих документів і настанов для блага дітей людських; він зібрав багато тисяч святих останніх днів, заснував велике ‘місто і залишив славу та ймення, які не знищити. Він жив велично і загинув велично в очах Бога і свого народу; і як більшість з Господніх помазанників у давнину, запечатав свою місію і свої діяння своєю власною ‘кров’ю; і так само його брат Гайрум. У житті вони були нерозлучні, і в смерті їх не розділено!

Запечатав свою місію і свої діяння своєю власною кров’ю

Прочитайте слова гімну “Слава людині, що чула Єгови!” (*Гімни*, № 15), а потім запишіть у щоденнику свої почуття про пророка Джозефа Сміта.

Провидець

Провидець:

- Має владу бачити духовними очима “те, що... невидим[е] для природного ока” (див. Мойсей 6:35–38).
- Він—одкровитель і пророк (див. Мосія 8:13–16).
- Знає минуле, теперішнє і майбутнє.

Див. Путівник по Писаннях, “Провидець”, під заголовком “Study Helps” на сайті scriptures.lds.org.

Зробив більше

“Робота, яку виконував Джозеф Сміт, не обмежується терміном його життя, але належить також і життю прийдешньому, і життю минулому. Інакше кажучи, вона стосується тих, хто жили на землі, хто живе зараз і хто прийде після нас. Вона поширюється ... на все людство і простягається від вічності до вічності”.

Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918), *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (1999)*, с. 13.

Від редакції: Мета цієї сторінки не в тому, щоб дати всебічне пояснення вибраного вірша, а в тому, щоб спонукати вас до особистого вивчення.

КУДИ МІЙ ВИБІР МЕНЕ ПРИВЕДЕ?

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

*Чи зможе Каріна змінити свій напрямок,
змінивши свої рішення?*

Усмішка на обличчі Каріни зникла. Вона спітніла, і не через те, що того тижня було надзвичайно спекотно. Вона озиралася навколо в пошуках допомоги. Але хоча на дні відкритих дверей було багато людей, здавалося, що ніхто не помічає, як вона залишилася віч-на-віч з репортером і усіма своїми запитаннями.

До цієї миті 17-річна Каріна як волонтер з радістю допомагала в проведенні днів відкритих дверей Київського Українського храму. А тепер, коли перед нею стояв репортер і чекав на відповіді, здавалося, що вона не в змозі вимовити й слова.

Каріна боялася, що через помилки, яких вона припустилася в минулому і які намагалася виправити, Бог не допомагатиме їй.

Куди ми прийдемо, йдучи за натовпом

Каріна зростала у Церкві і мріяла про храмовий шлюб. Однак, як і багатьом підліткам, їй страшенно хотілося бути “своєю” серед друзів.

Вона хотіла бути гарною і популярною, як і її старша сестра. Вона мріяла про те, як буде вирізнятися серед інших і нею будуть захоплюватися, однак у той же час вона боялася, що коли зробить щось не те, що роблять усі, з неї глузуватимуть. Маючи бажання піти слідами свого батька, вона вступила до міліцейської

академії, але там тиск світу відчувався ще сильніше. З 2000 студентів було лише 70 дівчат. Увага їй водночас і подобалася, і страхала.

Щоб “валитися” в колектив, дозволила собі зробити неправильні вчинки. “Спокуси світу були сильними,— каже Каріна.— Люди навколо мене пили й курили. Вони заохочували й мене до цього, і я поступилася. Мені подобалося бути в компанії, де всі були такими безтурботними”.

Вона знала, що робить неправильно, однак не думала про те, куди її вибір приведе, оскільки йшла за натовпом і віддалялася від Бога (див. Матвій 7:13–14).

Рішення про зміну вимагає зміни вибору

Якось один юнак, який їй подобався, сказав, що він поважає її релігійні вірування.

Каріна відчула сором від того, що не жила як слід за тими віруваннями, тож зрештою почала розмірковувати, яким же шляхом вона йде (див. Огія 1:5–7). Дівчина зрозуміла, що її рішення віддаляють її від Бога, напарництва Святого Духа та мрії про вічну сім’ю.

Єдиний спосіб змінити напрямок полягав у тому, щоб змінити рішення, які вона приймає кожного дня¹. Однак Каріна думала, що, може, зайшла вже надто далеко хибним шляхом. Чи ще не пізно змінитися?

Каріна вирішила почати зміни з молитви й

ОБЕРІТЬ ПОКАЯННЯ

“Якщо супротивник візьме вас у полон через неправильну поведінку, я нагадую, що ви тримаєте ключ, який відчинить двері в’язниці зсередини. Ви можете бути омиті й стати чистими завдяки спокутній жертві Спасителя Ісуса Христа.

У скрутні часи ви можете думати, що не гідні спасіння, оскільки наробили помилок, великих чи маленьких, і вважаєте, що для вас усе втрачено. Це *ніколи* не буде правдою! ... Покаяння *може* зцілити рани, якими б вони не були”.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Порада молодим”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 18.

щоденного вивчення Писань. Вона почала робити записи у щоденнику, а це допомагало усвідомлювати, як Небесний Батько допомагає їй щодня. Вона змінювала тему, якщо розмова переходила на щось погане.

Найважчим рішенням було залишатися якийсь час без друзів, аніж вибирати друзів, які негативно на неї впливали. Вона почала шукати друзів, які жили за вищими нормами.

Важливість надії

Упродовж наступних місяців супротивник намагався посіяти сумнів і страх під час прийняття кожного рішення. Іноді дівчина вагалася, чи варто їй докладати стільки зусиль, щоб іти за Спасителем. Каріні здавалося, що вона ніколи не зможе стати такою, як прагне.

Проте спостерігаючи за тим, як живуть її батьки та інші люди з сильним свідченням, вона зрозуміла, що є щось сильніше за сумнів і страх—вона зрозуміла, що завдяки покаянню можна мати надію.

“Я зрозуміла, що жити праведним життям можливо,—каже дівчина.— Нас не засуджують за наші помилки. Небесний Батько дав нам можливість каятися і змінювати напрямок”.

Коли Каріна облишила старі звички й намагалася кожного дня іти за Спасителем, вона зрозуміла, що Небесний Батько терплячий. “Він давав мені шанс за шансом змінюватися і ставати кращою людиною,—розповідає вона.— Він допомагав мені у важкі часи”.

Допомога поруч, якщо ми обираємо йти за Ним

Каріна розправила плечі й знову повернулася до репортера. Вона сяяла усмішкою. Небесний Батько вже так багато для неї зробив, тож вона не сумнівалася, що Він допоможе їй і тепер.

Після того як репортер закінчив ставити запитання, Каріна усміхнулася й помахала рукою. Репортер усміхнувся у відповідь і пішов. Каріна не запам’ятає всього, про що вона розповідала, однак довгий час вона пам’ятатиме свої почуття, основані на знанні про те, що Небесний Батько завжди поруч з тими, хто обирає йти за Ним. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Томас С. Монсон, “Шлях до вдосконалення,” *Ліягона*, лип. 2002, сс. 111–11414.

КРАЩИЙ приклад

Шанін Клоуворд

Провідники нашого Товариства молодих жінок вирішили, що похід з ночівлею є саме тим заходом, який підготує нас до табору. Вони вибрали берег ріки Сан-Педро в південній Аризоні,

США, щоб розбити тренувальний табір.

Після того як ми з дівчатами розгорнули спальні мішки, нам захотілося походити по берегу і зайти у воду. Наші провідники вважали, що спочатку потрібно провести коротку розмову про заходи безпеки й надання першої допомоги. Тож усі ми сіли в затінку біля річки, щоб послухати настанови.

Важко зосередитися, коли перед очима ріка, що виблискує на сонці. Вітерець грався у кронах тополь, коли з нами розмовляла сестра Браун (імена змінено). Ми всі раніше вже чули цей урок, і я просто не могла зрозуміти,

навіщо він нам знову. Ми все знали про те, що треба затиснути рану, щоб зупинити кровотечу, а вона нам знову про це розповідає.

Перш ніж відпустити нас, провідники багато разів повторили, щоб ми не заходили в річку без взуття. “Ви не знаєте, що там може бути, вам слід захистити свої ноги”.

Коли я підійшла до річки, інші дівчата вже бовталися у воді. Вода була каламутна від мулу. Глибина була не більше, ніж по коліно, від берега до берега, тож я не могла повірити, що там могла критися якась небезпека.

Я вирішила роззутися. Я взяла з собою лише одну пару взуття, і мені здавалося нерозумним намочити його, а потім увесь день

*Як шкода, що ми не
послухалися порад
наших провідників,
однак ми не думали, що
вони стосуються нас.*

кажучи: “Затисніть рану!”

Урок, який ми прослухали 10 хвилин тому, почав спливати в пам'яті. Дівчата, які стояли навколо Елізабет і дивилися, як тече кров, підняли їй ногу і затиснули рану.

Елізабет відвезли до лікарні, де їй сказали, що вона мало не перерізала собі ступню навпіл. На поріз наклали багато швів, а загоювання тривало довгий час. Коли я побачила Елізабет знову, вона ходила на милицях.

Я ніколи не думала, що можу переконати або переконаю свою найкращу подругу зробити те, що так сильно зашкодить їй. Я ніколи раніше не була поганим прикладом для інших.

Зараз я намагаюся бути кращим прикладом для своїх друзів, і я з більшою готовністю слухаюся своїх провідників. Вони знають, що кажуть. ■

ходити в мокрому. Мої дві найкращі подруги, Марта і Елізабет, в один голос нагадали, про що казали провідники. Однак я все ж зняла взуття і пояснила причину. Марта також роззулася. Елізабет трохи завагалася. Я увійшла у воду й сказала з сарказмом: “Ну й залишайся в туфлях, якщо тобі так подобається”.

Вона сіла, зняла взуття й побігла у воду. Зробивши кроків з п'ять Елізабет зупинилася, зблідла і тихо сказала: “О, ні”, витягнувши

ногу з води. Я побачила, як з розрізу лється кров. Вона наступила на розбиту пляшку.

Від вигляду крові у мене в голові запаморочилося. Хоча я щойно прослухала урок про надання першої допомоги, однак не знала, що робити, тож побігла по допомогу. Двоє інших допомогли Елізабет вийти з води.

Я знайшла сестру Браун і розповіла, що сталося. Вона подумала, що я жартую. Однак, побачивши, що Елізабет сидить, а за нею тягнеться слід крові, яка просто лється з ноги, сестра Браун побігла до неї, голосно

СЛУХАЙТЕСЯ

“Будь ласка, не винаходьте заново колесо моралі! Не потрібно вам на власному досвіді засвоювати всі трагічні уроки.

Слухайтеся слів Господа. Слухайтеся ваших провідників. Слухайтеся батьків. Дослухайтеся до того, що є у вас найкращого. І понад усе—слухайтеся тихого спокійного, незаперечного нашіптування Духа, Який навчить вас усьому”.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “We Want the Best for You,” *New Era*, Jan. 2010, 5.

СПРАВЖНЯ подруга

Сара Чоу

Ґрунтується на справжніх подіях

*“Твої друзі стоять біля тебе”
(УЗ 121:9).*

Записка була написана на блакитному папері із зигзагами, намальованими в кутах, тож хоча записку вручив Джеремі, Мелані знала, що вона від Рейчел. Мелані озирнулася навколо. Урок читання закінчився, і однокласники прибирали книги з парт.

Мелані знала слова, з яких почнеться записка: “Люба найкраща подруго!” Вона усміхнулася до себе. Вони з Рейчел подруги ще з другого класу. “І ми досі найкращі подруги, хоча й зовсім

різні”,—подумала Мелані, розгортаючи записку.

Люба найкраща подруго!

Чи ти куриш?

—Рейчел

Мелані була здивована. “Ми з Рейчел постійно разом,—подумала вона.— Невже вона не знає, що я не курю?”

Вона написала внизу записки:

Ні. Я вважаю, що це гидко. А чому ти запитуєш?

—Мелані

Мелані знову передала записку Джеремі. Невдовзі він знову передав її. Мелані прочитала:

Я потайки взяла пачку цигарок, коли була у своїй тітці. Чи хочеш спробувати їх зі мною після школи?

—Рейчел

Мелані довго дивилася на записку. Потім вона написала:

Рейчел! Чому ти хочеш курити? Це недобре! Я знаю, що ти любиш пробувати щось нове, але я не хочу, щоб ти собі зашкодила.

—Мелані

Рейчел написала у відповідь:
Кілька цигарок мені не зашкодять. Може я навіть не скурю всю пачку.
 —Рейчел

Мелані відчула, що зараз заплаче. Вона написала:
Ти—моя подруга і я тебе люблю. Не кури.
 —Мелані

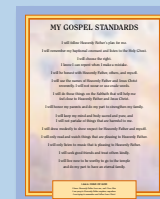
Мелані дивилася на Рейчел, коли та читала записку. Тепер Рейчел мала такий вигляд, ніби вона ось-ось заплаче. Вона довго

тримала записку, а потім написала відповідь. Коли Мелані отримала записку, то прочитала:
Дякую. Я також тебе люблю. Я не буду курити цигарки.

Мелані була вдячна, що прийняла рішення бути гарним прикладом. Вона відчула полегшення від того, що Рейчел зробила правильний вибір. ■

Одного дня я була в домі своєї подруги, а в холодильнику було пиво. Моя подруга трохи відпила, а потім запропонувала мені. Я сказала, що не п'ю пиво. Подруга запитала чому, а я відповіла, що в моїй Церкві вчать, що ми не повинні пити пиво, бо воно погано впливає на наше тіло. Я рада, що не пила пиво. Я також рада, що у нас є Слово мудрості, яке допомагає нам бути здоровими й залишатися в безпеці.

Сара С., 8 років, шт. Невада, США

“Я не вживатиму того, що може зашкодити мені”.

Мої євангельські норми

Наша сторінка

Нефій Х., 11 років, шт. Каліфорнія, США

МИ СТАНЕМО ВІЧНОЮ СІМ'ЄЮ

Явдячна, що мій батько має священство, що він мене охрестив і що ми були запечатані у храмі. Я щаслива, бо ми станемо вічною сім'єю. Я знаю, що Небесний Батько живе і що слова пророків істинні.

Аріана С., 9 років, Перу

Тайна С., 12 років, Бразилія

Вімеан М., 7 років, Камбоджа

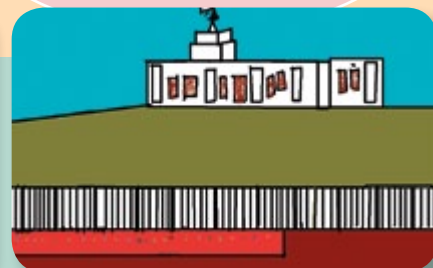
ДУЖЕ ОСОБЛИВЕ МІСЦЕ

Мені 9 років, тож коли я вперше пішов до храму, то чекав біля нього разом з батьком. Ми ходили навколо храму, щоб побачити, як він збудований. Ми зайшли в прекрасну кімнату для очікування й насолоджувалися там спокоем і тишою. Ми тихенько розмовляли про життя Ісуса Христа і про Його апостолів, які жили в давнину і живуть зараз. Коли я сидів там разом з батьком, то відчував, що храм це дуже особливе місце.

Рафаель Р., 9 років, Швейцарія

Я люблю ходити до храму,
Натан П., 7 років, Італія

Браян С., 7 років, Коста-Ріка

Моя вічна сім'я, Каміла Т., 7 років, Гватемала

Естебан С., 11 років, Колумбія

Ростік З., 4 роки, Україна

Старійшина Пер Г. Малм

Сімдесятник

Благословення старанної праці

“Життєрадісно робимо все, що в нашій владі” (УЗ 123:17).

Коли я був малим хлопчиком і жив у Швеції, мій батько служив радником кількох президентів місії. Через покликання він часто був у від'їзді на вихідні. Він показував приклад мені і моїм братам і сестрам, як важливо служити Господу, навіть якщо це вимагає жертви.

Змалку я також зрозумів цінність фізичної праці. Кожного літа я їздив на велосипеді на ферму, де вирощували полуниці, долаючи кілька кілометрів. Ферма знаходилася за кілька кілометрів. Я збирав полуниці багато годин кожного дня і так заробляв гроші.

Наша сім'я мала літній будинок на одній фермі. Там не було електрики й каналізації, тож ми рубали дрова й носили воду з колодязя. Інколи, вранці, фермер, власник тієї ферми, довіряв мені приводити корів у корівник для вранішнього доїння, а потім відводити їх назад. Ми косили траву і збирали сіно в скирти, а також кіньми відвозили тюковане сіно в корівник.

Отриманий досвід фізичної праці й приклад відданості мого батька Господній роботі допомагали мені на першій місії. Коли мені було лише 16 років, я отримав покликання муляра на

будівництві церковних будівель у Швеції, Фінляндії, Німеччині й Нідерландах. Я отримав багато духовних одкровенень під час цього служіння. Я зрозумів, що чесна фізична праця—це один зі способів робити те, що правильно, а отже бути в гармонії з Богом.

Це така честь—отримати завдання, а потім звітувати, що ви виконали його найкращим чином. Коли ми приймаємо доручення й використовуємо свій час і таланти для розбудови царства Господнього, ми відчуємо і побачимо благословення, які Небесний Батько для нас приготував. ■

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Я вибираю правду, живучи за євангельськими принципами

Рамон побрязкав монетками у своїй кишені, коли закінчив продавати курячі яйця на базарі в своєму селі. Він згадав про банку, в якій вдома тримав монетки для десятини. У неділю він віддасть монетки єпископу. Рамона сповнило тепле почуття. Він був радий заплатити десятину.

На базарних прилавках було багато речей на продаж. Рамон побачив яскраву футболку з емблемою його улюбленої футбольної команди. Він уявив, як біжить у цій футболці по полю і забиває гол. Рамон подивився на ціну. Він міг би купити футболку, якби витратив усі зароблені за яйця гроші та монетки для сплати десятини.

Рамон помітив, як тепле почуття зникло. Він дуже хотів мати ту футболку, однак знав, що Небесному Батькові не сподобається, якщо він витратить свої монетки, призначені для десятини. Рамон попрямував додому. Він вирішив спочатку заплатити десятину. Потім він зможе заробити більше грошей, продаючи яйця, щоб купити футболку і заплатити десятину, як хоче цього Господь. ■

ЗРОБИ САМ(А)

Коли ми платимо десятину, то заповнюємо квитанцію. Ми кладемо гроші й квитанцію в конверт і віддаємо його члену єпископату чи президентства філії. Ти можеш навчитися заповнювати квитанцію, якщо подивишся на зображення, подане нижче.

Назва твого приходу або філії

Дата

Твоє прізвище та ім'я

Скільки грошей ти даєш, як десятину

Десятина та інші пожертвування	
Дата	Приход/Філія
Повне ім'я (прізвище, ім'я та по батькові). Пишіть своє ім'я так, як ви це робили на всіх бланках.	
Повна адреса	
Десятина	
Пожертвування від посту	

Крім того, що ти запишеш свою десятину, що ще ти можеш записувати у квитанцію для десятини? Запитай у батьків, яким іще способом ти можеш робити пожертвування для Церкви?

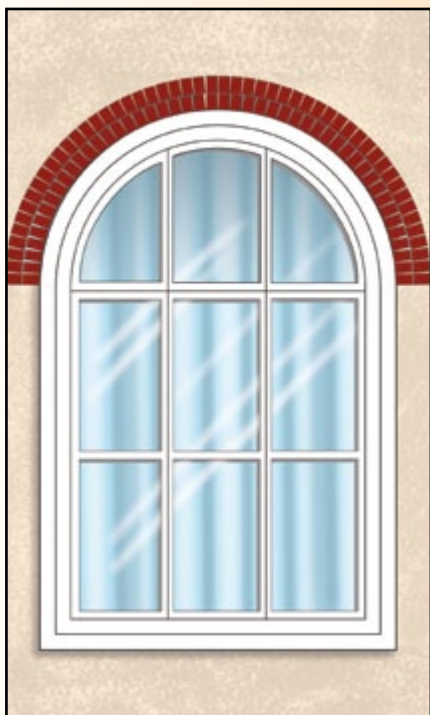
Більше віри

ВПРАВА ВП: БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЕСЯТИНИ

Малахія був пророком Старого Завіту, який навчав, що коли ми сплачуємо десятину, то отвори небесні відкриються і на нас проллється благословення (див. Малахія 3:10). Усією сім'єю поговоріть про благословення, які ви отримали завдяки дотриманню закону десятини. Покладіть на вікна, які символізують отримані вами благословення, квасолину, гудзик або камінчик.

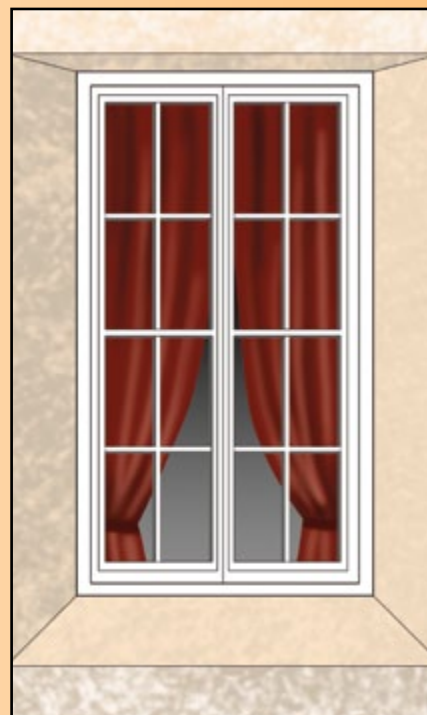
Міцніше свідчення

Довіра до Господа

Щастя в євангелії

Достатньо їжі

Серед того, що Карлі найбільше любить робити на майданчику—грати разом з друзями у гру "Пошуки скарбів".

ГРАЛЬНИЙ МАЙДАНЧИК ДЛЯ КАРЛІ

Чед Е. Фарес

Співробітник редакції церковних журналів

Карлі В. з Рексбурга, шт. Айдахо, США, дуже активна помічниця. Вдома Карлі допомагає, доглядаючи за кішками, собаками та курчатами. Оскільки

Карлі одна з найкращих учениць у своєму класі в школі, вона допомагає дітям з математикою і читанням. У Початковому товаристві спів Карлі допомагає дітям відчувати Духа.

Оскільки Карлі так гарно допомагає іншим, дехто з її друзів

також вирішили допомагати їй.

Карлі народилася з хворобою, яка називається спіна біфіда (розщелина хребта). Через цю хворобу Карлі не може нормально користуватися всіма своїми м'язами. Їй важко ходити по нерівній дорозі або підніматися сходами. У школі Карлі не могла гратися на гральному майданчику, тому що їй важко було залазити на всі гойдалки й гірки. Були й інші діти, яким також було важко це робити.

"Часом мені було погано й сумно під час перерви, бо я не

Карлі любить музику. Вона співає у хорі та вчиться грати на піаніно.

Оскільки підлога майданчика гумова, Карлі легше по ній ходити.

Карлі й Халлі Джо (справа) люблять гратися ляльками, ходити на прогулянку й разом розмальовувати.

могла гратися на майданчику”, — розповідає Карлі.

Одна з подруг Карлі на ім'я Халлі Джо і мама Халлі Джо вирішили заробити гроші й побудувати майданчик, на якому зможуть гратися Карлі та інші діти в школі.

Халлі Джо, її мама і багато інших людей працювали, щоб заробити гроші на новий майданчик. Вони багато працювали і змогли заробити достатньо грошей, щоб побудувати новий майданчик, на якому зможуть гратися всі діти.

“Ми довго й багато працювали, — каже Халлі Джо. — Але я ніколи

не жалувала, що працювала. Завдяки цьому я полюбила Карлі ще сильніше”.

Карлі рада, що може гратися на майданчику разом з друзями. Вона каже: “Мені подобається підніматися на гірку, а потім з'їжджати з неї. Ми розважаємося разом з друзями”. ■

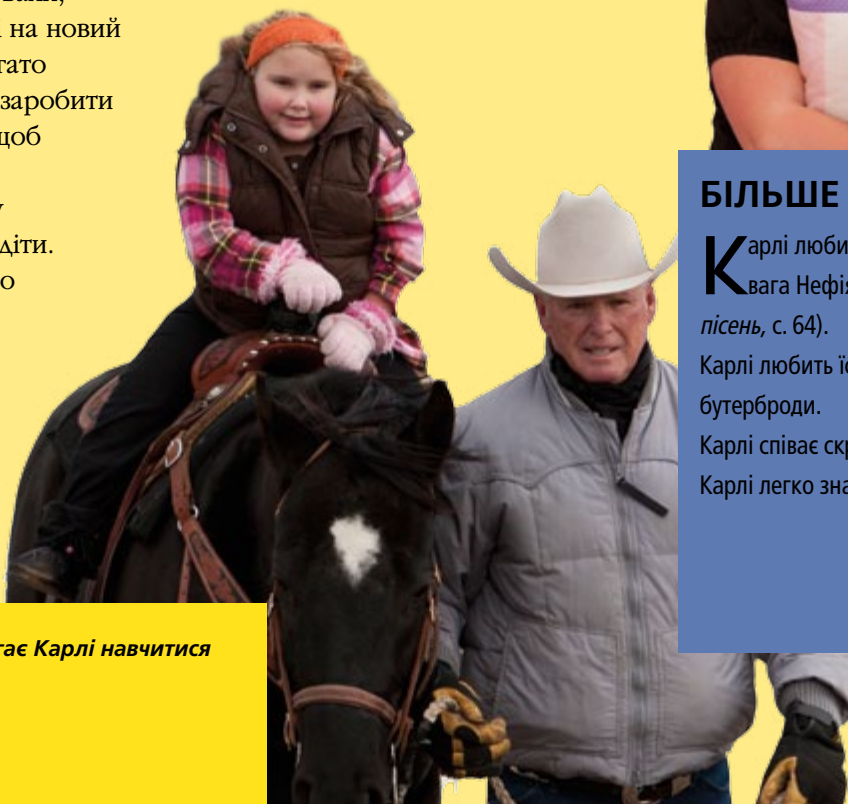
БІЛЬШЕ ПРО КАРЛІ

Карлі любить співати пісню “Відвага Нефія” (Збірник дитячих пісень, с. 64).

Карлі любить їсти курячі палички і бутерброди.

Карлі співає скрізь, де буває.

Карлі легко знаходить друзів.

Їзда верхи допомагає Карлі навчитися тримати рівновагу.

УРОК Малюї ліги

“В мене сім'я є на землі, з нею добре так мені. Хочу, щоб ми з сім'єю разом в вічності жили” (Збірник дитячих пісень, с. 98).

Ліндсі Стівенс

Грунтується на справжніх подіях

“Чому я повинна тут бути?” — нарікала Ліндсі.

“Тобі треба підтримати свого брата”, — відповіла мама.

“Але це так нудно”, — сказала Ліндсі. — Більшість часу я навіть не дивлюся на нього”.

Майкл, менший брат Ліндсі, записався до бейсбольної команди Малої ліги, і мама брала з собою Ліндсі на кожне тренування і на кожну гру. Ліндсі завжди було нудно. Поки Майкл робив спроби вдарити по м'ячу, Ліндсі слухала музику, читала книжки і малювала для молодшої сестри.

Ліндсі зітхнула і подивилася, як її брат стоїть в дальній частині поля разом з іншими гравцями. Вона дивилася, як він біжить, щоб упіймати м'яч, промахується, а потім кидає його не тому гравцю.

“Не здавайся, Майкле! — вигукнула мама. — У тебе добре виходить!”

“Але ж мамо, — сказала Ліндсі, у нього *не* виходить добре”.

“Саме тому ми тут, Ліндсі, — сказала мама. — Щоб підбадьорювати Майкла, особливо тоді, коли у нього не виходить. Якби нас тут не було, Майклу здавалося б, що він невдаха, і, можливо, він би перестав займатися. Я хочу, щоб він завжди робив нову спробу. Так само, як я хочу, щоб ти займалася малюванням”.

“Мене не треба підбадьорювати на уроках малювання, — сказала Ліндсі. — Майкл не приходить зі мною і не вигукує: “Молодець!”, коли я правильно поєдную кольори”.

“Ні, але він завжди хвалить твої малюнки, коли ти їх нам покажеш”, — сказала мама.

Ліндсі задумалася. Вона згадала, як мама возила її на заняття з малювання і як Майкл іноді мав їздити в машині, незважаючи на те, що йому хотілося погратися зі своїми друзями. Вона подивилася на Майкла в дальній частині поля.

Гравець з іншої команди щойно ударив по м'ячу. Він летів прямо на нього!

“Давай, Майкле! — вигукнула Ліндсі. — Ти можеш його впіймати!”

Майкл побіг до м'яча й наставив рукавицю. Він впіймав м'яч!

Ліндсі з мамою встали й почали радісно вигукувати. “Чудово, Майкле! Ти мій улюблений брат!” — вигукнула Ліндсі.

“Я твій єдиний брат!” — вигукнув Майкл у відповідь, широко усміхаючись.

Ліндсі знову сіла, усміхаючись від вуха до вуха.

“Може, мені слід уважніше стежити за грою й підбадьорювати Майкла, — подумала вона. — Бачити, як він ловить м'яч — це найцікавіше, що сталося за весь день. І здавалося, йому було приємно, що я дивлюся. Я так ним пишаюся”.

“Мамо, мабуть, ти права, сказала Ліндсі. — Ми повинні підтримувати Майкла”.

Мама усміхнулася. “Я рада, що ти змінила думку”.

“Давай ще підтримаємо його вигуками!” — сказала Ліндсі.

“Вперед, Майкле! — вигукували Ліндсі з мамою. — Ти зможеш!” ■

Зміцнюйте свої стосунки з братами і сестрами. Вони можуть стати вашими найближчими друзями. Підтримуйте їх в їхніх інтересах і допомагайте у вирішенні проблем, з якими вони можуть зіткнутися”.

Заради зміцнення молоді (2011), с. 15.

Благословення для Дани

Джейн Мак-Брайд Чоейт

Грунтується на справжніх подіях

1. Дана народилася зі щілиною в губах і у твердому піднебінні. Їй уже зробили 4 операції, щоб усунути цей недолік. Сьогодні Дана з батьками мала знову прийти на прийом до лікаря, щоб поговорити про ще одну операцію.

2. Дана хвилювалася, що буде після операції.

А чи зможу я так само пити какао?

Коли твій рот загоїться, ти зможеш пити стільки какао, скільки захочеш.

3. Увечері напередодні операції тато Дани разом з її дядьком дали їй благословення священства. Дядько Гайрум помазав Дану освяченою олією. Потім тато промовив благословення.

Я благословляю, щоб твоє тіло було міцним і швидко зцілилося після операції. Пам'ятай, що твої батьки і Небесний Батько сильно люблять тебе.

4. Наступного ранку мама й тато відвезли Дану до лікарні.

5. Прийшла медсестра, щоб відвести Дану в операційну кімнату. Дана обняла маму.

Я тебе люблю, Дано.

Не хвилюйся. Я не боюся. Тато дав мені благословення.

6. Після операції з Даною було все гаразд. Вона була рада, що тато міг дати їй особливе благословення, аби вона почувала себе краще.

ГОТОВИЙ ДО БЛАГОСЛОВЕНЬ

Гіларі М. Хендрікс

Під час благословень священства ми виявляємо свою віру благоговійним поведінням так само, як і під час молитви. Обведіть кружечком малюнки, на яких зображено, як треба поводитися під час благословення.

ЧАС ДЛЯ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Гіларі М. Хендрікс

Є багато видів благословень священства. Ви вже, мабуть, отримували ім'я і благословення, коли були немовлям. Ви можете просити про благословення, коли хворієте, відчуваєте душевний біль, коли вам сумно чи страшно. Багато дітей отримують благословення перед початком кожного навчального року.

Подивіться на ці малюнки. Чому, на вашу думку, ці діти отримали благословення священства?

Я вибираю правду, живучи за євангельськими принципами.

“Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм” (1 Нефій 3:7).

Церковні новини

Щоб дізнатися більше про церковні новини та події, відвідайте сайт news.lds.org.

Церковний сайт, що стосується людей з особливими потребами, запущено ще дев'ятьма мовами

Мелісса Меррілл

Церковні новини та події

Коли у 2007 р. вперше було запущено сайт lds.org/disability англійською мовою, на ньому було зібрано разом інформацію, яка до цього знаходилася у посібниках, підручниках та на інших веб-сайтах, завдяки цьому допоміжна інформація та ідеї стали більш доступними, оскільки вся ця інформація тепер знаходиться в одному місці.

Тепер, у 2012 р., ці ресурси (у т.ч. й інформація про 10 категорій вад та інша різноманітна допоміжна інформація) доступні ще дев'ятьма мовами: іспанською, італійською, китайською, корейською, німецькою, португальською, російською, французькою та японською.

Ця найостанніша версія сайту допоможе сім'ям, схожим на сім'ю Верінів з Парижа, Франція. Реймонд та Ізабель Верін вже мали сина, Джерома, коли народився їхній другий син, Джеремі, в якого був синдром Дауна. Хоч діагноз Джеремі і шокував його батьків—на той час вони дуже мало що знали про синдром Дауна,—усе ж у більшості випадків досвід сім'ї Верін, пов'язаний з особливими потребами Джеремі, був позитивним. Брат Верін сказав, що багато людей виявляли велику прихильність до Джеремі, і зазначив, що

члени Церкви були особливо добрими з ним, виявляючи любов і розуміння.

Він вважає, що цей сайт допомагатиме розвивати саме таке ставлення до людей з особливими потребами. “Він може допомогти церковним провідникам та вчителям розуміти людей з особливими потребами і те, як пристосуватися до певних ситуацій і діяти в них”,—сказав він.

За його словами, цей сайт так само важливий і для самих людей з особливими потребами та їхніх сімей, бо він є не стільки джерелом інформування, скільки підбадьорювання.

Церковний сайт, що стосується людей з особливими потребами, буде в 2012 р. доступним 10-ма мовами: англійською, іспанською, італійською, китайською, корейською (показано тут), німецькою, португальською, російською, французькою та японською.

“Цей сайт важливий для сімей з членами, у яких є особливі потреби, бо пропонує підтримку,—сказав він.—Він дає вам побачити перспективу завдяки досвіду й свідченню інших людей, яка дає нам більш позитивно дивитися у майбутнє. Тому так важливо, щоб ця інформація була доступною різними мовами”.

Старійшина Кіт Р. Едвардс, сімдесятник, який консулює служби, що опікуються людьми з особливими потребами, які існують при Церкві, погоджується з цим.

“Люди з особливими потребами, їхні сім'ї та доглядальники побачать, що ми працюємо

разом задля однієї мети—“здійснити безсмертя і вічне життя людини” і ця мета вимагає, щоб ми були “одного серця і одного розуму”,—сказав старійшина Едвардс (див. Мойсей 1:39; 7:18).—Люди знатимуть і розумітимуть, куди вони можуть звернутися по допомогу, і збагнуть: якщо Господня Церква працює так, як повинна працювати, то жодна людина не має вести свій бій наодинці”.

Фатіма Альвес із Португалії, у якої тяжка хвороба хребта, виявила, що цей сайт допоміг їй чітко зрозуміти, що вона—не самотня.

“Для мене важливо, що Церква має сайт, аби допомагати людям з особливими потребами, і завдяки цьому ми, члени Церкви, відчуваємо себе об’єднаними. Добре знати, що Церква турбується і має бажання допомогти й підтримати

людей в особливих обставинах”,—сказала вона.

За словами старійшини Едвардса, запуск цього сайту є одним з кількох зусиль Церкви, спрямованих на те, щоб наблизитися до всіх її членів.

“Частина нашого “доручення” від Господа—це надати евангелію кожній людині таким чином, щоб вона могла зрозуміти її і повноцінно користуватися нею,—сказав старійшина Едвардс.—Нас турбує те, щоб ми, надаючи суттєві можливості для отримання евангелії, не пропустили жодної категорії Господніх дітей.

Цей сайт буде не лише допомагати такій людині, але він також призначений, щоб допомогти провідникам дізнатися, як допомогти чи куди вони можуть звертатися по допомогу, служачи членам Церкви з особливими

потребами”,—продовжив він.

Звичайно ж, цей сайт не призначений замінити індивідуальне, особисте спілкування серед членів Церкви.

“Упродовж років у Церкві ми досягали різного рівня успіху у роботі з людьми, що мають особливі потреби,—сказав старійшина Едвардс.—Великий успіх приходив тоді, коли люди самі для себе визначали: треба щось змінювати. Ключ до допомоги всім—мають вони особливі потреби чи ні—любити і прагнути проводу Духа, коли ми прагнемо допомогти і допомагаємо.

У нас усіх є доручення—любити свого ближнього, як самого себе (див. Матвій 19:19). Церква просто надає інший шлях підтримки, допомагаючи нам зрозуміти і мати успіх у своїх бажаннях сприяти роботі Господа”. ■

Усіма мовами, якими функціонуватиме цей сайт, буде надано кілька матеріалів, серед яких:

Перелік вад: Ця частина сайту пропонує інформацію стосовно конкретних вад за 10 категоріями і пропонує шляхи, як допомогти людині з кожною вагою.

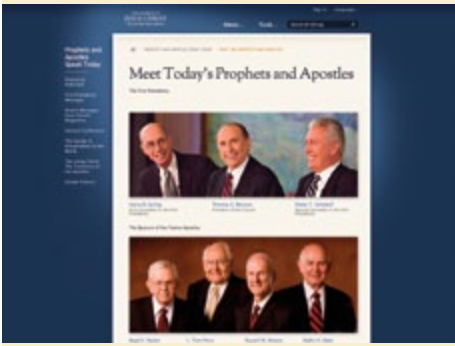
Сім’ї: У цій частині сайту, де вміщено відповідну інформацію про дітей з вадами у сім’ї, даються рекомендації для зміцнення сімей.

Запитання і відповіді: Тут читачі можуть знайти відповіді на поширені запитання, що стосуються чотирьох аспектів: практичні поради; учення і політика; джерела; статистика.

Загальна інформація: У цьому розділі подається огляд сайту і вказується, що хоч іноді люди негативно ставляться до вад, знання про ситуацію людини може збільшити розуміння і прийняття її.

Провідники і вчителі: Цей розділ містить нагадування провідникам і вчителям про те, що саме треба пам’ятати, працюючи з членами Церкви, які мають особливі потреби.

Уривки з Писань і цитати: Цей підбір уривків з Писань та висловлювань пророків є джерелом підбадьорення, віти й надії для людей, що знаходяться в тяжких обставинах.

Матеріал з оновленими біографіями живих апостолів на сайті Prophets.LDS.org

У лютому на сайті prophets.lds.org у розділі, що називається "Meet today's prophets and apostles" (Зустрінься з сьогоднішніми пророками і апостолами), почали з'являтися оновлені біографії членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Біографії членів Першого Президентства доступні на цьому сайті, починаючи з жовтня 2011 р. Ці біографії будуть перекладатися багатьма мовами упродовж року, наскільки це дозволятимуть ресурси. Більшість з цих матеріалів вже друкувалась багатьма мовами в *Ліягоні*.

"Знання про їхнє дитинство, студентські роки, сімейне життя та кар'єру, якої вони досягли до свого покликання в апостольство, допоможуть нам побачити руку Господа в їхньому житті і будуть служити нам ще одним свідченням того, як Він покликає і звеличує звичайних чоловіків і жінок, щоб їм служити в царстві", — сказав старійшина Пол Б. Пайпер, сімдесятник. Біографії будуть містити інформацію та розповіді про життя кожного з цих провідників, однак найбільше в них буде показано, як Господь готував їх до служіння. ■

"Блокнот конференції" дає читачам можливість поглянути на яскраві моменти конференції

Нова регулярна рубрика журналів *Ліягона* та *Ensign* — "Блокнот конференції" — допомагатиме читачам вивчати й застосовувати вчення, що містилися у зверненнях сучасних пророків і апостолів на нещодавніх конференціях.

Починаючи з січня 2012 р., ця рубрика буде з'являтися впродовж року у восьми номерах — кожного місяця, крім номерів за травень, червень, листопад і грудень. Самі виступи на конференціях будуть міститися в номерах за травень і листопад.

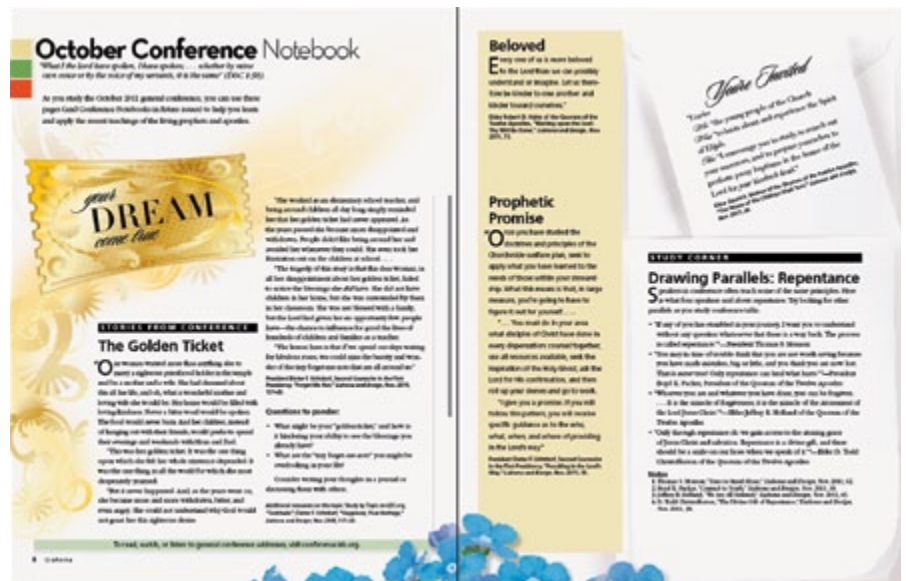
Крім стислих підсумків, кольорових ілюстрацій, рекомендацій для вивчення та відповідних уривків з Писань, у рубриці "Блокнот

конференції" будуть вміщуватися розповіді про прості заходи. У ній також будуть друкуватися історії членів Церкви або запитання на евангельські теми, відповіді на які було дано у виступах на конференціях.

Хоч самі матеріали у "Блокноті конференції" призначені, щоб нагадати читачам про виступи з недавніх конференцій, інші матеріали цієї рубрики допоможуть підготувати читачів до сесій наступної конференції.

Кожна рубрика "Блокнот конференції" буде обсягом від однієї до чотирьох сторінок і знаходитиметься на місці регулярної рубрики "Через мале і просте" в журналах *Ліягона* і *Small and Simple Things* в *Ensign*. ■

Нова рубрика "Блокнот конференції" в журналах Ліягона та Ensign допомагає читачам пам'ятати про найважливіші моменти конференції в наступних після неї місяцях.

Старійшина Нельсон зустрічається зі святими у Центральній Америці

Хосе Пенья

Кореспондент *Ліягони*

У січні за дорученням Першого Президентства старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідав Центральну Америку з метою провести навчання провідників священства та дати настанови місцевим членам Церкви.

Сальвадор

У суботу, 14 січня, старійшина Нельсон зустрівся з провідниками священства з усього Сальвадору у будинку зборів, що розташований на ділянці біля Сан-Сальвадорського храму, Сальвадор. Його супроводжували старійшина Л. Уїті Клейтон, з президентства сімдесятників; старійшина Енріке Р. Фалабелла, сімдесятник, президент Центральноамериканської території; старійшина Карлос Рівас, територіальний сімдесятник; Уолтер Рей Петерсен, президент храму; Девід Л. Глейзер, президент Сан-Сальвадорської місії, Сальвадор.

Старійшина Нельсон навчав старійшин стосовно служіння і того, як важливо бути пастирями в Ізраїлі. Він наголосив на тому, що необхідно вивчати Писання і постійно керуватися Святим Духом. Також він говорив про благословення мати нове церковне видання Біблії іспанською мовою.

Наступного дня старійшина Нельсон, якого супроводжували його дружина, Уенді, та старійшина Рівас, головував на конференції Сан-Сальвадорського колу Ла Лібертад, Сальвадор.

У своєму виступі старійшина Нельсон виголосив апостольське благословення для членів і провідників Церкви у Сальвадорі, які живуть за євангелією і є вірними своїм завітам.

Нікарагуа

Потім, 18 січня 2012 р., старійшина Нельсон зустрівся з членами Церкви в Нікарагуа; його супроводжували старійшина Енріке Р. Фалабелла і старійшина

Джеймс Б. Мартіно, обоє сімдесятники.

Він закликав членів Церкви зміцнюватися у святості й продовжувати працювати над записами історії своїх сімей. “Я обіцяю вам: коли ви готові, Господь зробить Свою частину, щоб ви мали храм”, — сказав він.

За словами старійшини Нельсона, ми повинні розвивати в собі якості Спасителя і починати треба з любові.

“Ми можемо навчитися любити через служіння, — сказав він. — Ще одна така якість — приділяти увагу обрядам — обрядам хрищення і причастя. Вони пов’язані з розп’яттям Спасителя”.

За словами старійшини Нельсона, члени Церкви повинні набути ще й інших звичок — молитися, як молився Спаситель, і набувати знання, вивчаючи Писання. “Читайте Писання своїм дітям, розвивайте любов до [Писань], і я запевняю вас: ви відчуєте радість, коли будете застосовувати [вивчене] у своєму житті”, — сказав він.

У кінці старійшина Нельсон сказав: “Ставайте наполегливими; будьте наполегливими до кінця. Ісус Христос страждав більше за будь-кого і не здався. Він довіряв Своєму Батьку до кінця. Пам’ятайте про це, коли вам доводиться стикатися з труднощами життя”.

На завершення старійшина Нельсон висловив вдячність членам Церкви в Нікарагуа за віру, відданість, десятини і пожертвування та свідчив про Спокуту.

“Воскресіння нашого Господа дає нам впевненість і відкриває двері до вічного життя завдяки вірі і покаяттю, за умови, що ми витерпимо до кінця”, — сказав він.

Щоб знайти більше інформації про церковних провідників, їхнє вчення і служіння, завітайте на сайт news.lds.org і prophets.lds.org. ■

Відвідуючи членів Церкви в Сальвадорі та Нікарагуа, старійшина Рассел М. Нельсон похвалив тих, хто живе за євангелією і є вірним своїм завітам.

Поліпшений сайт допомагає молодим чоловікам виконувати програму “Обов’язок перед Богом”

Був оновлений веб-сайт для програми “Обов’язок перед Богом” (DutytoGod.lds.org), і тепер він є інтерактивним в он-лайні, що більше допомагає молодим чоловікам записувати, відслідковувати і зберігати їхні досягнення за програмою “Обов’язок перед Богом”.

Диякони, учителі і священники можуть тепер бачити он-лайн всю брошуру *Мій обов’язок перед Богом: для носіїв Ааронового священства* 50-ма мовами. Увійшовши на сайт з допомогою свого аккаунту СОД, вони можуть робити записи у своєму щоденнику, щоб у хронологічному порядку записувати свої досягнення за цією програмою. Завершена брошура в он-лайні також містить всі навчальні заходи і посилання на уривки з Писань та інші джерела.

Молодіжний сайт пропонує музику безкоштовно

Музичний розділ сайту youth.lds.org пропонує музику, яку можна завантажити безкоштовно; це пісні у більш сучасному виконанні, вони взяті з колишнього *Especially for Youth (EFY)*. Ці додатки почали з’являтися у лютому, і всього буде додано 30 пісень—по одній щотижня.

Цей сайт доступний англійською, іспанською та португальською мовами, планується надавати більше пісень іспанською та португальською. На даний час на сайті іспанською та португальською мовами доступною є одна пісня—“*Strong and Courageous*” Дженні Філліпс. ■

ФОТОГРАФІЯ: МІШЕЛЬ СА, ВІДПОВІДАЛЬНОЇ ЗА ЗВ’ЯЗКИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ ОКРУГУ МАКЕПА АМЕПА В БРАЗИЛІЇ

П’ятдесят волонтерів, що працювали за програмою “Руки допомоги мормонів” 21 січня 2012 р., прибирали, виривали бур’яни і відновили до роботи державну школу Марія Івона де Менесес, що в Макепа, Бразилія.

Руки допомоги мормонів відновлюють державну школу в Макепа, Бразилія

Приблизно 50 волонтерів, що працювали за програмою “Руки допомоги мормонів”—у т.ч. члени Церкви, їхні друзі і місіонери-святі останніх днів—зібралися в суботу, 21 січня 2012 р., щоб допомогти прибрати, повиривати бур’яни та зробити інше, аби відновити державну школу Марія Івона де Менесес, що в Макепа, Бразилія.

Цей захід, який координувався шкільною радою і проводився директором комітету з питань зв’язків з громадськістю округу Макепа Амепа в Бразилії, Клебером Сайнсом, привернув увагу громадськості і був висвітлений у кількох місцевих засобах масової інформації. Директор школи, Аделія Данін, сприяла виконанню цього проекту. “Нам було дуже приємно отримати таку щедру допомогу від

[Церкви],—сказала вона.—Ми завжди будемо про неї пам’ятати”.

Нове трикнижне видання вийшло російською мовою

Нове трикнижне видання Писань, до якого входять Книга Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінна Перлина, тепер є в одному томі і російською мовою.

Це нове видання є доступним вже тепер через місцеві розподільчі центри Церкви, через сайт store.lds.org, он-лайн на сайті scriptures.lds.org та через Gospel Library mobile application. Тепер, коли трикнижне видання вийшло російською мовою, воно вже є 44-ма мовами.

Щоб прочитати більше про це та інше, завітайте на сайт news.lds.org. ■

Мовою, якою мами говорять до нас

Я вдячний за статтю “До всіх язиків і людей” Лії Мак-Кланаган, що була в *Ліягоні* за жовтень 2011 р. Вона нагадала мені, яким особливим благословенням є можливість вивчати слова Бога тією ж мовою, якою наші мами говорять з нами. Ця стаття також дала мені можливість поділитися євангелією і своєю любов’ю до Книги Мормона зі своїм близьким другом у Словенії. Дякую!

Алан Ембрі, Італія

Сила, що прийшла під час моїх випробувань

Під час своїх випробувань я знайшла силу у свідченнях, розповідях та посланнях, які я знаходжу в *Ліягоні*. Кожного місяця, коли ми отримуємо цей журнал, ми з чоловіком читаємо послання Першого Президентства для домашнього сімейного вечора. Ми ділимося своїми думками і тим, про що дізналися. Я знаю, що Небесний Батько любить мене. Він відповідає на мої молитви. Я знаю, що Він чує мене.

Мартіна де Ернандес, Сальвадор

Будь ласка, надсилайте свої відгуки і пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації. ■

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось кілька прикладів:

“Піст зміцнює нас духовно і фізично”, с. 10: Прочитайте статтю, поділіться думками, до яких є ілюстрації на другій сторінці. Зазначте, що піст—це не тільки обходитися без їжі, він повинен супроводжуватися молитвою, принесенням свідчення і наданням пожертвувань від посту. Можна спитати членів сім’ї, які благословення вони отримали завдяки посту. Також можна розповісти історію зі Старого Завіту, що знаходиться в Естер 4.

“Дітя за спонуканнями”, с. 20: Прочитайте або підсумуйте вміщений збоку матеріал “Вісім причин для отримання одкровення”. Потім по одній прочитайте історії в статті та обговоріть, якою була ціль для одкровення в цій історії. Закличте членів сім’ї звернути

увагу цього тижня на те, коли і як вони відчуватимуть Духа. Наступного тижня ви можете обговорити те, про що вони дізналися.

“Куди мій вибір мене приведе?”

с. 56: Прочитайте або підсумуйте цю історію; потім прочитайте слова президента Бойда К. Пекера. Нагадайте членам сім’ї: якщо вони зробили помилки, вони можуть вибрати виправитися.

“Урок малої ліги”, с. 68: Ви можете почати зі співу “Може сім’я святих жити вічно” (*Збірник дитячих пісень*, с. 98). Прочитайте цю історію всією сім’єю. Чому для нас важливо виявляти підтримку членам своєї сім’ї? Як може ваша сім’я більше підтримувати одне одного? ■

Любов і світло на домашньому сімейному вечорі

Коли я була тільки-но наведеною до Церкви і жила в Колумбії, одна дуже особлива сім’я запросила мене на домашній сімейний вечір. Тоді я вперше побувала на домашньому вечорі, і мене здивував дух любові та віри, який я там відчула.

Коли всі зібралися разом, то помолилися, а потім розповіли, хто і що зробив минулого тижня. Поговоривши про це, ми провели захід.

Ми вимкнули світло, а потім написали якісь фрази на вирізаних з паперу різнокольорових серцях. Коли ми це зробили, то знову ввімкнули світло і показали те, що написали. У когось вийшло дуже добре, у когось—погано, іншим, як і в мене, було дуже важко щось написати; думаю, я написала найгірше за всіх. Звичайно, урок був дуже очевидним: коли у нас в житті немає світла євангелії, усе здається темним, перекрученим і важким.

Цей урок глибоко запав мені в душу. І впродовж років після того дня я намагалася все зробити, щоб моє життя йшло курсом, освітленим євангелією, і особливо, щоб я була прикладом для моїх дітей. ■

Діна дель Пілар Маестре, Каліфорнія, США

ГОЛОС ГРОМУ, ГОЛОС ТИШІ

Крістін Бойсі

Я була на місії лише кілька тижнів, коли прокинулася серед ночі від гуркотіння. Воно почалося віддалік, і в міру наближення ставало все гучнішим. Невдовзі весь наш будинок трясло. Досить швидко ця тряска припинилася і гуркотіння затихло. На щастя, моя напарниця попередила мене, що землетруси тут звичне явище. Оскільки здавалося, що все стихло, я повернулася на інший бік і знову заснула.

Через кілька тижнів після того нічного землетрусу я почула, як люди казали, що того ранку знову був землетрус. Я не розуміла, що ж зі мною було не так, оскільки я нічого не чула й не відчувала. Збентежена, я нарешті запитала, коли був “землетрус”. Зрозумівши, що в той час я робила зарядку чи приймала душ, мені було важко повірити, що землетрус дійсно стався. Перший землетрус мене розбудив, тож неодмінно, якби він повторився в той час, коли я не спала, я б його помітила.

Але то був лише перший з багатьох уявних землетрусів. Я ніколи їх не відчувала, тож думала, що люди просто не мають чіткого уявлення, що таке справжній землетрус.

Через вісім місяців, як мені здавалося, удаваних землетрусів, мій учитель Недільної школи замовчав на середині речення і сказав: “Ви відчули? Був землетрус”. Усі, крім мене, закивали на знак згоди. Я нічого не розуміла. Зовсім не було чутно гуркотіння. Мій стілець не трясло. Стіни не

хиталися. Звідки ж узявся землетрус?

Потім я спробувала пригадати свої відчуття, коли вчитель заговорив про землетрус. Це було легке запаморочення, як буває після того, як покружляєш. Чи могло те майже непомітне відчуття виникнути внаслідок землетрусу?

Завдяки моєму вчителю я почала звертати увагу й зрозуміла, що удавані землетруси були реальними. Я зрозуміла, що не відчувала їх, коли робила зарядку, приймала душ чи спала, бо то були лише легкі поштовхи. Однак поступово я почала більше помічати це відчуття запаморочення або легкого погойдування, розуміючи, що то був землетрус.

Пізніше під час місії у мене була нова напарниця. Одного дня, коли ми навчали жінку, вона сказала: “О, землетрус”, і я погодилася. Моя напарниця подивилася на нас, як на бо-

жевільних. Однак я показала їй на лампу, яка злегка погойдувалася, і запевнила, що з часом вона також буде відчувати легкі поштовхи землі.

Я така вдячна за те, чого навчили мене землетруси стосовно розпізнавання Духа. Бувають часи, коли Дух відчувається сильно. Це голос грому, який пронизує душі. Однак частіше Дух—це тихий шепіт, нова думка, враження, непомітне відчуття того, що треба зробити чи сказати (див. Геламан 5:30). Якщо ми помічаємо лише сильні душевні потрясіння, то пропускаємо багато лагідних проявів Духа. Іноді нам необхідно, щоб хтось вказав на ці прояви Духа, аби ми зосередили свою увагу і налаштувалися їх сприймати. Якщо так станеться, то ми відкриємо для себе абсолютно новий світ обізнаності й чудес. ■

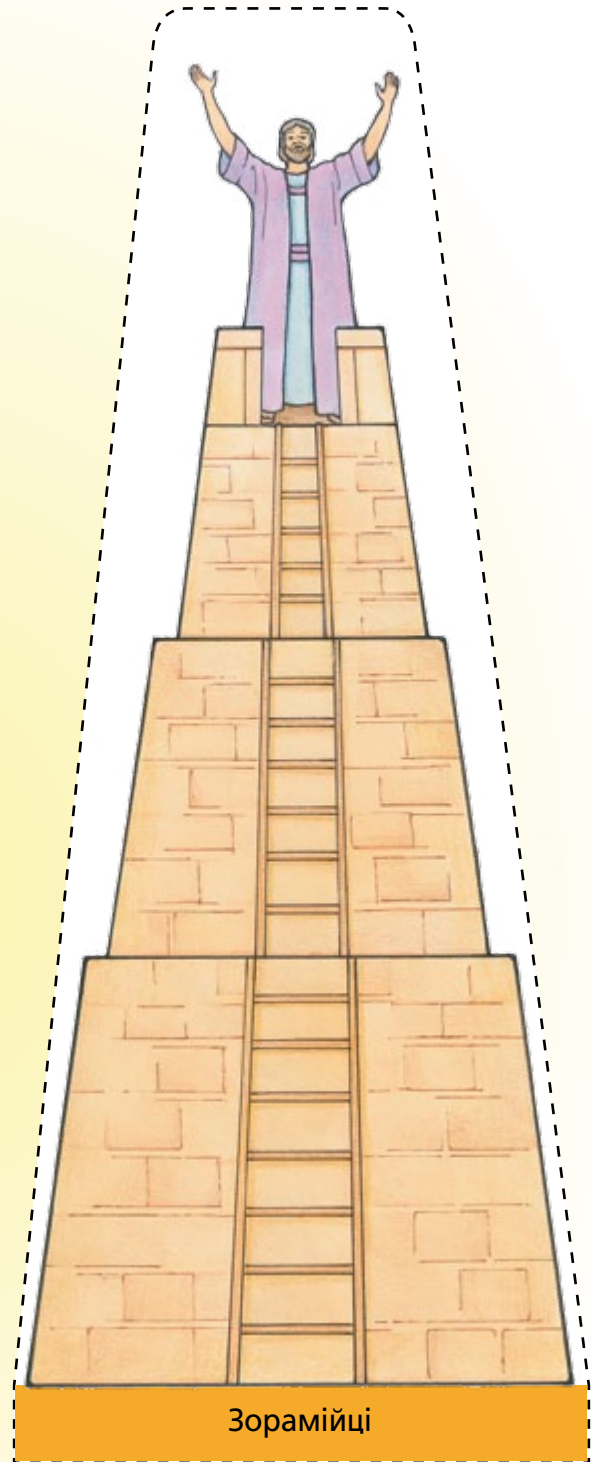
Як могли інші відчувати землетруси, якщо я їх не помічала? Шукаючи відповідь на це запитання, я більше дізналася не лише про сейсмологію.

Бідні зорамійці

Алма і місіонери

Зорамійці

Зорамійці й Рамеумптом
Алма 31–32; 35

Цього року в багатьох номерах *Ліяґони* будуть міститися фігурки персонажів з Книги Мормона. Щоб вони були достатньо міцними і ними було легко користуватися, виріжте фігурки і приклейте або прикріпіть клейкою стрічкою до картону, цупкого паперу, невеличких паперових мішечків або паличок. Зберігайте кожен набір у конверті або мішечку разом і зробіть напис, що вкаже, де в Писаннях шукати історію, яка відповідає цим фігуркам.

“Влада священства приходить через висвячення,—пише президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів,—сила священства приходить через віру й слухняне життя в шануванні завітів. Вона зростає, коли ми використовуємо священство в праведності”. Див. “Обов’язки та порядок священства”, с. 28.